

Harlequin Romance

2475

1.50

At First Glance

MARGARET PARGETER

Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Margaret Pargeter

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Harlequin Romance

2475

1.50

At First Glance

MARGARET PARGETER

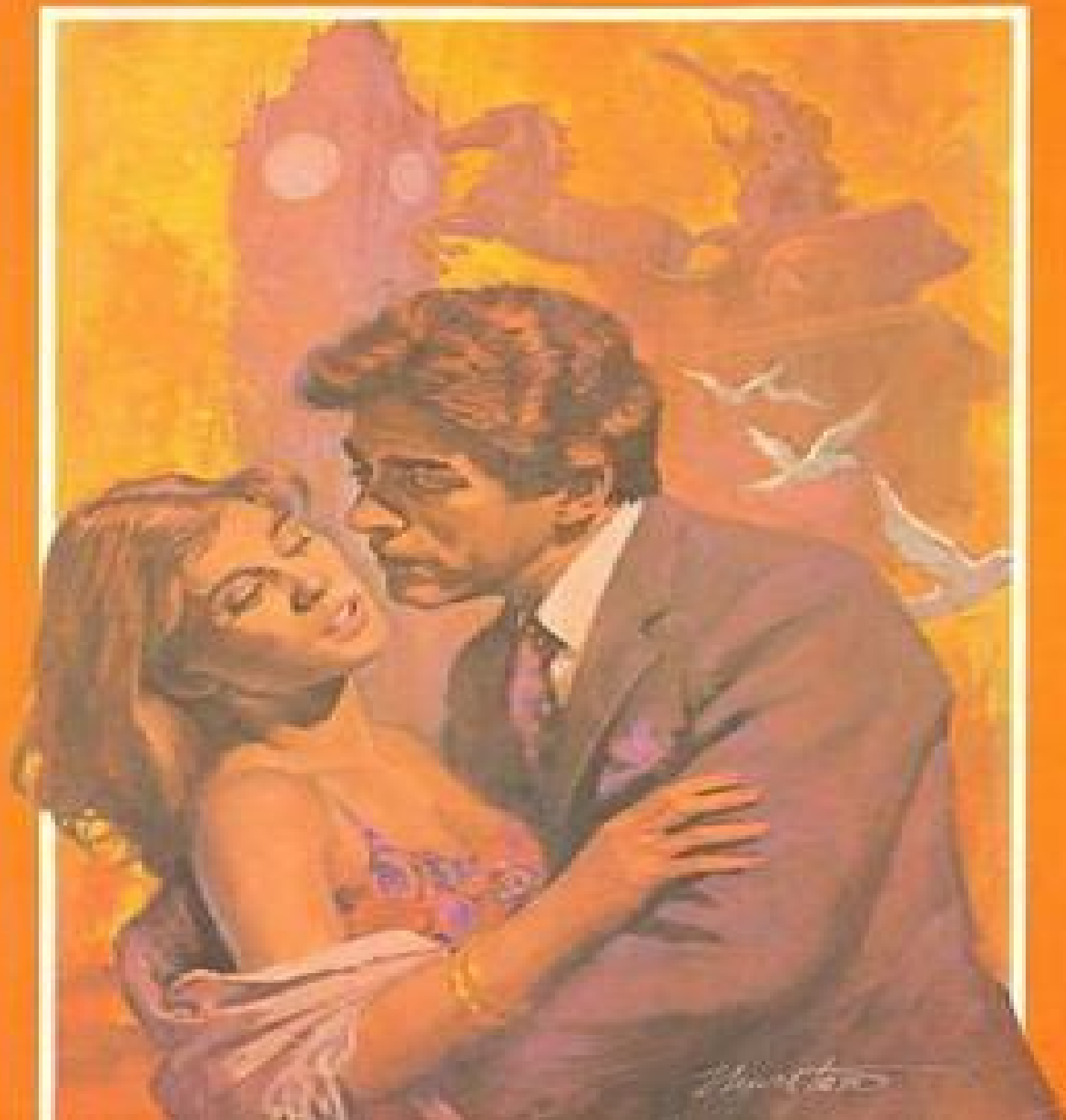

Table Of Contents

- [Tựa đề](#)
- [Giới Thiệu](#)
- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương Cuối](#)

GIỚI THIỆU

Luke Ashley không bao giờ yêu một người như Gay Fenton!

Giữa những người xa lạ, họ vô tình gặp nhau trong một lần khi Gay đi bộ từ nhà ga xe lửa đến bến xe buýt.

Nhà ga cách chỗ David và Katrina sống vài dặm nên phải bắt xe buýt đến đó. Taxi cũng sẵn, nhưng Gay nghĩ không đến nỗi phải vội vã. Thêm nữa đi xe buýt sẽ tiết kiệm tiền.

Cách bến xe buýt vài thước có một chiếc xe tuyệt đẹp tiến lại gần cô. Gay cau mày, cô băn khoăn không biết có phải cô vẫn còn ngái ngủ vì dậy quá sớm không vì rõ ràng cô vừa thấy chính cái xe này, một cái xe rất nổi vừa mới chạy qua ở hướng ngược lại. Một người đàn ông khá điển trai nghiêng người ra và hỏi một cách nhã nhặn:

- Cô đi đâu à?

Bị giật mình, cô dừng lại, cái cau mày của cô lại càng hằn sâu thêm vì có cái gì đó trong mắt anh ta thu hút và lôi cuốn cô, khiến cô run lên. Lại càng đáng lo ngại hơn, anh ta không có vẻ vội vàng gì để dứt cái nhìn đó, một cảm giác khác thường xuyên vào bụng cô.

Sau đó, trong những hoàn cảnh khác nhau Gay phát hiện ra rằng:Anh ta chính là Luke Ashley-nhà triệu phú.Và nếu lần gặp đầu tiên của họ kì lạ thì lần gặp thứ hai đã hứa hẹn là chẳng có gì!

Cả hai cố gắng không để thu hút lẫn nhau...nhưng rồi...

CHƯƠNG 1

Cuông điện thoại reo và với một tiếng thở dài, Gay Fenton nhấc ống nghe, đọc số máy của mình. Cô mơ hồ hy vọng rằng đó không phải là điện thoại gọi cho cô. Cô đã có một ngày thật là dài và giờ đây cô không cảm thấy đặc biệt thích thú với những cuộc trò chuyện với mọi người.

- Có phải em đó không Gay?

Một cách cam chịu, Gay trả lời rằng đúng là có. Cô nhận ra ngay đó là giọng của Katrina. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên vì cô và Katrina cùng lớn lên ở một thị trấn, toàn học cùng trường, hai gia đình thì đã quen thân mấy đời rồi. Thậm chí Katrina lại còn kết duyên với một người họ hàng nhà Fenton nữa, một anh chàng David Douglas. Chị ấy, dù sao cũng lớn hơn Gay vài tuổi, Gay thì còn chưa đến hai mươi.

- Chị đang sa lầy đây, bồ ơi. Em có giúp chị được không? – Giọng của Katrina lo lắng một cách bất thường.

- Trước hết chị hãy nói xem có chuyện gì đã chứ, rồi mình sẽ quyết định, Gay đáp một cách thận trọng.

Katrina trả lời, sự hấp tấp trong cung cách của chị cảnh báo Gay rằng chắc chắn chị ta đang lo lắng về một chuyện gì đó.

- Chuyện là về David đây đó bồ ạ. Cái gã ngốc ấy đã đi mời sếp của hắn đi ăn tối. Thế cũng đỡ hơi lẩm rồi- chị ta thêm- thế mà hắn còn dơ đến mức dám hỏi là hắn có thể đưa dì hắn đi cùng không chứ.

- Dì của ai cơ?- Gay vô tình cắt ngang

- Dì của ông xếp David chứ còn ai nữa!- Katrina có vẻ căng thẳng vì thiếu kiên nhẫn.- Em đang cố tình dần dần đẩy hả Gay? Em chắc chắn phải biết là David không có cô dì nào cả mà, ít nhất thì cũng không có bà dì nào chính thức.

Gay gãi gãi đường lông mày mượt mà của cô một cách châm biếm:

- Có khi em dần dần một cách bầm sinh đấy, Katrina à, vì em không thể hiểu nổi tất cả những cái đó có gì liên quan tới em.

- Thì chị sẽ giải thích ngay nếu em cho chị lấy một phút! – Katrina gào lên – Nếu không phải là vì cái bà dì phải gió ấy thì có lẽ mình cũng cáng nổi, nhưng làm sao David lại có thể đòi hỏi chị vừa chạy tới vừa chạy lui bấp bực, phục vụ bữa tốt trong khi vẫn phải cố mà trò chuyện thông minh dí dỏm với kiểu người yêu cầu điều gì đó chứ?

- Sao chị không liên lạc với một trong những công ty để họ làm tất cả các dịch vụ đó cho chị hả? – Gay nhanh chóng gợi ý trong lúc Katrina dừng lại để thở. Lẽ ra cô phải nói gì đó để Katrina bình tâm trở lại, nhưng làm thế thì chỉ tốn thời gian mà thôi.

- Đừng có ngốc thế- Katrina cướp lời – làm thế để mà tốn một núi tiền à. Và trong lúc này, chỉ thêm một chút xúi là khiến ông quản lý ngân hàng của David hết chịu nổi luôn. Thêm nữa- chị ta bổ sung, bằng giọng điệu ám chỉ một cách mát mẻ rằng đáng lẽ ra không nên nói cho Gay những điều như thế – làm sao mà đội phục vụ thuê về có thể đương đầu nổi một đứa trẻ mới có hai tuổi đầu quấy quá và một oe con nhất định không chịu ngủ đây?

- Thực sự có vẻ là chị gặp rắc rối đây – Gay đồng tình một cách êm ả, cố quên đi rằng chính bản thân cô cũng đang có một đống rắc rối – Dù sao thì chị có nghĩ rằng chị đang quan trọng hóa vấn đề không?

Katrina gần như phát khóc trong điện thoại:

- Chị không đời nào đi quan trọng hóa vấn đề nếu như thật sự nó không quan trọng. Em thấy đấy, cơ hội thăng quan tiến chức của anh David hoàn toàn trông đợi ở mình. Có vẻ như là ông Ashley tin rằng có một người vợ đảm là một vấn đề quan trọng. Nói một cách khác ấn tượng mà mình tạo ra có thể làm biến đổi vấn đề giữa thành và bại, như David vẫn quan niệm. Và nếu David không có được cái vị trí mà anh ấy đang theo đuổi thì điều đó có nghĩa là một thảm họa đối với cả hai bọn chị! Gay cau mày, hình dung ra Katrina đang bóng gió nói đến những khó khăn về tài chính mà có vẻ như lúc nào cũng đeo đẳng lấy chị ta.

- Em cứ tưởng là anh David đã được thăng chức rồi chứ nhỉ?

- Không, vợ vẫn. Bọn chị mới ở đây được có sáu tháng trong khi cái ông chính thức giữ cương vị đó đang đi công tác nước ngoài. Nhưng nếu cái buổi chiều tối mà chị đang nói với em mà thành công thì anh David tương đối chắc chắn là sẽ được mời làm việc ở London, tại trụ sở chính.

- Em không biết là anh David lại biết một ông nào làm đến chức giám đốc quản lý cơ đấy. Chị luôn nói là anh ấy không có không có hy vọng gì gặp được ông ta mà.

- Phải rồi, Luke Ashley là tập đoàn công nghiệp Ashley, và em phải hiểu thế nghĩa là thế nào chứ, dù có trong những lúc khó khăn thế này. David biết được ông ấy chỉ là vì ông ấy vừa mới mua một căn nhà cạnh nhà bọn chị, và vì thế, hoặc là chỉ là bọn chị nghĩ thế, ông ấy bắt đầu thấy hứng thú với khu nhà máy liên hợp ở địa phương.

- Thế ông ấy có sống gần nhà anh chị không? – Gay hỏi một cách thờ ơ.

- Cách thị trấn vài dặm. Chị vẫn chưa nhìn thấy ngôi nhà ông ta, nhưng nghe đồn là tráng lệ lắm. Chỉ nghe thế thôi cũng khiến mình phát ốm lên vì thèm muốn rồi. Gay không thực sự tò mò, nhưng tự nhiên cô lại hỏi:

- Em băn khoăn không hiểu điều gì khiến ông ấy chọn nơi đó để sống nhỉ? Vợ ông ta chẳng?

- Bà dì ông ta, chị tin chắc là thế. Bà ấy được sinh ra ở cái khu ấy, có vẻ là thế. David không nghĩ là ông có vợ. Chỉ ít là anh ấy cũng không nghe thấy nói rằng ông ta có bà nào.

- Được rồi- Gay che dấu một cái ngáp – thế em thì được việc đây? Chị đã nói là cần em giúp gì đó mà?

- Cần em giúp gì đó ư, ý chị là thế này – Katrina vội vã giải thích. – Phải rồi, Chị muốn hỏi là liệu em có thể đến và làm người giúp việc cho bọn chị trong buổi chiều đó không?

- Người giúp việc á?- Gay thì thào một cách hồ nghi- Katrina, chị đùa đấy à! Không- cô nói thêm một cách vội vàng- em không có gì phản đối người giúp việc cả, không hề. Nhưng em sẽ không biết bắt đầu ở đâu mất.

- Chắc chắn là em sẽ biết mà- Katrina bộp chộp, quên phứt rằng chị dự định sẽ cưa cẩm cho cô em đồng ý- Em là một đầu bếp cừ và chắc chắn là em thạo việc chuyện tổ chức tiệc ăn tối. Cha mẹ em được hưởng đủ rồi mà.

Cảm thấy hơi sững sốt, Gay lờ câu đó đi:

- Em có thể đến với tư cách là một người khách không? Em vẫn có thể giúp được mà.

- Không!- Katrina van nài.- Chị muốn nói là, nếu thế thì sẽ không cho hiệu quả mình mong muốn, em hiểu không?

Anh David nói rằng Luke Ashley thuộc tầng lớp cực kỳ cao, thế nên bà dì anh ta hẳn còn phải khiếp hơn, đàn bà vẫn thế mà. Thế nên họ sẽ nghĩ gì nếu bọn chị lại có một người khách hùng

học đứng lên ngồi xuống suốt bữa, phục vụ giúp bữa ăn chứ? Em đóng vai trò người giúp việc là lý tưởng –chị ta tán – không phải là chỉ vừa mắt mà bọn trẻ cũng biết em rồi.

Trong vụ này còn chứa đựng một chuyện nữa, Gay không hề nghi ngờ rằng cô phải giúp họ lo cho ổn vụ mời khách và còn giúp cho họ khoa mẽ cảnh giả đôi chút. Cô tự cười với mình. Hai đứa con đáng yêu, nhưng cũng là hai nhóc tinh ranh quỷ quái, lúc nào cũng sẵn sàng gây chuyện lộn xộn. Cô cũng thấy thông cảm với Katrina đôi phần.

Katrina vẫn còn để dành thêm một sự ngạc nhiên nữa:

- Chị đang định nhờ em, kiểu gì cuối tuần tới em cũng phải xuống nhà bọn chị vì chị và David phải đi dự đám cưới ở mạn Bắc. Bọn chị chỉ không có ở nhà có một đêm thôi, nhưng ở chỗ bọn chị chả có ai đủ thân để nhờ trông lũ trẻ, mà bọn chị lại không cho chúng nó đi theo được.

- Đúng vậy, chuyện ấy cũng hiểu được mà- cười nửa châm biếm.- em hy vọng là chị đủ khả năng để cung cấp cho em số năng lượng mà em cần đến!

- Thế có nghĩa là em sẽ đến chứ gì?- Katrina hỏi một cách hào hứng.

- Em được phép từ chối hay sao? – Gay đáp tỉnh khô- Nếu em mà cứ thử từ chối xem, thế nào chị cũng nói đến nỗi em phải nhận cho mà xem, thế cho nên em cho là nếu nói cho chị biết em nghĩ chị hơi bị điên thì cũng chả lợi ích gì. Chỉ có một điều, dù sao- cô cảm thấy mình buộc phải hỏi- sẽ ra sao nếu ai đó nhận ra em và lật tẩy vở kịch chúng tá?

- Thế sao hả Gay, nghe cái kiểu em diễn đạt kìa! – nghe giọng Katrina có vẻ không hài lòng, bi giờ chị ta đã về đúng cái kiểu của mình- không phải lo những chuyện kiểu đó xảy ra đâu. Em chỉ mới đến đây chơi chốc lát có một hai lần gì đó và chị nhớ là chả lần nào em gặp ai cả.

- Phải thì em cũng chỉ nghĩ thế thôi mà- Gay nói.

- Mà nếu có chuyện như thế xảy ra thì cũng rất đơn giản, chị sẽ nói là hẳn có một sự nhầm lẫn gì đấy.

- Thế chị sẽ nói gì với Ashley khi bỗng nhiên em biến mất?- Gay hỏi mát mẽ- sau rốt, nếu David không được thăng chức và anh chị vẫn kẹt ở đó thì dễ thường anh chị sẽ lại gặp họ lần nữa lắm.

- Em mới chắc چرا làm sao chứ! – Katrina lăm bằm một cách chua chát- Nếu Ashley tình cờ nhận thấy rằng chị không còn có người giúp việc nữa thì chị sẽ đơn giản lôi ra một câu chuyện vớ vẩn thường gặp về chuyện rắc rối với người làm. Kiểu đó nghe cũng hơi cứng nhắc nhưng rồi chị sẽ nghĩ ra một cái gì đó- chị ta hứa với chút ít hài hước bắt đầu xuất hiện.

- Đó sẽ không phải là chuyện em phải lo- Gay trả lời êm ả nhưng vẫn cảm thấy băn khoăn như cũ.

- Nhưng em sẽ đến chứ hả?- Katrina vẫn băn khoăn yêu cầu một sự khẳng định.

- Nếu chị thích- Gay thở dài- em nghĩ là mình cũng cũng chả có gì hay ho hơn để làm mà. Em sẽ chỉ làm việc vào thứ Ba, thứ Tư và thứ Năm. Tươi súp từ cổ trở xuống cho một trong những người có ảnh hưởng nhất cái nước này có lẽ sẽ làm nên một sự thay đổi thú vị đây!

- Em sẽ không làm thế!

- Ôi, được rồi- Gay nói nghiêm túc.- Vui lên đi nào. Em chắc là nhắm mắt em cũng lo xong mọi chuyện thôi mà.

Khi Katrina rên rỉ nữa, cô hứa vội vàng:

- Thôi đừng lo nữa, thứ Sáu em sẽ đến sớm và sẽ tự thân nấu nướng tất cả. Thế được chưa? Trong khi Katrina tha thiết thốt nên lời cảm ơn, cô nói thêm:- Em sẽ cố nghĩ một điều gì đó để đảm bảo chắc chắn cho việc thăng tiến của anh David.

Thứ Sáu đó, đúng như lời hứa, Gay bắt chuyến xe lửa sớm. Chuyến sớm này thật ra không cần thiết, nhưng cô mừng là thoát được khỏi căn hộ đó. Morris, người anh cùng cha khác mẹ của Gay, đêm qua ở một tâm trạng rất tồi tệ. Anh là một nhà nhiếp ảnh, một người khá nổi tiếng và Gay sống với anh ta trong khi cha mẹ họ ra nước ngoài. Sáu tháng trước đây thì đó có vẻ là một sự sắp xếp lý tưởng vì nếu không thì sẽ phải tốn tiền cho một căn nhà lớn có mỗi một người ở mà Gay lại phải sống một mình.

Morris bị quần hút bởi công việc, đã đồng ý cho em đến ở mà không bắn khoản gì nhiều. Dù sao, vì anh già dặn hơn Gay nhiều, anh sớm nhận ra sự hạn chế của việc có mặt cô em. Chỉ riêng sự ngây thơ của cô thôi cũng ngăn trở việc anh đưa về nhà cái loại đàn bà mà đôi khi anh thích để giải trí. Bây giờ anh cảm thấy không thích thú khi phải quen với việc tình tự ở các khách sạn, mà thậm chí điều đó còn khiến cho anh cảm thấy tội lỗi, một cảm giác anh hoàn toàn không thích thú gì.

Gay không hoàn toàn nhận thức được những thực tế của cuộc sống như Morris tưởng, lại quá để tâm đến hoàn cảnh của họ hơn là anh hình dung. Một trong những người mẫu làm việc cho anh thường có mặt ở căn hộ khá muộn và Gay đoán là Morris đôi khi muốn cô ta ở lại. Hết sức lịch sự Gay cố loanh hoanh đâu đó trong các buổi chiều tối trong những lần cô biết là Julie ở đó. Nhưng đêm qua cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ khi cô về nhà, chính mắt cô trông thấy Julie lù lù trên giường ngủ của Morris, ăn mặc mỏng manh cầu thả. Morris đã cười phá lên và đơn giản tuyên bố là họ đang làm dở tí việc, nhưng Gay cảm nhận anh ấy cực kỳ tức giận.

Rồi còn vấn đề về sự nghiệp của chính Gay nữa. Ba ngày trong tuần cô làm việc cho người bạn có cửa hàng thời trang. Những ngày khác cô giúp Morris việc tiền lương và đánh máy, nhưng những việc đó sẽ kết thúc khi cô quyết định cô thực sự muốn làm gì. Morris muốn cô làm người mẫu cho anh, nhưng vẫn bị mâu thuẫn với việc phải miễn cưỡng cho cô dính líu vào cái việc mà anh đã tuyên bố một cách trơ tráo là một trong những con đường kiếm sống mạo hiểm nhất. Cha mẹ họ, dù sao, cũng chẳng biết gì về chuyện đó, vì tất cả những gì Morris cứ khẳng định một cách ngoan cố chỉ là khuôn mặt Gay là một khuôn mặt ăn ảnh nhất mà anh đã từng thấy.

Trong khi đó, chính bản thân Gay cũng không chút ham muốn gì trong việc trở thành người mẫu, chả để làm cái gì. Dù sao, khi cô đang nhìn ngắm cảnh vật quanh quệ của tháng Ba từ cửa sổ của xe lửa, Gay nhận ra rằng mình không thể ở với ông anh nhập nhằng vô thời hạn thế được nữa. Rồi một ngày gần đây cô sẽ phải suy nghĩ một cách nghiêm túc để bắt đầu cuộc sống của chính mình.

Nhà ga cách chỗ David và Katrina sống vài dặm nên phải bắt xe buýt đến đó. Taxi cũng sẵn, nhưng Gay nghĩ không đến nỗi phải vội thế. Thêm nữa đi xe buýt sẽ tiết kiệm tiền.

Cách bến xe buýt vài thước có một chiếc xe tuyệt đẹp tiến lại gần cô. Gay cau mày, cô bắn khoản không biết có phải cô vẫn còn ngái ngủ vì dậy quá sớm không vì rõ ràng cô vừa thấy chính cái xe này, một cái xe rất nổi vừa mới chạy qua ở hướng ngược lại.

Một người đàn ông khá điển trai nghiêng người ra và hỏi một cách nhã nhặn:

- Cô đi đâu à?

Bị giật mình, cô dừng lại, cái cau mày của cô lại càng hằn sâu thêm vì có cái gì đó trong mắt anh ta thu hút và lôi cuốn cô, khiến cô run lên. Lại càng đáng lo ngại hơn, anh ta không có vẻ vội vàng gì để dứt cái nhìn đó, một cảm giác khác thường xuyên vào bụng cô. Cái đó không thể mô tả được, và thật điên rồ, có vẻ như là nó đã bị tổn thương.

Đi đi nào, cô suýt phát khóc lên vì nỗi đau bí hiểm như có ngàn mũi kim đang cào xé trong cô.

Thay vì bước đi tiếp cô lại nghe thấy chính miệng mình lẩm bẩm rất bối rối:

- Vâng, vâng, đúng thế.

-Em sẽ thật cẩn thận chứ Gay, đúng không? – nếu ông Ashley mà chẳng may biết được sự thật cái vụ này thì anh chỉ mỗi một con đường thôi đấy, đó là cuốn gói ra đi!

- Anh quá phóng đại lên đấy!- Gay phá lên cười, dù trong khi đó cô vẫn gật đầu. Cô không thể nào coi chuyện này thật là trầm trọng được., dù cho cô thực sự cũng thấy nhói lên chút ngớ ngẩn. Có thể việc David lao vào tất cả cái chuyện này là một sai lầm!

- Đừng quên đấy,- anh răn đe cô lần nữa, với dáng vẻ của một người bị buộc phải tạo ra những điều tốt nhất- cho chúng tôi nữa giờ rồi hãy tuyên bố bữa tối.

Vừa cẩn mồi, Gay vừa dòm ngó bếp lò. Mọi việc đều đang tiến triển tốt đẹp. Chén ít thì cũng chẳng có gì phải lo lắng cả. Lần này hẳn đúng là chiếc xe đó vì cô có thể nghe thấy tiếng người nói trong sân và rồi tiếng cửa phòng khách mở ra và đóng lại. Mặc dù cô đã đề nghị, họ đã quyết định rằng để Gay dẫn khách vào nhà là có vẻ quá ư phô trương. David cũng tự phụ trách đồ uống,- anh nói một cách thận trọng, để cho Gay càng ít xuất hiện càng tốt.

Gay nhăn nheo chiếc mũi hơi hếch của mình. Nếu có bao giờ Luke Ashley phát hiện ra cô không phải là người giúp việc thực sự thì dù có dám phàn nàn đi chăng nữa, cô chắc ông ta cũng sẽ nhận ra rằng nhà David chẳng có đủ khả năng chi cho người giúp việc dựa trên số tiền được ông ta trả.

Cảm thấy dễ chịu hơn, cô khuấy nồi nước dùng một cách tự tin hơn trước. Đây là món yêu thích của cô và nếu David ăn nhiều quá thì sẽ chẳng còn lại chút gì. Đồ uống khai vị được pha chế ngon lành, cũng do cô làm, đã sẵn sàng trên bàn cùng với nước quả dành cho ai yêu thích món đó. Trong khi nhà David dùng món này và súp, cô sẽ chuẩn bị món chính để mang lên.

Chính xác nửa giờ, Gay một lần nữa đội chiếc mũ hồ bột trắng tinh. Cùng với chiếc tạp dề màu trắng mặc ngoài chiếc váy vải bông mùa hè của Katrina, Gay nghĩ cô ăn mặc thật hoàn chỉnh. Katrina mặc đồ lớn hơn Gay một số nên cái váy màu xanh da trời này hơi rộng, nhưng cũng không đủ để nhận ra. Nếu có, nó chỉ làm tăng thêm cái vẻ mỏng manh đến khó tin của cô mà thôi.

Katrina đã cau mày vì điều đó. Chị tuyên bố rằng, với mái tóc đỏ mượt mà và đôi mắt màu xanh tím, Gay chẳng có dáng dấp gì của một người giúp việc cả, ít nhất cũng không giống như một người giúp việc mà chị đã tưởng tượng ra. Gay quá thanh mảnh, quá eo ớt. Thậm chí cả đôi chân thon dài của cô cũng có vẻ không phù hợp chút nào. Chỉ đến khi mái tóc của Gay đã được cặp lên, hoàn toàn che lấp dưới cái mũ thì Gay mới hài lòng.

Khi đang nhìn vào hình bóng mộc mạc không có vẻ gì là cô đang phản chiếu trong gương, lòng Gay bỗng dưng ngổn ngang những cảm giác bấp bênh đã khiến cho David và Katrina phát hoảng. Cô tự nhủ lòng mình một cách chắc chắn rằng đừng có quá ngốc nghếch như thế. Dầu vậy, phải huy động nhiều nghị lực hơn cô đã hình dung cô mới có thể đi từ nhà bếp ra đến phòng khách. Khẽ kháng gõ cửa, cô mở nó ra và tuyên bố bằng chất giọng bình tĩnh nhất của mình rằng bữa tối đã được dọn. Hài hùng dán chặt cặp mắt xuống sàn nhà, cô chỉ còn cảm thấy duy nhất một thoáng im lặng đáp lại những lời của cô.

Khi David hắng giọng và lẩm bẩm: cảm ơn,- cô rút lui khá nhanh chóng. Cô đã định ngồi xuống chiếc ghế trong phòng lớn để nghỉ vì cảm thấy chân mình quá run, nhưng lại nhớ ra đúng lúc rằng nhà Ashley có thể thấy thế làm lạ. Cô lấy làm ngạc nhiên vì sao mình lại cảm thấy lạ lẫm đến thế. Thậm chí thật nực cười vì đó chính là cái cảm giác khác lạ cô đã trải qua trong chiếc xe hơi của người đàn ông cho cô đi nhờ buổi sáng nay. Dù là gì đi nữa, thì nó cũng làm đầu gối cô

run rẩy. Lo âu, cô hy vọng rằng mình không bị bệnh gì đó.

Hồi hải đi tới phòng ăn, cô hiền lành nép vào một bên trong khi chủ khách tiến vào vào và sắp xếp chỗ ngồi. Đáng lẽ phải tới giúp, nhưng đôi chân như lại phản cô lần nữa và thật kinh ngạc, cô dường như không nhúc nhích nổi. Cảm giác hoang mang này tiếp tục làm cô lúng túng, tới khi cô nhắc đầu lên và bắt gặp một ánh mắt màu sáng bạc.

Quá choáng váng trong vài phút cô như là bị thiêu đốt bởi ánh mắt ấy. Bất lực, cô đánh rơi chiếc khăn ăn mà cô đang cầm xuống đất và phải cúi xuống để nhặt nó lên. Suốt thời gian đó cô nhận thấy mình luôn bị theo dõi bằng đôi mắt vô cảm của con người hãn phải là sếp của David.

Khi đã đứng dậy, cô bắt mình phải nhìn lại con người đó. Chỉ một thoáng trong cái liếc nhìn đầy bút rút cũng đủ để cô nhận ra đó chính là người đàn ông cô đã gặp buổi sáng nay. Lúc đó với áo len cổ cao, khoác ngoài là chiếc áo lông to sù anh hình như hơi lạ lẫm. Giờ đây anh vận bộ com lê thẫm màu giản dị cũng làm nổi bật không kém vẻ hấp dẫn chẳng thể phủ nhận của anh, nhưng có hơi khác đi một chút. Buổi tối nay anh có một vẻ cao xa thâm trầm khiến cô run rẩy.

Trông anh thật lạnh lùng, xa xôi, một con người cân nhắc từng đường đi nước bước và không bao giờ hành động theo cơn bốc đồng. Trên mặt anh, cô không thể tìm thấy một nét nào của niềm đam mê nguyên thủy đã dẫn dắt anh tới việc bắt ngờ hôn cô. Thực sự tuyệt nhiên không một điều gì để lộ ra rằng, bằng cách này hay cách khác, rằng anh đã biết cô, hay vì sao anh lại hành động như đã làm trong buổi sáng nay.

-Em sẽ thật cẩn thận chứ Gay, đúng không? – nếu ông Ashley mà chẳng may biết được sự thật cái vụ này thì anh chỉ mỗi một con đường thôi đấy, đó là cuốn gói ra đi!

- Anh quá phóng đại lên đấy!- Gay phá lên cười, dù trong khi đó cô vẫn gật đầu. Cô không thể nào coi chuyện này thật là trầm trọng được., dù cho cô thực sự cũng thấy nhói lên chút ngờ vực. Có thể việc David lao vào tất cả cái chuyện này là một sai lầm!

- Đừng quên đấy,- anh răn đe cô lần nữa, với dáng vẻ của một người bị buộc phải tạo ra những điều tốt nhất- cho chúng tôi nữa giờ rồi hãy tuyên bố bữa tối.

Vừa cần mẫn, Gay vừa dòm ngó bếp lò. Mọi việc đều đang tiến triển tốt đẹp. Chí ít thì cũng chẳng có gì phải lo lắng cả. Lần này hẳn đúng là chiếc xe đó vì cô có thể nghe thấy tiếng người nói trong sân và rồi tiếng cửa phòng khách mở ra và đóng lại. Mặc dù cô đã đề nghị, họ đã quyết định rằng để Gay dẫn khách vào nhà là có vẻ quá ư phô trương. David cũng tự phụ trách đồ uống,- anh nói một cách thận trọng, để cho Gay càng ít xuất hiện càng tốt.

Gay nhảnh nheo chiếc mũi hơi hếch của mình. Nếu có bao giờ Luke Ashley phát hiện ra cô không phải là người giúp việc thực sự thì dù có dám phàn nàn đi chăng nữa, cô chắc ông ta cũng sẽ nhận ra rằng nhà David chẳng có đủ khả năng chi cho người giúp việc dựa trên số tiền được ông ta trả.

Cảm thấy dễ chịu hơn, cô khuấy nồi nước dùng một cách tự tin hơn trước. Đây là món yêu thích của cô và nếu David ăn nhiều quá thì sẽ chẳng còn lại chút gì. Đồ uống khai vị được pha chế ngon lành, cũng do cô làm, đã sẵn sàng trên bàn cùng với nước quả dành cho ai yêu thích món đó. Trong khi nhà David dùng món này và súp, cô sẽ chuẩn bị món chính để mang lên.

Chính xác nửa giờ, Gay một lần nữa đội chiếc mũ hồ bột trắng tinh. Cùng với chiếc tạp dề màu trắng mặc ngoài chiếc váy vải bông mùa hè của Katrina, Gay nghĩ cô ăn mặc thật hoàn chỉnh. Katrina mặc đồ lớn hơn Gay một số nên cái váy màu xanh da trời này hơi rộng, nhưng cũng không đủ để nhận ra. Nếu có, nó chỉ làm tăng thêm cái vẻ mỏng manh đến khó tin của cô mà thôi.

Katrina đã cau mày vì điều đó. Chị tuyên bố rằng, với mái tóc đỏ mượt mà và đôi mắt màu xanh tím, Gay chẳng có dáng dấp gì của một người giúp việc cả, ít nhất cũng không giống như một người giúp việc mà chị đã tưởng tượng ra. Gay quá thanh mảnh, quá eo ót. Thậm chí cả đôi chân thon dài của cô cũng có vẻ không phù hợp chút nào. Chỉ đến khi mái tóc của Gay đã được cặp lên, hoàn toàn che lấp dưới cái mũ thì Gay mới hài lòng.

Khi đang nhìn vào hình bóng mộc mạc không có vẻ gì là cô đang phản chiếu trong gương, lòng Gay bỗng dựng ngổn ngang những cảm giác bấp bênh đã khiến cho David và Katrina phát hoảng. Cô tự nhủ lòng mình một cách chắc chắn rằng đừng có quá ngốc nghếch như thế. Dầu vậy, phải huy động nhiều nghị lực hơn cô đã hình dung cô mới có thể đi từ nhà bếp ra đến phòng khách. Khẽ khàng gõ cửa, cô mở nó ra và tuyên bố bằng chất giọng bình tĩnh nhất của mình rằng bữa tối đã được dọn. Hãi hùng dán chặt cặp mắt xuống sàn nhà, cô chỉ còn cảm thấy duy nhất một thoáng im lặng đáp lại những lời của cô.

Khi David hắng giọng và lẩm bẩm: cảm ơn,- cô rút lui khá nhanh chóng. Cô đã định ngồi xuống chiếc ghế trong phòng lớn để nghỉ vì cảm thấy chân mình quá run, nhưng lại nhớ ra đúng lúc rằng nhà Ashley có thể thấy thế làm lạ. Cô lấy làm ngạc nhiên vì sao mình lại cảm thấy lạ lẫm đến thế. Thậm chí thật nực cười vì đó chính là cái cảm giác khác lạ cô đã trải qua trong chiếc xe hơi của người đàn ông cho cô đi nhờ buổi sáng nay. Dù là gì đi nữa, thì nó cũng làm đầu gối cô run rẩy. Lo âu, cô hy vọng rằng mình không bị bệnh gì đó.

Hối hả đi tới phòng ăn, cô hiền lành nép vào một bên trong khi chủ khách tiến vào vào và sắp xếp chỗ ngồi. Đáng lẽ phải tới giúp, nhưng đôi chân như lại phản cô lần nữa và thật kinh ngạc, cô dường như không nhúc nhích nổi. Cảm giác hoang mang này tiếp tục làm cô lúng túng, tới khi cô nhắc đầu lên và bắt gặp một ánh mắt màu sáng bạc.

Quá choáng váng trong vài phút cô như là bị thiêu đốt bởi ánh mắt ấy. Bất lực, cô đánh rơi chiếc khăn ăn mà cô đang cầm xuống đất và phải cúi xuống để nhặt nó lên. Suốt thời gian đó cô nhận thấy mình luôn bị theo dõi bằng đôi mắt vô cảm của con người hãn phải là sếp của David.

CHƯƠNG 2

Trong lúc vẫn tiếp tục hàng đồng công việc, đôi mắt Gay vẫn bồn chồn hướng về gương mặt của Luke Ashley. Thật đáng ngạc nhiên, anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô cùng với sự chú ý không kém gì cô đang nhìn chăm chăm vào anh, trong khi có vẻ như không ai khác nhận thấy điều đó. Đột nhiên nhận thấy mình đang chăm chú ngắm từng đường nét của anh, cô thấy nhẹ cả lòng khi Katrina báo rằng họ hầu như đã sẵn sàng cho món tiếp theo.

Thật không may làm sao người này lại là Luke, nhưng Gay lại tự trấn an mình rằng anh ta có thể không nhận ra cô. Mà dù có nhận ra đi nữa, cô không nghĩ rằng anh sẽ bắt David phải chịu trách nhiệm về hành vi của người giúp việc của mình. Có thể khi đã nhận ra cô, anh sẽ cảm ơn ngôi sao may mắn của mình rằng cô đã từ chối đi chơi với anh buổi sáng nay.

Cô quả quyết, với một cái nhún vai thích chí rằng anh không phải là loại người có thể mời một cô làm việc nội trợ để ăn tối được. Có lẽ vì không biết anh ta lại là Ngài Ashley đáng kính, nếu không cô đã cố nhận lời mời của anh rồi. Cũng đáng giá đấy chứ, khi được thấy anh ta xấu hổ đến nước nào khi được biết cô thật sự là ai.

Mãi đến khi đang phục vụ món nước dùng và anh quay sang nói với Katrina, Gay mới đột nhiên nhớ ra cô không phải là người giúp việc thật sự, và với một trò đùa như vậy cuối cùng chính cô là người phải gánh chịu hậu quả. Mình hẳn phải hơi điên rồ, cô nghĩ, một lần nữa nhìn thấy cái nhìn lấp lánh từ đôi mắt Luke Ashley. Cô ngờ rằng anh đang cố đồng nhất hai cô gái rất khác nhau về làm một. Khi trở lại nhà bếp, theo bản năng, cô sợ rằng chính điều này đang lôi cuốn anh hơn cả việc thăng tiến của David, cũng như sự phù hợp của cô vợ anh ta.

Khi cô đặt một chiếc đĩa thức ăn ấm nóng trước mặt anh để anh có thể dùng món thịt vịt hầm, đôi tay cô run lẩy bẩy. Và khi anh ngược lên nhìn thẳng vào cô để lắng nghe lời cảm ơn, cơn run rẩy lan tỏa lên khắp cánh tay và xuyên suốt thân thể cô. Đó phải gọi là một cơn hoảng loạn, nhưng cảm giác này chưa từng có trong cô bao giờ. Cô cảm thấy lạ lẫm và một chút sợ hãi vì có người đàn ông nào lại có thể tác động tới cô như vậy.

Vào lúc cô tiếp cafe, bữa ăn quả là một thành công đáng ghi nhận. Dù vậy, thật lạ, nó chẳng làm dịu đi trạng thái căng thẳng thần kinh của cô. Rồi đến một giây phút vụng về, khi bà cô của Luke hỏi Katrina về bí quyết cho món thịt vịt hầm ngon lành của cô ta. Thật may mắn, sau một lút ấp úng rõ rệt, trong khi Gay nín cả thở, Katrina mới lắp bắp rằng món đó khá phức tạp và tốt hơn có lẽ cô sẽ viết công thức ra giấy sau vậy.

Dường như nhận thấy Gay nhẹ cả người đi khi bà dì Ashley nói rằng như vậy thật là tuyệt. David hấp tấp liếc sang phía Gay với một cái nháy mắt. Bất hạnh làm sao khi Gay cảm thấy có ai đó đã chứng kiến điều này, và nỗi sợ hãi của cô là có thật. Liếc nhanh về phía Luke Ashley, cô thấy anh đang sầm soi nhìn hai người với một thái độ khinh bỉ trên mặt. Cô rùng mình nghĩ tới lời lý giải mà anh ta đang gán ghép cho sự thân mật dễ dãi nhưng vô tư của David. Đáng nhẽ anh phải biết chứ, David – cô bức bối nghĩ. Nhưng không hiểu sao bức anh ấy thì ít mà bức Luke Ashley thì nhiều, vì sao anh ta lại có thể đi đến những kết luận sai trái nhanh chóng đến thế chứ.

Khi bữa tối kết thúc, Gay tạ ơn trời vì cô không phải xuất hiện thêm nữa tới lúc lấy áo khoác cho khách ra về. Căn nhà bếp ấm cúng và tĩnh lặng cứ như một thiên đường sau cơn giông tố. Thậm chí cô còn cảm thấy thích thú khi phải rửa cả một đồng chén bát! Tập trung vào cái món này còn dễ hơn là cứ lẩn quẩn mãi với những suy tư quá rắc rối của riêng cô.

Những dụng cụ nấu bếp đã rửa xong, khi cô đang định tiếp tục thu dọn những thứ còn lại thì

chợt nghe thất tiếng khóc thút thít từ phòng trẻ ngay phía trên chỗ cô đang đứng. Đó hẳn phải là bé Nigel. Chạy bổ lên gác, vừa đi vừa lau tay vào chiếc khăn, cô vội vàng bế thẳng bé ra khỏi chiếc cũi trước khi nó làm toáng cả nhà lên. Nigel nhỏ xíu vốn đã chẳng là đứa bé ngoan, không chịu nghe cô dỗ dành. Thấy nó đã tè ra quần nên cô quyết định đem nó xuống nhà bếp để thay.

Thay xong, cô bắt đầu ru bé trong vòng tay của mình. Thật thích thú khi nó rúc vào cô với nụ cười thiên thần bé bỏng. Chẳng mấy chốc đứa bé lại ngủ tiếp đi. Vừa mới định đưa nó về phòng thì cánh cửa bật mở và hết cả hồn vía cô thấy Luke bước vào.

Giật bắn người, cô chòng chọc nhìn anh, ghì chặt lấy đứa bé đến nỗi suýt nữa nó dậy. Phải nuốt nước bọt hai lần, cô mới tìm lại nổi giọng nói của mình. Chính Luke là nguyên nhân gây ra điều đó.

- Làm ơn cho tôi cốc nước được chứ?- Đóng cửa lại, anh chậm rãi tiến về phía chiếc bồn rửa bát, mắt vẫn không rời khỏi cô.

- Vâng, ồ tất nhiên. – Cô cố gắng một cách vụng về mở tủ để lấy cốc ra. Nhưng anh đã nhẹ nhàng đẩy cô sang bên và tự lấy một chiếc cốc.

Vừa liếc xéo về phía cô, anh vừa vắn vòi nước lạnh và lấy cốc hứng nước. Đột nhiên cô có một nỗi nghi hoặc khủng khiếp rằng thật ra anh không hề khát nước, và rằng anh vào đây đơn giản chỉ để thỏa mãn trí tò mò mà thôi. Cô quyết định không vì thế mà kết tội anh, mà dù anh có nhận là như vậy thì cô cũng chẳng có gì mà nói thêm nữa.

Anh không cố tỏ ra đã từng biết về sự hiện hữu của cô, đầu cho cô cảm thấy từ trong xương tủy của mình rằng anh đã biết đích xác cô là ai. Đôi mắt anh, phút trước vừa mới ánh lên, phút sau đã tối thẫm một cách kỳ lạ, cứ lấp lánh quanh cô. Dù cho anh và cô là những người không quen biết. Gay thấy rõ ràng sự giao cảm khác thường giữa họ, nó làm cho tim cô đập tình thích và tri giác của cô rực cháy.

Vừa khi một sắc màu nhợt nhạt xuất hiện trên đôi gò má mịn màng của cô, anh hất hàm về phía đứa bé đang ngủ và hỏi:

- Con của cô à?

Đôi gò má của cô càng trở nên nhợt nhạt hơn, cô nén lại một câu đối đáp đầy giận dữ, chỉ đơn thuần lắc đầu. Trong một phút, cô đã liều lĩnh gạt đầu, để chứng thực cho cái quan điểm hiển nhiên của anh rằng cô cũng chẳng mỹ miều gì hơn loại như cô đáng có. Cô ngờ rằng anh ta đang củng cố cho những kết luận của mình về cái nháy mắt hờ hênh mà David đã ném cho cô trong phòng ăn. Và đột nhiên điên tiết lên, cô muốn nói một điều gì đó khiến anh thật sự bị sốc, thậm chí bị xúc phạm nữa. Phải mất bao nhiêu nỗ lực cô mới kiềm chế nổi vì cô phải thật thận trọng, cô e rằng để thỏa mãn điều đó cô sẽ chỉ làm hại cho David và Katrina mà thôi.

- Cô làm ở đây lâu chưa?- Luke hỏi khi cô cứ nín thinh.

Một lần nữa cô lại lắc đầu, nhưng lần này vì cảm thấy cần phải dứt khoát hơn, cô nói:

- Không.

- Cô có định ở lại nhà David Douglas không?

Cô ước gì, anh hãy biến đi chứ đừng quấy rầy cô mãi bằng những câu hỏi mà cô không hề muốn trả lời.

- Tôi không chắc- cuối cùng cô đáp, thật lạnh lùng.

- Vậy cô không chủ bụng định cư thật sự ở đây chứ?- Anh nói tiếp một cách khó hiểu.

- Tôi không nói như vậy- ánh mắt cô lác bước về phía môi anh và cô vội nhìn nhanh ra chỗ

khác. Giờ đây trông nó nghiêm ngẽ hơn trong trí nhớ của cô.

Buổi sáng nay, cô đã không nhận thấy sự tàn nhẫn trên đôi môi ấy. Dầu vậy cô vẫn cảm thấy điều đó khi anh hôn cô. Sợ anh có thể đoán được ý nghĩ của mình, cô lệ làng hạ thấp ánh nhìn đang nói hết tâm can của mình xuống. Hẳn anh cũng chẳng muốn được gọi nhớ về chuyện đó hơn gì cô. Chuyển viếng thăm nhà bếp của anh hẳn đã được tiến hành với chủ tâm thể hiện rằng anh không còn muốn biết thêm gì về cô. Anh là con người cao sang quyền quý, làm sao lại có mong muốn tiếp tục mối quen biết với con người như cô được.

Đưa trẻ trong tay cô trở mình và cô nhớ ra mình đang định đưa nó lên gác.

- Xin lỗi- cô lẩm bẩm, mừng rơn vì tìm ra có để thoát.

Khi cô trở lại thì Luke đã đi rồi. Anh để chiếc cốc uống nước trên bàn, chặn lên lò sưởi bằng. Gay chăm chăm nhìn đồng tiền một cách hoài nghi, trống ngực gõ dồn, đôi má nóng bỏng. Đồ súc vật! Làm sao anh ta dám hạ nhục cô như thế! Đây được xem là một sự xúc phạm, cô chắc chắn. Đây chính là cách anh ta cố gắng đảm bảo rằng cô sẽ không đem chuyện anh làm buổi sáng nay đi nói với bất kỳ ai. VÀ chính việc anh không muốn ai biết về điều đó đã tự nó nói lên tất cả.

Căn môi, Gay vò nát tờ 10 bảng trong những ngón tay bối rối, theo một cách nào đó, cô cho rằng mình có thể hiểu được quan điểm của anh ta, nhưng cô nghĩ cái thói quen trưởng giả đó giờ đây đã lỗi thời rồi. Bữa ăn tối hẳn đã làm Luke nghẹt thở khi anh ta gặp cô và nhận ra cái lỗi mà mình mắc phải.

Dầu vậy cô vẫn không thể không cảm thấy trên tất cả mọi sự việc, có một điều gì đó không ổn lắm. liệu anh có thấy thật sự cần thiết phải vào nhà bếp và mua sự im lặng của cô bằng tiền không? Vì cô đã chối từ không đi chơi với anh, hẳn sẽ tự nhiên hơn chẳng nếu anh lờ tất cả mọi chuyện đó đi? Nếu giả sử có ai đó biết được thì cô cũng không tin rằng họ lại dám vin vào đó để thách thức anh. Cả lũ cả lũ những người đàn ông như anh đi lằng nhằng với đủ các loại phụ nữ. Dù có là cô phục vụ hay không, thì cũng chẳng ai dám nghĩ xấu về anh nếu anh có tán tỉnh cô chút ít.

Vừa tiếp tục rửa bát cô vừa cau có. Thật nực cười khi cô tiếp tục nghĩ mình là người giúp việc của Katrina. Cứ như là cô bỗng trở thành con người khác và không chịu rời bỏ cái hiện thân này. Cô tin chắc Luke là người có khiếu hài hước. Nếu cô thật thà kể hết mọi chuyện cho anh nghe thì chắc hẳn anh sẽ cười phá lên và tha thứ cho cô.

Thế thì tại sao cô cứ mãi nuôi dưỡng cái ảo vọng ngớ ngẩn rằng sẽ được đón đi bởi một hành hiệp sĩ trong bộ giáp trụ sáng lóa, người chẳng mảy may biết về cô, hay về cách mà cô kiếm sống? Trước buổi sáng nay, những ý tưởng như vậy chưa bao giờ đến trong óc cô và cô không thừa nhận điều này có liên quan gì đến anh chàng Luke ngạo mạn kia, người mà giờ đây đã khác trong mắt cô. Đó chắc chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Có lẽ vì thấy David và Katrina thật hạnh phúc với lũ trẻ mà cô cũng bắt đầu suy tư khao khát về một mái ấm gia đình của chính mình.

Tự nhắc rằng mình còn vô số việc quan trọng hơn để làm trước khi sẵn sàng cho việc ấy, Gay gạt bỏ đồng tiền góm ghiếc ra khỏi nắp chiếc bồn rửa. Cô sẽ đốt nó đi! Nhưng cô lại phân vân. Không cô giữ nó lại và trả nó lại cho người sở hữu chính đáng của nó. Một cách nào đó, một nơi nào đó, cô có thể nhìn thấy Luke Ashley phải lúng túng, thậm chí còn tệ hại hơn cô bây giờ.

Buổi sáng ngày hôm sau căn bếp của nhà David lại trong tình trạng hỗn độn bình thường của nó. Katrina đổ tại bữa tiệc và quãng thời gian phiền hà khi cô ta cố gắng tìm ra các gia vị khác thường mà Gay đòi hỏi để nấu nướng bữa ăn. Thậm chí để mua được và hầm mấy con vịt cũng

đã mất bao nhiêu thời gian. Gì thì gì, cô cũng nhớ ra là đã quên mất không mua mấy thứ đồ dùng quan trọng cho chú nhóc. Thế nên, cũng không có gì là lạ khi Gay bị phải đến cửa hàng được phẩm để sắm nốt mấy món đó.

Vì David còn quá bận bịu để kiểm tra chiếc xe, không đưa cô đi được. Gay sẽ phải cuốc bộ. Anh hứa nếu làm xong kịp sẽ đến đón cô.

- Em không ngại đi bộ đâu- cô cười nghĩ bụng David là người dễ chịu nhất trong số anh em họ.
- Chỉ nữa dặm thôi mà. Khi nào xong có lẽ anh nên giúp chị ấy dọn dẹp một tay thì hơn.

Họ đang chuẩn bị đi đến đám cưới vào lúc 11h và chỉ khoảng 9h là mọi thứ đã phải sẵn sàng rồi. Quý Katrina nhiều đến mấy, Gay cũng không cảm thấy nuối tiếc gì nếu không phải nhìn thấy chị ta một ngày hoặc hơn, ít nhất cho đến khi cơn hăng hái nói chuyện về Luke của chị ta chấm dứt. Suốt cả buổi sáng chị liên tục nói về những kiểu cách siêu phàm và đáng vẻ điển trai của anh ta. Chị ta thậm chí còn đi quá xa tới mức phát biểu rằng một người đàn ông như vậy có thể khiến chị ước rằng mình lại là người chưa chồng.

David sau khi cam chịu cơn huyền thuyên của vợ mình trong im lặng, cuối cùng cũng đã trả đũa. Với giọng thẳng thắn tỉnh queo, anh tuyên bố rằng ngay cả khi nếu Katrina mà chưa chồng thì anh cũng ngờ rằng liệu nội chuyện đối với chị sẽ tốt đẹp đến như vậy không? Luke quá chăm chú vào việc kiếm tiền nên chẳng gần bó thật sự với người đàn bà nào cả. Và trong khi đó thì người ta lại biết anh ta đã dính vào một vụ yêu đương chớp nhoáng. David đã nghe thấy người ta xì xào từ chính một văn phòng lãnh đạo rằng hoãn một cuộc hẹn với bạn gái nếu tự nhiên có công việc làm ăn quan trọng cũng chẳng là gì với anh ta.

- Thế thì cũng chẳng có gì là quan trọng – anh kiên quyết cảnh cáo cô vợ đang bị lóa mắt của mình. Hình như anh ta rất dễ dàng bị mất hứng với các cô bạn gái, nhất là khi họ trở nên quá đòi hỏi. Anh tin là thư ký của anh ta thường xuyên phải an ủi họ qua đường dây điện thoại đấy.

- Anh ta có thể thay đổi chứ.- Buổi sáng nay Katrina có vẻ như vẫn khư khư ý kiến lúc trước của mình về sếp của David. – Em lấy làm ngạc nhiên vì đến giờ này vẫn chưa có cô nào túm được anh ta. Em có thấy rằng anh ấy không những có vẻ ưu tú của người quý tộc. – chị kêu gọi Gay – mà còn rất gọi tình nữa chứ!

Gay cố nén tiếng cười rúc rích khi thấy bộ mặt ngạc nhiên sững sờ của David.

- Chúa lòng lành ời- anh la lên – còn gì tiếp nữa đây? Tôi tình cờ biết được, rằng khác xa với bản chất quý tộc của anh ta, bố anh ta thuộc tầng lớp lao động- anh giận dữ tiếp tục, rõ ràng anh nghĩ Katrina đã mất hết ý thức.- Điều đó có thể giải thích tại sao con trai ông ta lại có vẻ nhất quyết không chịu dừng bước đến tận khi trở thành một nhà triệu phú với tài sản nhiều triệu. – anh kết luận với chất giọng chê bai pha lẫn ghen tỵ.

Gay cố không lắng nghe, nhưng thật là khó ngăn câu chuyện lọt vào tai, và cả David và Katrina đều dường như quên mất sự có mặt của cô. Cô mừng rỡ được thoát khỏi đó, thậm chí nếu chỉ vì một việc chẳng hấp dẫn gì hơn là tới cửa hàng. Rõ ràng Katrina đã tình cờ trở thành nạn nhân của vẻ quyến rũ không thể bỏ qua được của Luke. Nhưng Gay nhờ rằng cuộc du ngoạn lên khu Bắc để dự đám cưới đó có đủ sức hấp dẫn để chị có thể quên được anh ta. Nếu không cô thấy thương cho anh chàng David tội nghiệp, người mà sau ngày cưới đến năm năm vẫn yêu vợ mình đến điên cuồng.

Vì trời lạnh, Gay lại vận chiếc áo khoác lông của cô. Vừa thoáng hồ nghi rằng liệu cảm xúc thực sự của Katrina nằm ở đâu, cô vừa nháy chân sáo bước đi. Trời đang gió lộng và những cơn gió luôn làm cô thấy như đang nháy nhót. Mặc dù vậy, trong hành trình quay về. Cô chẳng còn cách nào khác ngoài việc thung thủng bước đi vì trọng lượng của hai chiếc túmua hàng đầy ắp.

Chính vì vậy cô suýt nỡ nụ cười nhẹ nhõm khi thấy David đang quành xe qua khúc đường vòng để tiến đến cạnh cô. Anh nhanh chóng đặt các túi xách vào ngăn hành lý, rồi đặt hờ cánh tay qua vai cô. Anh đẩy cô về phía về cửa cho hành khách. Vừa làm như vậy anh vừa vui vẻ bình luận về cái ghen tuông lỗ bịch của mình trong chuyện về Katrina và Luke.

- Katrina và anh đã cưới nhau 5 năm rồi,- anh nhảu nhở một cách thăm nảo,- Anh yêu chị ấy, nhưng anh nghĩ còn lâu anh mới vượt qua được giai đoạn không muốn nghe chị ấy ca ngợi người đàn ông khác.

- Gay cũng cười, cô nhướn người lên vỗ nhẹ vào má anh và trêu chọc trêu mếu.

- Sao anh không hôn chị thật kêu khi đã về đến nơi nhỉ? Nếu thế em chắc chắn chị ấy sẽ chẳng còn vương vấn đến cái ông Luke kia nữa đâu.

- Em thật là viên ngọc quý đấy Gay, anh có thể sẽ làm như thế. – David ôm chặt cô với chút cảm kích. Nhưng hãy nói cả về những điều tồi tệ nữa,- anh thì thầm ám muội.

Giọng nói mất tinh thần của anh làm Gay đảo mắt nhìn ra xung quanh, vừa đúng lúc để thấy Luke Ashley đang nhẹ nhàng lướt qua trên chiếc Limousine bánh bao của anh ta.

- Liệu ông ấy có nhìn thấy chúng ta không nhỉ? – Cô thì thầm khi bàn tay của David rời khỏi bờ vai thanh mảnh của mình. Thấy David cau mày bực dọc, cô cắn môi:- em hy vọng là không chứ- cô khẽ rên lên. – Anh có nhớ rằng em đang đóng vai người giúp việc của anh không?

- Đừng nhắc anh,- anh thở dài cộc lốc.- Anh không nghĩ ông ta đã để ý thấy, nhưng ai mà biết được. Dù sao, anh ta tươi tỉnh lại – anh chỉ ôm em một cái và trong khi biết rõ anh, chắc chắn ông ta chẳng nhận ra em đâu. Tối qua trông em khác nhiều. Thế nên anh tin chúng ta chúng ta thôi lo lắng được rồi. Anh không nghĩ ông ta sẽ nói gì. Nhưng nếu có thì anh sẽ đơn giản bảo rằng anh đang đùa với cô em họ của mình.

Gay cau có, vẫn không sẵn sàng bàn luận câu chuyện xảy ra hồi buổi sáng hôm trước với bất kỳ ai. Cô miễn cưỡng đồng ý với David rằng ít có khả năng Luke nhận ra cô, trong khi đó vẫn bồn chồn cảm thấy điều ngược lại.

Thời gian còn lại của buổi sáng và buổi chiều hôm đó trôi qua phẳng lặng. Sau bữa trưa thời tiết đẹp quá nên cô cho lũ trẻ đi dạo thật lâu. Cô cho chú nhóc vào chiếc xe đẩy và cậu David con chập chững bên cạnh. Khi cậu bé đã mệt, cô cho nó ngồi lên phía sau chiếc xe để cho đôi chân xinh xinh của nó được nghỉ ngơi. Không khí trong lành làm tắt cả tâm buồn ngủ và sau khi lũ trẻ đã lên giường, Gay pha cho mình một cốc cafe rồi đem vào phòng khách.

Cô hơi mở hé cánh cửa để cô có thể nghe được tiếng nếu lũ trẻ thức giấc. Gay nằm ườn lên chiếc trường kỷ một cách xa xỉ, dựng chân lên phía cuối chiếc ghế với đôi chút thanh thản. Tự cảm thấy khá xấu hổ vì hai đứa nhỏ lại có thể làm cô kiệt sức. Hầu hết bạn bè của cô giờ này đang ra ngoài ăn uống nhẩy nhót, cô cảm thấy mệt rã đến nỗi không thể cất người lên được nữa.

Vẫn đang thở than phiền muộn thì nghe tiếng điện thoại reo. Vì nó đang ở gần, nên cô đưa bàn tay lười biếng ra để nhắc lên, Mẹ cô gọi. Hình như Morris đã nói cho bà biết chỗ Gay đang ở. Hai mẹ con nói chuyện chốc lát. Rồi bà Patricia hỏi con gái rằng cô đang làm gì vậy.

- Con đang gác chân lên chiếc tràng kỷ đẹp nhất của Katrina.- Gay rúc rích – Chị ấy vừa mới bọc lại nó và cả bọn hầu như không dám hé mắt ngắm. Nhưng chẳng có ai nên con đang chễm chệ ngồi lên. Bây giờ mà thấy con chị ấy sẽ sửa cho một trận cho mà xem!

- Ừ, chỉ chừng nào con còn ở đó một mình thôi, - bà Patricia chọc- mẹ cũng chẳng lo lắng quá làm gì.

- Thế rồi bà từ biệt và gác máy, để lại Gay suýt nữa rụng rời tay chân khi cô liếc mắt lên và thấy Luke đang nhìn cô đánh giá một cách lạnh lùng. Anh ta đang đứng đằng sau cô, nhìn chăm chăm xuống cô, với nét mặt chê trách mà cô dần dần nhận thấy.

- Ôi, ông Ashley! Gay vội vàng lồm cồm ngồi dậy. Cô biết làm vậy trông cô càng tội lỗi hơn là cô cảm thấy.- Sao ông không bấm chuông? Cô lau bầu – ông làm tôi sợ phát khiếp lên.

- Có thể đó là thứ cô cần đấy,- anh đáp lại dứt khoát.

- Làm sao ông vào đây được?- Cô lắp bắp, cố không để ý đến vàng tối của mái tóc dày hay vẻ quyết đoán trên gương mặt đầy đường nét của anh. Mặc dù cao lớn, anh di chuyển với sự nhanh nhẹn của loài mèo và trông anh như thật nguy hiểm nếu định qua mặt.

- Sao mà tôi vào được ư?- Anh nhún vai. Đôi mắt sáng bạc của anh chẳng bỏ qua thứ gì trong một cái nhìn chớp nhoáng từ tách cafe đến mái tóc dày đang xoa tung lông lẩy gần tới vai của cô. Cửa thì mở mà khi gọi chuông thì chẳng thấy ai, nên tôi bước vào.

- Chắc là David con đấy – cô tố cáo. Bây giờ thì cửa là thứ nó thích nghịch mà. Chẳng bao giờ nó chịu để yên cả. Nhưng đáng ra tôi phải kiểm tra mới đúng.

- Dường như cô đang bỏ mặc những việc cần làm để tập trung vào hưởng thụ cho bản thân mình thì phải.- anh châm biếm

Anh đã nhìn thấy đôi chân cô trên đầu chiếc tràng kỷ, mà cũng không nghi ngờ gì nữa anh đã nghe lỏm được mấy lời ngốc nghếch của cô về Katrina. Dường như cô thấy tội lỗi của mình chất cao như núi trong đầu óc anh. Nhâ nhi cafe trong phòng khách khi chủ vắng nhà, sử dụng điện thoại – có lẽ là liên lạc với bạn trai. Chẳng thêm ra mở cửa khi có chuông, mà cô chắc đã kêu lên cùng lúc điện thoại reo. Có vẻ sự đánh giá của anh về cô không thể thấp hơn được nữa rồi.

Gay quên mất rằng nếu tin cô là người giúp việc, các suy nghĩ của anh có thể được biện minh một cách hợp lý. Cô sừng sĩa cãi lại:

- Tôi bận bận suốt cả ngày.

- Hàng triệu người khác cũng vậy, nhưng không phải ai cũng lợi dụng vị trí của mình đâu.- anh đáp lại không chút cảm thông.

- Đừng có thuyết giáo ở đây! – Cô ngắt lời, một lần nữa quên mất mình đang giả vờ là ai.

Những tưởng mình sẽ bị thiêu hủy trong vạc dầu, cô ngạc nhiên khi anh ta chỉ nói ngắn gọn.

- Tôi chưa từng tự xem mình có đủ tư cách để làm việc đó, nhưng tôi tin rằng tôi có thể phân biệt được cái đúng và cái sai.

- Tôi thì không à?

- Tôi bắt đầu nghi ngờ điều đó đấy.- Anh nói cụt ngắn.

Anh đang soi xét cô thật tỉ mỉ và cô thấy nhói lên sự mất kiên nhẫn vì không được biểu lộ bản thân một cách tự đàn ông hơn. Thật không may anh đã bắt gặp cô như thế, nhưng cô có thể nói gì đây. Nếu không từ bỏ trò chơi này thì cô vẫn còn bị trói buộc. Cô thiết tha ước gì mình chưa từng nhận lời Katrina làm những việc mà chị yêu cầu. Từ đầu thì sự việc đã có vẻ thật là ngớ ngẩn và rồi mau chóng vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Các sự việc rắc rối đang lộn đống lên với tốc độ chóng mặt.

Việc Gay không cố gắng bào chữa nữa dường như lại làm cho anh tức giận.

- Nếu tôi thuê một cô gái và phát hiện ra cô ta tự đàn ông như vậy trong nhà tôi, thì tôi e rằng tôi cũng chẳng thể khoan dung được.- Anh nói với cô một cách nghiêm khắc.

- Thế thì ông sẽ làm gì cô ta, ông Ashley?- Gay từ tốn hỏi, mặc dù nhận ra rằng anh ta có thể

xem câu hỏi của cô là xấc láo.

- Tôi sẽ sa thải cô ta. – anh bậm đôi môi một lúc lâu – rồi đáp dứt khoát.

- Làm vậy hẳn ông thể hiện được ý nghĩa của quyền lực của mình nhỉ, thậm chí để biết rằng ông có khả năng làm như thế!- cô lạnh nhạt bình luận.

- Đừng ghen tị với tôi – Anh trả miếng cay nghiệt. Quyền lực là cái mà ta phải làm việc vô cùng gian khổ mới có. Nó thường phải trả bằng mồ hôi và máu đấy.

Gay chớp mắt và không phải lần đầu cô nhận thấy sự khắc nghiệt trong khóe miệng và quai hàm cũng như sức mạnh ngoan cường trong cái cằm xẻ thật sâu của anh. Anh ba năm hay gần bốn mươi rồi? Trong anh có một sự cương quyết độc ác bất chấp cả tuổi tác. Nếu về cơ bản anh ta đúng là một viên kim cương chưa mài dũa như David đã ám chỉ, thì trên gương mặt lạnh lùng của anh chẳng có dấu ấn nào của điều đó. Mọi công việc kinh doanh đều là những thử thách. cô nghi ngờ việc những đối thủ của anh còn có nổi cơ hội hiểm hoi nào. Liệu có hay không nhỉ, khi đối diện với một sự dẻo dai bền bỉ đầy toan tính như vậy, nhất là khi anh ta lại cùng lúc cố tình thể hiện sự hấp dẫn của mình. Cô tự hỏi, với một nỗi thất vọng mà chính cô không sao hiểu nổi.

Mãi mê nghĩ ngợi, cô chỉ dần dà nhận thấy sự thích thú đầy điều cợt của anh.

- Cô có vẻ hoài nghi quá nhỉ, Gay. Cô nghĩ rằng thành công là một cái gì diễn ra trong vòng một đêm sao?

- Tôi chẳng ngây thơ như vậy đâu! Cô thốt lên

- Sao vậy?

Anh thật lạnh lùng và cô hiểu ngay lập tức rằng anh đang nghĩ về David, Điều đó làm các ý nghĩ của Gay đổ dồn về cả Katrina. Cô bực mình vì đã để cho cơn giận dữ lôi kéo tới việc đối đầu với Luke. Trong khi Katrina đã đặt cả lòng tin vào cô để giúp cho sự thăng tiến của David.

- Tôi có thể, ý tôi nói rằng ông có muốn dùng cafe không, ông Ashley.? Cô lịch thiệp đáp ứng.

- Đó là điều hay nhất cô có thể làm ư? – anh nhướn mày.

- Tôi erằng tôi không hiểu – cô nhăn mặt.

- Hình như tôi cũng không hiểu nổi nữa,- cô nhìn thấy anh bậm môi lần nữa,- thôi bỏ qua đi. Đáng ra tôi không nên nghĩ cô ở vào vị trí người phải chiêu đãi gì ở đây cả.

Cô bối rối.

- Tôi chỉ mời ông dùng cafe thôi mà. Chủ nhân của tôi hẳn sẽ muốn tôi làm thế, bởi ông là sếp của D.. của ông Douglas.

Mắt anh sáng lên khi nhận thấy cô đã chực gọi David theo lối gọi thân mật như thế nào. Và cô càng thêm nguyên rửa sự sắc sảo của anh ta cũng như cơn ngu của mình. Anh chẳng đá động gì tới chuyện đó, nhưng lại quay sang ấn công một chủ đề khác.

- Cô có được đào tạo nghiêm túc bao giờ chưa, Gay?

- Như một người giúp việc ư, chưa bao giờ – Xanh xám mặt mày, cô ước gì anh hãy dùng cái thú tiêu khiển này lại, nếu đúng nó là vậy. – Nội trợ chung quy cũng là việc thường tình thôi mà.

- Và cả khả năng lợi dụng những thứ tốt nhất khi chủ chủ đi vắng sao? Anh lạnh lùng khiển trách.

Gay chăm chăm nhìn anh, cũng lạnh lùng không kém. Đêm qua cô đã nghĩ trong mình có hai

con người. Giờ đây cô tin chắc Luke cũng như vậy. Sao chẳng bao giờ cô chấp nổi được hai người đàn ông, một vừa khắc khổ, vừa tàn nhẫn đang đứng trước mặt cô, một người kia thật là nồng cháy, người đã hôn cô thật đột ngột đến thế. Hay chỉ là cô tưởng tượng thôi? Cô đang nhìn thấy ánh sáng bạc lấp lánh phản chiếu trong đôi mắt kia hay đó chỉ là những xúc cảm của bản thân cô mà thôi?

- Chăm sóc lũ trẻ hôm nay thật là mệt mỏi.- Cô bắt mình phải giải thích một cách hiền hòa.- Tôi cảm thấy muốn nghỉ ngơi và ông bà Douglas sẽ không phải phiền nếu tôi vào phòng khách khi họ vắng nhà.

- Tôi hiểu.

Bởi giọng anh đầy giấu cợt, má cô nóng bỏng lên cô thất mình trả miếng sắc nhọn:

- Vậy sao biết họ không có nhà mà ông còn ghé vào? Chả lẽ chỉ để rình rập tôi hay sao?

- Không – anh đồng ý thẳng thừng, trong khi mắt anh lóe lên nói với cô lời cảnh báo rằng sao cô có thể đi quá xa như vậy- không phải thế. Tôi đến để lấy công thức nấu món vịt hầm. Tối qua bà dì tôi đã quên mất và bảo tôi đến đây lấy.

- Tôi đã quên không viết ra. –Gay tự trách mình sao lại quên phén chuyện đó.- Nghĩa là – cô lắp bắp – bà Douglas đã quên mất.

- Thế cô có biết công thức đó không?

- Có, cô trả lời. Càng lúc càng thấy mình ngốc nghếch hơn. Nếu ông đợi được tôi sẽ đi lấy giấy bút.

- Chả có gì phải vội, - thật ngạc nhiên, anh quả quyết với cô – Có khi tôi dùng chút cafe vậy.

- Tôi e rằng đã nguội cả rồi.

- Thế thì cô pha tách khác đi thôi - Anh ra lệnh chắc nịch.

Đứng trong bếp, Gay thầm khẩn sao cho anh ta mau đi khỏi đây và rồi lại cúi kính ước rằng sao anh ta đã dừng quá vội vã như vậy. Cô đang làm sao thế nhỉ, Cô vừa tự hỏi vừa ước gì mình biết được. Liệu có cần thiết phải làm sao cho anh ta ra khỏi nhà này càng nhanh càng tốt trước khi cô nói điều gì đó làm hại vĩnh viễn cho David và Katrina không?

Trở lại phòng khách với cafe mới pha, cô cố gắng không nhìn vào gương mặt đang sẫm tối và xa xôi của Luke. Chẳng phải nhìn cô cũng biết rõ anh không phải là hạng người thích bị người ta lường gạt. Nếu họ chưa từng gặp nhau như họ đã gặp, có thể anh sẽ chỉ cười nhạo báng cái kế hoạch nho nhỏ mà Katrina đã ngây thơ mơ mộng ra để gây ấn tượng tốt đối với anh. Anh sẽ có thể được tăng bậc lên một chút, nhưng nếu như thế liệu anh có để mắt đến cô gái trong một buổi tối đã giả dạng làm người giúp việc hay không?

Nhưng liệu cô có nên để tác động của chút thích thú thoáng qua của anh che lấp mất những đánh giá xác thực về cô hay không? Dường như tất cả những gì anh quan tâm là vị trí hiện thời của cô trong cuộc sống và cái cách dường như cô đang lạm dụng nó. Có thể cô đã lọt vào mắt xanh của anh ta, nhưng chỉ trong giây lát. Sẽ chẳng bao giờ anh suy nghĩ nghiêm túc về một cô gái như cô đâu. Không, sự khắc nghiệt trên đôi môi ấy thể hiện một tính toán chi li, nó lộ ra anh là con người mà đầu óc chi phối trái tim. Và khi anh quan sát cô, thì chắc hẳn việc anh làm là mổ xẻ từng cảm xúc của mình hết như một nhà bệnh học, với một nỗi tò mò lạnh lùng rằng sao cô lại lôi cuốn anh đến thế. Hình như anh đã tìm ra lời giải vì sự toại nguyện lạnh giá trong đôi mắt anh đã tăng thêm. Nếu quả thật anh đã bị lừa mê thì có vẻ như anh cũng tìm được thuốc giải.

Thấy cái nhìn của cô cứ dán vào vẻ diều cợt trong đôi mắt anh, cô cũng không hề ngạc nhiên

khi nghe anh ngọt ngào:

- Tôi xin lỗi nếu đã làm cô khó chịu buổi sáng hôm qua. Tôi sợ rằng tôi đã thức trắng đêm vì bị quá chén.

Khi đôi mắt cô vô thức lướt trên thân thể rắn rỏi cường tráng của anh. Gay thấy thật khó tin rằng một đêm mất ngủ có thể ảnh hưởng gì đến anh. Nếu không uống rượu thì liệu anh có hôn cô không? Cô có thể thề rằng anh chẳng hề có chút hơi men nào vào buổi sáng hôm ấy. Cô không cảm ghét đặc biệt gì nếu có rượu trong hơi thở đàn ông, nhưng cô vẫn lấy đó là có để khỏi phải hôn ai đó. Tất nhiên các anh bạn của cô thường luôn luôn chẳng tin điều này, và hay gọi cô là cô bé lạnh lùng. Thỉnh thoảng cô cũng chẳng hiểu vì sao mình chẳng tha thiết gì với việc hôn hít. Nếu Luke đã làm cô run rẩy và phản ứng khác lạ thì hẳn là đàn ông tính hướng bất thường đó thôi chứ chẳng phải xúc cảm thật sự gì đâu.

Giờ đây hẳn cũng dễ hiểu vì sao anh ta lại tìm cách xin lỗi cho sự sai sót chốc lát của mình và nó cũng phù hợp để cô chấp nhận cách giải thích mà anh đưa ra. Thực sự cô cũng cảm thấy một chút biết ơn vì anh ta đã làm câu chuyện trở nên dễ dàng như vậy.

- không sao đâu.- Cô lẩm bẩm, cụp hàng mình dày của mình xuống.- ta không nên nhắc tới chuyện đó nữa, thưa ông. Thực ra tôi cũng gần quên rồi- cô nhún vai.

Luke nhìn cô im lặng trong vài giây, cứ như thể anh không chắc lời nói của cô có làm mình hài lòng hay không nữa. Nếu cô chưa được thuyết phục rằng anh là con người làm chủ đầu óc mình hẳn cô đã nghĩ rằng anh còn đang rất mơ hồ. Ô, "anh không thể lập lòe nước đôi thế được" cô thấy như mình đang nói với anh, khi mục đích thực của cuộc viếng thăm chiều nay dường như đột ngột hiện ra. Anh dự tính làm cho rõ ràng cô không còn nuôi dưỡng những ảo vọng hão huyền về anh nữa. Công thức nấu vẹt chẳng qua cho là một lý do hình thức mà thôi.

Cuối cùng anh nói, giọng điềm tĩnh:

- Cô suy nghĩ rất hợp lý đấy, Gay.

Cô thấy anh không bảo cô gọi mình thân mật là Luke.

- Hợp lý cũng có giá của nó đấy.- Cô đáp lại thật từ tốn, nhưng đầy ý nghĩa, nên cô âm thầm hài lòng khi thấy má anh thoáng đỏ.

Sục bàn tay qua mái tóc dày của mình, giọng anh thoáng nhiên dữ tợn:

- Chết tiệt! Anh lẩm bẩm, trừng trừng nhìn cô với sự lạnh lùng vừa mới sống lại, rõ ràng đang trách móc cô về nỗi lúng túng thảng qua của mình. Rồi thấy cô cự quạ khó chịu dưới cái nhìn cay độc của mình, cơn giật trong mắt anh nhạt dần đi và anh chậm chậm hỏi han cô:

- Điều gì khiến cô bước vào cái nghề này vậy, Gay?

- Tôi thích công việc nội trợ- Cô đáp không phải không thành thật. Những lời này có vẻ như không được anh chấp thuận.

- Thế cô có được đào tạo gì khác không?

- Tôi có thể đánh máy,- cô thú nhận- nhưng tôi ghi tốc ký không được tốt. Dù sao- cô nói thêm một cách có chủ ý- nếu có được đào tạo cho một sự nghiệp vĩ đại thì cũng chưa chắc đã tìm được việc.

- Tôi có thể tìm việc cho cô – anh nói.

- Tại một văn phòng ư?

- Nếu cô thích.

-Ồ không, cảm ơn- Cô thấy hơi hoảng vì lời đề nghị đáng sửng sốt của anh và lập tức chối từ. –

Ồ các chủ nhân hiện nay của tôi không thể thiếu tôi được.

Gay thấy đôi mắt anh đang lướt trên thân thể thanh xuân mảnh mai của mình khá là xấc xược:

-Người chủ nào cơ? – Anh kéo dài giọng. Gay giận tím người. Anh chẳng biết rằng cô đang nói về công việc ở London của cô. Ngay cả như vậy, cô vẫn căm ghét lời nhận xét đầy coi thường của anh. Nhưng nghĩ đến David, cô phải nghiến chặt hai hàm răng trắng để thận trọng với những lời mình nói. Trong khi cô đang khó khăn tìm lại một lời đáp cay độc, anh lại thăm dò sâu hơn nữa:- Cô thích ở London hơn chẳng?- Hẳn cuộc sống ở đây sẽ quá tĩnh mịch cho một cô gái như cô phải không?

- Gay cau mặt. Cô không thêm để ý đến sự miệt thị trong giọng nói của anh cũng như sự láo xược được che đậy trong mắt anh. Anh lại làm cho xương sống cô ớn lạnh lên từng cơn. Cô có thể cảm nhận sự thù ghét của anh đang trào dâng thành từng đợt sóng, chúng dữ dội đến mức cô tự hỏi vì sao anh vẫn còn ở đây.

- Thế theo ông thì tôi thuộc loại con gái như thế nào, ông Ashley? –Cô mãnh liệt thách thức anh, đôi mắt như tóe lửa.

- Bằng cách nào được? – cô lắp bắp, gần như hụt hơi hầu như không nhận biết được điều mình đang nói.

- Tôi sẽ còn tới gặp David, Gay. Có thể cô sẽ tới London sớm hơn cô nghĩ đấy. Trong thành phố luôn luôn có nhiều cơ hội tốt hơn.

Anh ta đang nói về David hay là về cô đó? Khi anh quay lại hẳn cô sẽ không còn ở đây nữa. Khi anh uống nốt chỗ rượu và đột ngột ra về, Gay cho phép mình có một tiếng thở dài nuối tiếc. Luke Ashley có thể là một tên độc tài ngạo mạn, nhưng trong một hoàn cảnh khác hẳn cô có thể thích thú được biết nhiều về anh.

Cô không hề nhìn lên khi anh thì thầm lời từ giã từ ngăn ngủi mà chỉ lặng lẽ vuốt ve đứa trẻ.

CHƯƠNG 3

Gay không gặp Luke trong kỳ nghỉ cuối tuần đó. Anh đã quên mất cái công thức nấu nướng mà anh phải tới lấy. Nhưng khi anh gọi điện và xin lỗi thì cô đã đọc cho anh qua điện thoại. Lũ trẻ đòi cô phải chăm sóc và nếu cô không làm như vậy thì mọi chuyện sẽ thành công cốc. Khi anh hỏi vì sao cô biết rõ đến vậy, cô nói rằng cô có một trí nhớ rất tốt.

Chiều chủ nhật khi trở về nhà, David bị cảm lạnh rất nặng. Đến đêm thì bệnh có vẻ nặng hơn và bác sĩ tuyên bố rằng anh đã bị cúm.

Thật không may! Anh rên rỉ khi Gay thò đầu vào cửa chào từ biệt.- Nhưng chỉ vài ngày nghỉ ngơi là anh sẽ ổn thôi mà.

Ném về phía anh chiếc hôn trùi mền. Gay nói rằng cô cũng hy vọng như vậy. Cô đã ở đây tới chừng nào có thể đỡ dần Katrina chăm sóc Nigel và cậu David nhỏ khi cha chúng ốm. Nhưng cô phải quay về London. Thời tiết lại trở nên tồi tệ. Gay rung mình khi những cơn gió thốc thổi về phía cô trong lúc đang rời xe buýt để đi bộ về phía nhà ga. Gió mạnh như bão tấp thổi tung cả tóc vào mắt cô và làm rối cả quai đeo của chiếc xách to.

Thêm vào đó, cô càng lúng túng khi thấy chiếc xe của Luke đang cặp sát bên cạnh mình. Không thể tin được một sự kiện có thể lặp lại ở cùng một địa điểm, cô chăm chăm nhìn anh lạnh lùng.

Anh mở tung cánh cửa ở phía cô.

- Xin chào, - anh nói, đôi mắt anh lướt nhanh trên khuôn mặt cô cho tới chiếc vali nơi chân cô.

- Xin chào,- Cô đáp lại lạnh tanh. Đây là chỗ ông vẫn đi tuần sau?

- Anh mím chặt đôi môi nhưng mặt khác lại lờ đi câu nói hỗn xược đáng tiếc đó của cô.

- Cô đi đâu thế? Anh hỏi đột ngột- Không phải cô đang định đi nghỉ ngơi ở đâu đó nữa chứ?

- Ông đang đỗ trên đường cấm kìa – Cô nói khi thấy anh sau khi thốt lên một tiếng kêu sốt ruột đã rời xe của mình để tới bên cạnh cô.

- Thế thì cô nên vào xe đi, nếu không cô phải chịu trách nhiệm khi tôi bị phạt đấy.- anh gắt gỏng.- Cô vẫn còn chưa trả lời tôi, cô đi đâu với cái vali này?

Gay tóm ngay lấy cơ hội dường như không nên bỏ lỡ đó. Chỉ với hai từ, cô có thể ràng buộc mọi việc thật gọn gàng, khiến anh ta không thể làm Katrina mất mặt được. Đưa mắt ra phía xa, cô nói nhanh:

- Tôi đi?- Cặp lông mày sẫm màu của anh nhếch lên dữ dội.

- Tôi bị đuổi thừa ông Ashley – Cô để giọng mình có vẻ ngập ngừng, hấp tấp quyết định bằng cách này sẽ đạt được ý nguyện.

- Tại sao vậy? Anh hỏi.

Ngay lập tức cô hối hận vì đã quá vội vã. Đuổi việc thì phải có nguyên nhân chứ, Sao cô không nói rằng đơn thuần chỉ vì không thích chốn này hay một lý do nào đó không riêng tư gì lắm đại loại như thế? Khi cô đi, Katrina còn đang bù đầu bù tóc vì mấy ngày nghỉ cuối tuần và chăm sóc ông chồng đang ốm đã nói theo cô:

- Chị sẽ phải nói gì đây nếu nhà ông Ashley hỏi em đang ở đâu hả?

- Họ sẽ không hỏi đâu – Gay đáp lại một mặt, cảm thấy không bao giờ trong đời sẽ lặp lại cái trò đùa ngớ ngẩn này nữa.

- Ông cứ nói với họ là em định đốt nhà – Cô hét to trong khi Katrina trông như sắp òa lên khóc.

Gay không hề nghĩ cô sẽ tình cờ gặp lại Luke như thế này. Giờ đây cô ước gì mình đã sắp đặt với Katrina một câu chuyện gì đó nghe có lý một chút. Đột nhiên chầm chường hết thấy, cô mong muốn trở về nhà và vội vàng thoát khỏi sự hiện diện của Luke.

- Tôi không thể bàn bạc chuyện riêng tư của nhà David được.- Cô quanh co đáp, quay mặt đi.

- Tôi không muốn nói chuyện về nhà David, tôi muốn biết về cô.

Anh ta không muốn nói chuyện về nhà David! Anh ta định nói gì thế? Chẳng để ý gì đến giọng nói của anh trong khi lòng vẫn vẩn vơ về những điều tốt đẹp cần phải làm cho nhà David. Gay phân vân khi phải xử sự thật thô lỗ

- Xin lỗi- Cô lẩm bẩm. Bây giờ, xin ông hãy cho phép tôi...

Anh nắm chặt tay cô, thể hiện rõ ràng rằng anh không hề cho phép.

- Thôi được, tôi không hỏi gì nữa,- anh đồng ý ngắn gọn.- Nhưng chắc hẳn không có gì ngăn cản cô nói cho tôi biết cô đang đi đâu chứ? Hay là cô cũng không biết mình đi đâu?

- Tất nhiên là tôi biết chứ! Cô ngắt lời, ước gì anh không quá cao lớn và đầy sức mạnh như thế. Tôi đi tìm vận hội ở London, nơi đã ông quyết định buông tha cho tôi.

Một lần nữa bỏ qua lời đề nghị của cô. Anh nói:

- Thế ra cô cũng không tránh khỏi sức quyến rũ của đô thành sao? Anh giễu cợt.- Cô đã bao giờ dừng chân lâu ở đó chưa?

- Tôi sống ở đó, thường là vậy.

Cô tự nhủ vì sao anh lại phải có cái bộ dạng tính toán không khoan nhượng đến vậy. Đột nhiên hoảng hốt, ngoài tất cả những gì đã từng biết đến, cô lấy tay mình đẩy tay anh ta ra để cố gắng giải thoát cho bản thân.

Cảm xúc tức thì đến với cô. Khi chạm vào những ngón tay trần cô anh, nó xuyên qua cô như một tia chớp. Cô rút ngay tay lại, hơi thở hỗn hển trong cổ họng đột nhiên khô rát của cô.

- Xem kìa.- Anh gợi ý sít sao, hơi thở có chút khàn đi. Tôi đang trên đường đi London, cô đi với tôi chứ?

Hắn đôi mắt mở to của cô đã ánh lên nỗi sợ hãi mà cô đang cảm thấy, vì cô nghe anh mãi mê nói thêm.- Tôi chỉ đề nghị cho cô đi nhờ xe thôi mà.

- Vì sao cơ chứ?

Trông giây lát trông anh thật dữ tợn, dường như chính anh cũng không chắc chắn nữa.

Liệu ta có phải tìm lý do cho mọi việc hay không? – Anh thì thầm cộc lốc. – Cứ coi như cô sẽ là người để tôi nói chuyện trên đường đi.

Vẫn còn hồ nghi, Gay hoài công mò tìm một lý do sao cho có tính thuyết phục. Nhưng trước khi đầu óc có thể suy nghĩ về một điều gì đó, cô thấy mình bị đẩy vào trong xe của anh cùng với hành lý được cho vào phía sau xe.

- Không thể đứng đây mà tranh cãi cả ngày được. Anh ngắt lời cô. Trong khi anh nhanh chóng khởi hành Gay bực tức gất gỏng.

- Lúc nào ông cũng dùng những phương pháp độc đoán như vậy để đạt được như ý của mình sao?

- Với những người đàn bà hay lo âu thì đó là cách duy nhất,- Luke nói quả quyết trong khi họ bỏ lại phía sau những căn nhà cuối cùng.

Giận sôi người, Gay cảm thấy khó mà kiềm chế được cơn thịnh nộ của mình. Rồi cô nhớ tới

một điều. Giờ đây chẳng còn cần thiết gì phải kiềm chế bản thân cô nữa. Chẳng phải cô đã bị đuổi việc rồi hay sao?

Nhưng trước khi cô kịp mở màn cuộc chiến, anh đã làm cô xẹt ngòi bằng một câu hỏi với một chút lo lắng khó hiểu:

- Giờ thì cô định làm gì nào?
- Tìm một công việc mới- Thấy rằng mình vẫn phải thận trọng, cô trả lời gọn lỏn:
- Tôi có thể giúp.- Thật ngạc nhiên nghe giọng anh cũng không kém thận trọng so với cô – Công việc thư ký gì đó được không?
- Tôi tưởng chúng ta đã loại bỏ khả năng đó hôm thứ bảy rồi kia mà? Cô nhắc anh.- Dù sao, tôi hẳn cũng chết ngạt nếu như phải làm việc trong một văn phòng.
- Sẽ không như vậy trong một văn phòng của tôi.

Anh đang ám chỉ tới một văn phòng cao cấp, xa hoa có máy điều hòa nhiệt độ và cô bắn sang anh một cái nhìn lạnh giá.

- Tôi không được đào tạo tử tế. Chả lẽ ông định dùng tôi làm đồ trang trí sao, Ông Ashley?

Cặp mày anh nhúu lại:

Cô sẽ là một đồ trang trí tuyệt vời. Tôi có biết một vài người tóc đỏ nhưng chưa thấy ai có mái tóc màu dịu đẹp như cô. Cô có thể ngồi mẫu vẽ cho những bức họa cổ xưa tuyệt vời đấy. Có thể là một bức của Titian chẳng?

Bởi câu trả lời của anh dường như có tác động kỳ lạ tới cô, cô gay gắt đáp lại:

- Ồ, tôi không có ý định trang trí cho bất kỳ dinh thự nào của ông đâu, ông Ashley!
- Tôi đòi nào muốn một cô gái như cô chỉ để chiêm ngưỡng đâu.- Anh lật lại. Trước khi cô lấy lại được hơi thở, anh điềm tĩnh tiếp tục hỏi: - cô sống ở khu nào trong London? Tôi đoán là cô cũng phải có một địa chỉ đích thực chứ?
- Tôi thường sống với người tôi quen biết, hoặc là... à anh trai tôi. Gay đã chực nói cho anh ta biết, nhưng rồi cô đổi ý:
- Có ai đang chờ cô không?
- Thực ra thì không – cô đáp, chẳng chút nghĩ suy, bỗng nhiên thoáng buồn phiền.
- Thế thì chắc cô cũng không vội vàng gì lắm để quay trở về phải không? – Anh liếc nhanh cô, cặp lông mày nhướng lên.
- Vâng- Cô chậm chạp đồng ý, một lần nữa nhận ra mình đang bị trói buộc đến thế nào. Làm sao cô có thể kể cho anh nghe về cái cửa hàng thời trang trong khi anh vẫn tin cô từng làm việc cho Katrina?- Dù vậy tôi vẫn không muốn về trễ, cô vội vã nói thêm- Nhưng sau ông hỏi vậy?
- Tôi nghĩ chúng ta có thể đi đâu đó và cùng uống chút trà.
- Ông bảo rằng chúng ta đi thẳng về London kia mà, - cô nói đầy nghi ngờ.
- Đừng có hoảng quá thế, Gay. Anh bất mãn trả lời – Tôi không có ý định gạ gẫm cô đâu. Tôi muốn biết thêm một chút ít về cô trước khi tôi làm việc đó.
- Buổi sáng thứ sáu đó Ông đã chẳng chút lưỡng lự gì! Cô vắn, nhưng rồi lại bực dọc ước gì mình biết gìn mồm giữ miệng.
- Một sự điên rồ nhất thời thôi- anh đáp một cách cộc lốc, như tôi tin là tôi đã giải thích. Cô đừng lo, sẽ không xảy ra lần nữa đâu.

- Liệu tôi có thể tin được ông không? Cô hỏi gay gắt, tự giận mình đã không hiểu rõ giá trị một lời hứa như vậy.

- Tôi không chắc là tôi có thể tin bản thân mình hay không nữa? Anh thú nhận- nhưng cả hai ta cứ thử xem sao!

Khi anh hình như đã cho việc cô chấp thuận là đương nhiên và họ đi sâu hơn vào vùng thôn dã. Gay cố gắng thư giãn. Chỉ có mỗi Morris ở London và anh ấy có thể chẳng thích thú gì lắm khi gặp cô. Và cô nghĩ một hai giờ đồng hồ thì cũng chẳng khác gì nhau.

- Anh có hay đi về không?- Cô hỏi khi thấy sự câm lặng giữa họ cứ kéo dài mãi ra.

- Tôi vẫn thường làm vậy, vì bà dì của tôi – Luke nói

- Anh quý bà ấy lắm phải không?

- Ừ, anh đồng ý.

Gay cảm thấy có một sự thâm trầm trong giọng nói của anh khi nói về bà dì đang vắng mặt của mình với những người khác.

Anh quý trọng bà ta vì bà ta cao tuổi hơn và chẳng bao giờ tranh cãi với bà ấy.- Cô nói lạnh nhạt và nhớ lại cái cách bà dì của Luke dường như đồng ý với ông cháu về tất cả mọi thứ thế nào.

Tôi quý trọng Dora vì bà ấy thật dễ chịu và lúc nào cũng vậy.- Anh nói giọng quả quyết lạnh lùng với Gay khi cảm nhận sự chỉ trích. Rồi anh còn làm cô bối rối bằng cách nói thêm.- Chỉ phiền một nỗi là dì ấy không thể quen được với bất cứ đâu ngoài căn nhà thật khiêm tốn nơi thôn quê. Và tôi nghĩ dì ấy không có khả năng thích ứng được.

- Anh phải cho bà ấy thời gian chứ.-Gay khuyên nhủ, cố gắng nhớ lại tất cả những gì cô có thể nhớ được về người phụ nữ nhỏ nhắn gọn gàng mà anh đã đưa tới buổi ăn tối đó. Bà không phải là một người đường đường mẫu mực như Katrina đã lo ngại. Bà thật dễ thương trầm lặng và bình thường. Và chính vì thế, Gay ngờ rằng Luke có thể đúng. Chắc hẳn bà dì của anh ta dường như không sẵn sàng cho một xã hội thượng lưu chí ít gì thì cũng không phải cái giới anh ta đang muốn gia nhập.

- Tôi không cho rằng thời gian sẽ làm người ta thay đổi nhiều tới như vậy- anh nhìn mặt – Tôi có cảm giác rằng bà ấy đã đâu hàng rồi.

Gay sắc sảo nhìn anh:

- Vậy bà ấy không thích làm một quý bà sao? Tôi muốn nói về tầng lớp mà anh đang cố gắng đưa bà ta vào ấy?

- Tôi không cố gắng đưa bà ấy trở thành một cái gì hết- anh cãi lại, nhận thức khá rõ về lời châm biếm của cô.- Đó đơn giản chỉ là việc thăng tiến trong xã hội, một việc mà tôi thấy hiếm người có thể thành công. Căn nhà chính là ý tưởng của bà dì tôi, nhưng bà ấy vẫn vương vấn cái lối sống trước đây. Buổi sáng nay bà đã nói với tôi về việc quay lại cái túp lều của mình. Giờ thì tôi phải làm gì đây?

- Anh chỉ việc bảo đảm rằng sẽ không phạm phải sai lầm một lần nữa- Gay chế nhạo:- Có lẽ anh sẽ không dễ dàng đến thế nếu muốn tống khứ một cô vợ không sẵn sàng cho một cuộc đua tranh.

- Tôi sẽ tống khứ cô ta ngay chừng nào cô ta nói chuyện như cô đang nói với tôi đây.- anh ta nói vẻ hăm dọa.- Nhưng đừng lo, vợ tôi chắc sẽ phù hợp thôi.

- Vậy anh sẽ chọn một cô vợ vì dòng tộc của cô ta hay vì anh yêu cô ta?- Gay cười miệt thị.

- Vì dòng tộc của cô ta – anh cảm thấy.

Vì tất cả những điều anh để tâm về nó thì mấy lời trêu ghẹo vô thưởng vô phạt của cô hình như là một trò rất đáng cười. Cô nhìn anh chăm chăm đầy kinh ngạc, cảm giác trống rỗng lạ lùng.

- Vậy thì còn tình cảm, tình yêu thì sao?- cô đáp ứng

- Tôi không tin vào tình yêu. Sự hấp dẫn thì có đấy- anh công nhận không chút biểu cảm- nhưng đó là thứ mà ta có thể phân định khá dễ dàng ra khó mớ tình cảm, chỉ với một chút thông minh bình thường.

Sự tự tin tốt cùng của anh về khả năng điều khiển các xúc cảm của bản thân khiến Gay há hốc miện ngờ vực. Cô nóng lòng ước, rồi một ngày kia sẽ có một người phụ nữ khiến anh phải khóc lóc xin được khoan dung và anh phải chết ngập trong cái mà anh gọi là trí thông minh bình thường kia. Dầu vậy, cảm thấy sự cứng rắn không dễ xiêu lòng của anh, cô hồ nghi liệu ngày đó có bao giờ đến.

Bị lôi cuốn bởi một nỗi mê hoặc kỳ lạ, cô can đảm hỏi tiếp:

- Nếu không chờ đợi tình yêu vậy sao anh còn chưa chọn vợ đi?Hắn anh cũng đã đến tuổi rồi chứ?

- Ba mươi sáu, - anh đáp lại lạnh tanh, đôi tay trên chiếc vô lăng hoàn toàn thư giãn, dường như anh thấy cái tuổi đó cũng chẳng có gì là trọng đại cả. Anh vu vơ nhún đôi vai rộng của mình, - tôi lúc nào cũng bận rộn có lẽ vì thế mà chưa lấy vợ. Tôi nghĩ David cũng đã nói với cô rồi chứ, rằng tôi đã đi lên từ đáy xã hội. Thật tốn vô vàn công sức để tới được vị trí tôi đang hiện có, nhưng tôi cũng không hề hối tiếc. Dù sao giờ đây tôi cũng thấy có thể dành thời gian để đưa đời sống gia đình về quy củ.

Gay giận dữ nói mát mẻ:- Tôi chưa từng được nghe một câu chuyện thần nhiên kiểu máu lạnh như vậy!

- Ồ, máu của tôi còn lâu mới lạnh- anh châm biếm, đôi môi châm biếm và nghiệt ngã của anh cong lên theo cái cách khiến tim cô đập thình thịch tức giận.- Ồ- tôi thấy đàn bà tóc đỏ thường hay có băng giá trong tim. Nhưng chừng nào bà vợ tương lai của tôi vẫn biết cách cư xử thì tôi cũng chẳng có gì phải phàn nàn.

- Anh mới cao thượng làm sao chứ- cô nói, vẻ chán chường.

- Không sao- anh đáp- chuyện hôn nhân của tôi chẳng dính líu gì tới cô đâu.

Gay quan tâm tới việc này một cách hiếu kỳ bệnh hoạn:

- Anh đã suy nghĩ tới ai đó chưa?

- Một hai người gì đấy,- anh quan sát khuôn mặt cô với chút xúc cảm và ừ ừ – tôi vẫn chưa đi tới quyết định rõ ràng.

Khi mắt anh trở lại quan sát con đường, Gay thở ra một hơi dài:

- Tôi cho rằng anh coi việc cô ấy sẽ chấp nhận anh là đương nhiên, dù người phụ nữ may mắn ấy là ai chẳng nữa?

- Cô ta có thể không ưa tôi, chứ không phải tiền của tôi. Anh mỉm cười nhạo báng:

Gay rơi vào im lặng, đột nhiên cảm thấy chán nản. Cuối cùng cô nói:

- Vì sao anh lại nói với tôi tất cả những điều này?

Luke hơi chút ngạc nhiên, dường như anh vừa mới khám phá được nhiều điều về bản thân mình:

- Chẳng rõ nữa. Tôi biết rằng cô là người rất dễ trò chuyện, bất chấp những khác biệt của chúng ta. Có lẽ đúng hơn là vì tôi chẳng quen biết cô, và chúng ta sẽ chẳng còn gặp lại một khi đã tới London. Vì sao nhỉ?- anh khẽ nói, dường với chính mình.

Ít nhất thì anh ta cũng thành thực. Gay gượng nghĩ. Và cô chắc chắn không muốn gặp lại anh nữa! Vậy sao tâm hồn cô vẫn cứ chán nản?

- Cô đã ăn trưa chưa?- Đôi mắt anh mãi không rời khuôn mặt cô, vì có gì không rõ, thoáng chút băn khoăn- Tôi mời cô uống trà, nhưng ta nên dùng gì đó cho có chất hơn chẳng?

- Tôi không đói, nhưng ăn một chiếc bánh sandwich thì cũng được.- Cô thú nhận, lảng nhanh ánh mắt khỏi nét mặt rầu rĩ điển trai của anh. Cô đã quá bận bịu với lũ trẻ nên chẳng có thời gian nào mà ăn trưa.

Họ dùng sandwich, bánh nướng cùng bình trà lớn trong một khách sạn dễ chịu vùng thôn quê. Luke không ăn nhiều. Ngồi dựa lưng trong ghế của mình anh quan sát Gay với vẻ đánh giá. Một nếp nhăn luôn hằn trên vầng trán rộng của anh. Trong lúc cô đang uống tách trà thứ hai và không hề hổ thẹn thưởng thức một miếng gatô sôcôla to tướng, anh xin phép đi gọi điện thoại.

- Sẽ không lâu đâu- anh nói và Gay mỉm cười với anh.

Khi cánh cửa kép bằng gỗ sồi của phòng trà đã đóng lại sau hình dáng cao lớn đầy quyết đoán của anh, cô tự hỏi vì sao trông anh lạ lẫm thế khi cô mỉm cười với anh. Anh chưa từng thấy cô mỉm cười trước đây, có lẽ vì vậy mà anh đã bị giật mình đến thế chẳng. Trong cả tiếng đồng hồ qua, cô nhận thức quá rõ ràng anh đang quan sát cô rất kỹ lưỡng.

Nó đã biến đổi từ trạng thái khá dễ chịu tới mức tính toán lạnh lùng. Hầu như suốt trong thời gian đó, cô cũng đã nhận ra được sự thích thú ngày càng tăng của mình. Nhưng cô hoài nghi liệu Luke có chia sẻ nhịp tim đang đập dồn của cô, hay anh cũng đang phải chịu đựng một cảm giác mong mỏi khắc khoải kỳ lạ như vậy.

Cô chắc chắn tự nhủ, dù điều gì có xảy ra đi nữa cũng không được để người đàn ông này chọc tức mình. Anh ta thật cứng rắn, và cho dù đã thú nhận rằng mình lên từ đáy xã hội, rõ ràng anh đã trở nên một con người quý tộc hạng nhất, chính thể loại mà cô khinh miệt. Anh cũng sẽ lạnh lùng tính toán về việc hôn nhân cũng như đối với bất kỳ mối quan hệ nào khác. Trong tiềm thức, cô cảm thấy. khi đúng tâm trạng, anh có thể trở thành một con người say đắm đủ để làm hài lòng bất kỳ người phụ nữ nào. Mặc dù vậy, ai mà mê được một người đàn ông có thể điều khiển cảm xúc của mình, hệt như cái vòi nước, khi nóng, khi lạnh như anh ta?

Hết sức vui mừng vì giờ đây cô không còn phải gặp lại anh ta nữa, cô khinh khỉnh đợi anh ta quay lại. Anh vắng mặt chỉ khoảng mười phút và cô cố làm lảng đi những cơn chấn động trong mình khi anh bước về phía cô.

Vẻ dứt khoát không gì lay chuyển của anh làm mất hết tinh thần. Bất chấp tất cả những điều chẳng ưa gì về anh, cô hy vọng anh không có tin tức gì xấu. Dừng bên cạnh cô, anh nói cộc lốc:

- Nếu cô đã sẵn sàng thì ta đi.

- Không thềm trả lời, Gay ngoan ngoãn thu túi xách và áo khoác. Anh vội vã quay lưng và cô theo bước anh ra khỏi khách sạn.

Mặt trời đã biến mất sau một vầng mây, nó cũng nhưng ám chẳng kém gì khuôn mặt của Luke. Giờ thì sao nữa đây?

Cô thở dài, nhận ra rằng cô đã không nhầm về sự thay đổi trong tâm trạng của anh. Dường như không thể tin rằng không ai khác mà chính Luke đang cho cô đi nhờ xe về London. Quá nhiều chuyện xảy ra trong vòng ba ngày qua có vẻ như thật khó tin. Và cô biết, từ nét mặt của Luke,

sẽ còn thêm nhiều chuyện nữa.

Anh lái xe đi mà không nói một lời, để Gay cảm giác như tạm thời thoát hiểm. Dù vậy cô không thể không liếc nhìn anh lo lắng, sợ hãi vì cơn giận dữ đang âm thầm nung nấu trong đôi mắt anh. Qua một vài dặm trên con đường cao tốc anh rẽ vào một con đường hơn. Nơi đây có rất ít xe cộ qua lại và cuối cùng anh lái xe vào một chỗ đỗ xe còn trống.

Gay quay về phía anh đầy ngạc nhiên:

- Chúng ta ở đâu vậy? Sao anh lại dừng xe? - cô hỏi đầy lo âu.

- Không còn xa Lon don là mấy và chúng ta dừng xe là vì tôi muốn nói với cô một chuyện – anh đáp.

Lúng túng, Gay chờ anh nói tiếp,- Quai hàm anh căng thẳng, trông anh thật tàn nhẫn, nhưng tới lúc đó cũng chưa thấy anh kinh khủng cho lắm. Chẳng phải be bạn gì của cô.

Anh nhanh nhẹn đi vòng quanh cô, không đếm xỉa gì đến sự ngây thơ ẩn chứa trên khuôn mặt cô. Anh chẳng hề lưỡng lự. Đó chính là cú vồ của kẻ chủ động tấn công, thật ác liệt và dứt khoát, quyết hạ gục chỉ bằng một cú đòn.

Tôi đã gọi điện thoại cho nhà David trong khi cô uống trà- anh thông báo với cô, ánh nhìn của anh như băng giá- Bà Katrina nói với tôi rằng bà ta đã đuổi cô vì có tư cách hờ hênh. Bà ta gợi ý rằng nó có liên quan đến chồng của bà ta.

- Bà ấy, bà ấy không thể làm như vậy! Gay lắp bắp.

- Không phải sự thật đó sao?- anh hỏi ngọt xớt- Trong khi chối cãi, hãy nhớ rằng tôi đã bắt gặp được cô những hai lần đấy.

- Hai lần ư?- Gay thấy mình tiếp tục lắp bắp, cô còn cảm thấy mình lúc thì nóng lên rồi lạnh đi. Hiểu rõ về hai vụ việc mà Luke đang nói tới, cô liều lĩnh kiếm tìm một cách để chứng minh cho sự vô tội của mình, trong khi không biến Katrina thành kẻ nói dối.

- Hai lần- anh cay độc nhắc lại.

Đôi má Gay nóng bỏng:

- Ôi, hãy cứ tin vào điều anh thích!- cô gào lên đầy phần nộ – bà David hay tưởng tượng, vâng, đôi lúc...

- Vậy không phải là cô đang lảng nhãng với chồng bà ta ư?

- Không!- Cô kịch liệt phủ nhận.

- Vậy thì sao cô lại ra đi? Lần này thì hãy cho tôi biết sự thật đi nào. Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.

- Anh ta nghĩ mình là ai thế? Tôi không nói ra thì hơn- cô thì thầm, nửa như liều lĩnh, nghĩ bụng có thể anh sẽ ngoài tầm xử lý của cô. Đây không phải là lần đầu tiên cô cảm thấy bị hoàn toàn nản nhí bởi một hoàn cảnh cô không thể giải thích nổi.

- Cô rất hợp với bọn trẻ – anh bắt đầu, với một sự tử mỉ lạnh lùng mà có thể anh đã sử dụng trong phòng họp giám đốc – và nấu ăn ngon- Thấy Gay chớp mắt, anh giải thích:- Tôi tình cờ biết người đã chuẩn bị bữa ăn tối thứ sáu.

Công việc của cô không thể có gì chê trách, vì thế phải có nguyên nhân khác. Cô có biết tôi thấy cô với David vào chiều thứ bảy không?

- Ông ấy, ông ấy chỉ tỏ ra thân mật thôi mà.

- Thật sao?- về mặt Luke đầy châm biếm. Tôi chưa bao giờ bày tỏ thiện chí như vậy với bất kỳ người giúp việc nào của mình.

- Đó, đó không phải như ông nghĩ đâu! – cô điên cuồng lặp lại.

Cặp mắt anh lóe sáng một cách nguy hiểm:

- Có phải cô định nói với tôi rằng bà David tưởng tượng ra mọi chuyện ư? Rằng thực tế chồng bà ta chưa hề ôm cô trong tay ư? Chưa hề hôn cô ư?

- Tất nhiên là không. Gay trừng trừng giận dữ – Dù sao thì không theo cách mà ông nghĩ – Cô ấp úng nói liều.

Cơn thịnh nộ trong mắt Luke càng tăng thêm.

- Có thể cô muốn nói cụ thể hôn chẳng?

- Ôi, khốn kiếp!- cô la lên âm ỉ, sử dụng loại ngôn ngữ mà cô hầu như không thích thú. Nhưng sao anh ta lại không im đi chứ! Làm sao cô có thể giải thích nổi nếu không phá bỏ tất cả, trong khi suốt cả cuộc đời David đã đối xử với cô bằng một tình cảm anh em mà rất thi thoảng mới có một vài cái ôm hay chiếc hôn nhẹ vào má?- Anh định vặn tôi thành từng mảnh hay sao chứ? cô buột tội Luke.

- Phải, với mục đích duy nhất là để tìm kiếm sự thật- anh đồng ý.

- Nghe đây, cô rướn người gần lại, nắm chặt cánh tay anh trong một nỗ lực vô thức cố làm cho anh hiểu.- Tôi đi khỏi nhà David bởi vì tôi muốn thế. Chẳng có ai làm điều gì sai trái tới mức khiến cho anh phải nóng nảy bức mình hết. Đàn ông vẫn liếc nhìn các cô gái khác và các bà vợ họ đôi lúc trở nên nghi ngờ, nhưng hãy tin tôi đi, trí tưởng tượng thường đóng vai trò lớn hơn. Dù sao, có liên quan gì đến anh cơ chứ, thưa Ngài Ashley? Vì sao nó làm bận lòng ngài đến mức này?

- Có thể đúng đấy – anh ngắt lời thiếu kiên nhẫn- tôi đáng nguyên rủa nếu như tôi biết được. Ít nhất dường như chúng ta đã chứng minh được rằng đó không phải là lỗi của nhà David. Dù sao, cũng không hoàn toàn như thế. Đúng hơn đó là do một cô gái trẻ ngốc nghếch, thích vui chơi.

- Xin cảm ơn chẳng vì cái gì cả!- Gay cay độc trả lời, cố gắng che giấu một sự tổn thương lạ kỳ. Cô biết đáng ra cô chỉ nên cảm thấy nhẹ nhõm vì Katrina và David dường như đã được miễn tội và cô không thể giải thích cho sự miễn cưỡng của mình khi phải khiến Luke tin tưởng rằng cô là con người tội lỗi. Sau rốt, như thế thì đã sao nào?

- Các cô gái cũng tìm kiếm chút vui vẻ chứ- cô ý tứ nhủ Morris có thể bị đánh giá không đáng một xu!

- Chúa ôi, Luke túm chặt lấy vai cô đầy tức giận, các ngón tay của anh làm cô đau nhói qua lớp áo khoác dày- Cô đáng bị trừng trị và có thể có cách cư xử duy nhất với một cô gái như cô, phải cho cô một trận!

Chợt nhận ra mình đang túm lấy tay anh, cô vội buông nó ra- Gay cố gắng thoát. Cặp mắt anh đầy tức giận, nhưng điều duy nhất nhưng bộc lộ ra chỉ là một niềm mong muốn được trừng trị cô bằng một thứ bạo lực thô thiển. Chẳng thể giải thích được vì sao lúc đó cả hai đều bị tràn ngập bởi một sức hút mạnh mẽ đã vài kéo họ lại gần bên nhau?

Đột nhiên đôi tay trên vai Gay bỗng trượt xuống nơi lưng cô, trong khi đó khoảng cách giữa họ ngày càng sát lại. Hơi thở của anh phả trên mặt cô, rồi trên môi cô cùng lúc một bàn tay anh mau lẹ trở về lướt nhẹ trong mái tóc mềm mại của cô, khiến cô không thể trốn thoát mắt anh.

Mắt họ gặp nhau trong nỗi xúc cảm mãnh liệt đến nghe thở. Tiếng mạch đập dữ dội trong cổ họng. Giây phút đó dường như cô không có một thứ vũ khí nào để chống lại anh. Mỗi nỗi run rẩy không ý thức. Mãnh lực của người đàn ông đó thật đáng khiếp sợ. Cô nhận ra rằng mình cần hiểu rõ hơn để khỏi bị vướng vào đó.

- Xin hãy để tôi đi- cô thì thầm.

- Chưa đi được- lặng lẽ lắc đầu- anh nói chắc nịch.

Sự căng thẳng giữa họ khiến nhịp tim cô choáng váng và toàn thân cô ngập chìm trong những xúc cảm mới. Hai cặp mắt nhìn nhau nung nấu tới khi đôi mi nặng của cô sụp xuống bất lực. Rồi họ gần gũi hơn, hòa quyện vào nhau, đôi môi Luke gắn chặt vào môi cô trong một nụ hôn như chưa từng biết đến bao giờ. Họ dính chặt vào nhau, không nói một lời, vòng tay anh giam giữ cô tựa một tù nhân. Chưa bao giờ cô trải quá nỗi xúc cảm tràn ngập đến thế. Suốt cả cuộc đời non trẻ của mình cô chưa hề biết tới một hình thức nào của sự đam mê. Giờ đây, lần đầu tiên trong đời mình, cô đang cảm nhận sự tấn công mãnh liệt từ sức mạnh ái tình của một người đàn ông và cô đáp lại nó một cách mù quáng. Dưới sự dẫn dắt thành thạo của anh, cô trở nên thật sống động.

Đôi tay cô vòng quanh cổ anh và cô bám vào anh, bỗng nhiên không còn cần biết đến những gì anh đang làm với cô. Cô như bị thôi miên, đầu óc quay cuồng trong một cảm giác khoái lạc bất chấp tất cả, nó làm lu mờ khả năng suy nghĩ cô. Cô biết cơn giận dữ đang dần rời khỏi anh nhưng sự thức tỉnh bất chợt của bản năng đích thực sâu thẳm của chính cô đã khiến cô như điếc trước những tiếng nhắc nhở cảnh tình yếu ớt của tiềm thức.

Rồi bỗng nhiên, với một sự đột ngột đến phũ phàng, Luke giằng ra. Nhưng Gay quá bàng hoàng, choáng váng đến độ cô không cảm nhận được hoàn toàn hành động đó của anh cho đến khi anh cất tiếng.

Trong khi hoàn toàn khôi phục lại vị thế vốn có của mình, anh nói cộc lốc:

- Tôi đưa cô về London và ra khỏi cuộc đời tôi nhanh chừng nào thì tốt chừng ấy.

Anh không hề xin lỗi hoặc nói một điều gì cho lọt tai. Gay cũng nghĩ rằng mình không mong gì anh làm điều đó.. Những điều gì đã xảy ra hoàn toàn nằm ngoài dự định. Cô hoàn toàn hiểu rõ rằng anh không hề dự định hôn cô và chính bản thân cô cũng đáng trách như anh thôi. Lại vẫn luôn là thế, cô cảm thấy run rẩy kinh khủng và bụng cô lại tiếp tục cái kiểu đau đớn đó.

Cô nhận thấy gương mặt anh tái nhợt và lóng ngóng đầy nhẹ cần số khi anh bắt đầu lái xe đi nhưng anh lại có vẻ xa cách như mọi khi. Gay ngạc nhiên nhận thấy bản thân cô dần dần trở nên tê dại. Mọi điều chứng tỏ rằng mọi cảm xúc mù lòa đã tưới đẫm toàn thân khi Luke ôm cô trong vòng tay chỉ đơn thuần là những cảm xúc nhất thời thôi.

Anh không nói thêm lời nào cho đến khi họ tới London và lúc đó chỉ là vài từ hỏi xem cô sống ở đâu.

Liếc sang anh, cô nói địa chỉ của Morris. Căn hộ Morris gần sông. Cái khu này dạo Morris chuyển đến thì khá là lụp xụp nhưng dần dà đã trở nên thời thượng. Vì chuyện này nên dù anh ta có nói đến chuyện sẽ lại chuyển đi nhưng vẫn chưa tiến hành. Anh ta thích dòng sông và dáng vẻ của nó. Anh ta nói rằng dòng xoa dịu lòng anh.

Rõ ràng là Luke rất đổi ngạc nhiên khi đi theo sự chỉ dẫn của Gay. Tuy nhiên khi anh lái xe đến nơi và Gay nhồm người lên đi ra thì anh vẫn xách hành lý của cô và đi theo cô.

- Dẫn đường đi- anh yêu cầu trong khi cau có liếc nhìn những ngõ nhỏ có trồng cây hai bên, bóng đổ tối thẫm, những con đường trải sỏi. Nước sông Thame vỗ một cách kỳ quái vào kè đá và cô rùng mình.

- Nó không tồi như mới thoát nhìn đâu- Gay gần như có đôi chút phản kháng khi nhận thấy biểu lộ của anh.

- Thật à?

- Tôi có thể tự làm được! Sự mỉa mai trong giọng nói của anh khiến cô nổi xung và tay cô vươn ra giật lấy vali của mình.

- Tôi nói là cô dẫn đường đi! Anh ta nhắc lại.

Cô chịu thua với một cái nhún vai nhẹ, hoàn toàn ý thức được rằng tranh cãi với anh là vô nghĩa:

- Nếu ông cho là phải thế-

- Thế thì tôi phải làm cái quái quỷ gì nữa chứ? – anh càu nhàu để mặc cô cho ân huệ của bọn côn đồ quanh đây à?- tôi khuyên cô là nên tìm một công việc khác để kiếm sống càng nhanh càng tốt.

- Tôi chưa bao giờ sợ cả- cô đáp – lờ đi câu nói của anh về công việc.

- Tất cả mọi cái đều có lần đầu tiên- anh chì chiết và cô run lên vì một cái gì đó không thể phân định được trong giọng nói của anh khi anh đi theo cô lên những bậc thang tối xoắn ốc.

- Anh cô hần là bị điên nên mới để cô liều lĩnh như thế này- Anh cấm cẩu khi họ lên đến gần tầng chót.

- Không phải tất cả chúng ta đều được sống trên tầng áp mái- cô trả miếng. Lôi chiếc chìa khóa từ trong cái túi, cô dò dẫm mở khóa cửa trong khi anh chờ đợi với một sự nôn nóng đáng trách. Khi cánh cửa vừa được mở tung và cô quay người lại với mấy lời cảm ơn vội vàng về cái vali thì Julie hiện ra cùng Morris kè kè bên cạnh.

Gay cảm thấy má cô bừng bừng lên khi cô nhìn thấy Julie một lần nữa mặc cái bộ đồ trễ nải trong suốt cô chị ta. Julie nhìn cô một cách ủ ê khiến Gay cảm thấy hết ý nghĩa của sự chào đón. Luke gật đầu giấu cợt rồi quay đi để họ lại. Anh thậm chí còn không thèm quan tâm đến việc nói một câu tạm biệt.

Nửa mắt Morris nhìn em gái, nửa mắt nhìn theo bóng dáng của Luke đang rời đi:

- Anh không nghĩ là em về, Gay à- anh nói rõ ràng vòng tay qua người Julie.

Điều anh nói có nghĩa là anh không nghĩ là cô lại về nhà vào cái lúc muộn như thế này. Thường thì cô từ nhà David về sớm cơ và anh ra ga đón cô. Anh ta đã nói trước với cô khi nào cô định về thì phải gọi điện thoại cho anh. Đây không phải là lỗi của anh ta, cô đã quên phứt đi mất.

- Em xin lỗi anh Morris, em không để gì mà đến chỗ khác được- cô ngập ngừng

- Không, không sao đâu. Anh ta lâu bầu – chúng ta sẽ sắp xếp thế nào đó.

Gay nghe thấy tiếng bước chân sau lưng cô, tiếng bước chân dừng lại rồi tiếp tục đi xuống cầu thang. Có phải Luke nán lại để nghe câu trả lời của Morris hoặc để xem cô sống với ra sao?

- Cái anh chàng bóng lộn đó là ai vậy?- Đi với em hảm Julie háo hức hỏi

- Gay gật đầu: Anh ta là hàng xóm của những người bạn mà em vừa đến thăm đấy. Anh ta cho em đi nhờ xe.

Cô không nói anh ta là ai và Julie cũng không hỏi thêm gì, cô ấy quá sau sưa trong cuộc tình với Morris nên không để tâm đến ai khác.

Julie là người dễ chịu nhưng Gay thường coi cô là đồ ngốc vì quá mê đắm Morris, một người rõ ràng là đặt sự nghiệp lên trên hết. Bây giờ thì Gay cũng không chắc gì nữa. Hồi tưởng lại cô đã cảm thấy thế nào trong vòng tay của Luke, cô bắt đầu nhận thức được rằng chuyện có thể hoàn toàn bị cột chặt vào một người đàn ông đặc biệt mới dễ dàng làm sao.

Cho đến lúc Morris đưa Julie về cô vẫn không cố xua đi hình ảnh của Luke khỏi tâm trí mình.

Với một tiếng thở dài bỏ quần áo và lên giường đi ngủ, lòi ra quyển sách cô đã dự định đọc từ hàng thế kỷ rồi. Mơ mộng mà làm gì cơ chứ, cô quả trách chính mình, mà lại mơ mộng về một gã đàn ông chưa bao giờ thêm hỏi tên thánh của cô là gì, vá cái kẻ quá hợm mình trong chuyện hôn nhân, cứ làm như chỉ có nữ công tước mới xứng với anh ta thôi!

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy vào lúc sáu giờ và bắt đầu dọn dẹp nhà cửa trong cơn phấn nộ của Morris:

- Cứ để thế có làm sao đâu- anh điên tiết thò đầu ra khỏi cửa phòng ngủ của mình vì bị tiếng máy hút bụi đáng ghét.

- Bẩn thỉu quá – Gay gào lên át tiếng ồn của cái máy- đáng lẽ em phải làm điều đó từ lâu rồi mới phải.

- Anh thích để thế- Morris cần nhằn- suốt đêm qua anh nhớ Julie hơn mức anh muốn thừa nhận- Có chuyện gì với em thế hả Gay?

- Em không biết.- Cô tắt máy và nhìn ông anh với vẻ vô vọng.

- Em luôn kêu ca anh về chuyện đó, Gay à. Nhưng từ trước đến nay nó chưa bao giờ thật sự làm em phiền lòng. Em biết là anh không thể làm việc trong một môi trường ngăn nắp mà, vậy tại sao lại có sự trừng phạt bất thành linh này?- anh chà xát cái cằm lởm chởm của mình một cách suy tư- không có chuyện gì với cái nhân vật lảng cồng đưa em về nhà tối qua chứ?

- Ôi, đừng có mà vớ vẩn!- Gay lại nhấn nút cho cái tiếp tục làm việc, để khỏi phải ông anh nhại lại cái câu trả lời của cô.

Sau đó một chút, khi cô đã xong việc, cô thấy ông anh trong bếp, nhâm nhi tách trà;

- Thôi nào, sau chùng ấy việc hằn là em khát khô cổ rồi. Và em có thể kể hết cho anh nghe.

Tất nhiên là cô không thể kể cho Morris điều gì cả vì chả có điều gì thực sự logic để kể cả và cô không mong gì được thấy Luke một lần nữa, trừ phi có lẽ là trên một tờ báo.

Thế rồi vào sáng thứ bảy tiếp theo, bởi cô cảm thấy thật chán chường, cô tự chiều mình một ly nước cam ga và một đồng kem béo kinh người tại một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất London và cô thấy anh đang uống cafe với một cô tóc thẩm ổng ẹo.

Gay vội đưa mắt nhìn đi hướng khác, hoảng hốt thấy tay mình run lên. Trừ phi cô nhìn nhầm, cô gái ngồi với anh chính là một khách hàng thượng lưu của cửa hàng cô đang làm việc. Phải đó chính là Lily Dalmonte, không trật đi đâu được.

Vì có ai đó ngồi cái bàn giữa họ đứng lên nên Gay nhìn rõ hơn. Phải rồi, Luke rõ ràng là muốn tỏ ra anh ta đủ danh giá trong xã hội đó, nhưng từ cái vẻ mặt ngưỡng mộ và điệu bộ màu mè của Lily thì có vẻ như cô nàng còn quá sẵn sàng muốn đưa anh vào đó.

Gay đặt cái nhìn trống rỗng của cô vào ly nước cam, bản khoả bồng dung nó có vị đắng thế. Liếc vội một lần nữa, cái gáy của Luke với mái tóc sẫm màu, cô thấy anh trông thật là rắn chắc và cân đối như anh vẫn luôn là thế. Anh đủ đẹp trai để thu hút vô vàn những cái nhìn vụng trộm của những người đàn bà xung quanh anh, nhưng có vẻ như anh chỉ chú ý đến mỗi người bạn của mình mà thôi. Thậm chí anh còn đặt tay lên bàn tay đặt trên bàn của Lily khiến Gay cảm thấy phát ớn.

Thế có nghĩa là Luke hoàn toàn nghiêm túc về khi anh ta nói về chuyện hôn nhân thành đạt. Gay run lên không thể nào kiềm chế nổi những cơn rét đột ngột dội lên trong cô. Cô đành miễn cưỡng thừa nhận rằng chúng có những mối liên hệ cảm xúc của cô lúc này đây. Từ ngày gặp Luke cô thất thật khó để cắt đứt dòng suy nghĩ về anh. Cô ra hiệu rồi đứng dậy, khuôn mặt căng ra một cách kỳ cục, rồi bước ra về. Lẽ ra cô nên biết rằng cái hy vọng mơ hồ về chuyện còn giữ

liên lạc với anh sẽ chẳng đến đâu.

CHƯƠNG 4

Dù thế nào đi nữa, hai hôm sau, anh vẫn liên lạc với cô. Morris đã ra nước ngoài nhờ bỗng lộc của một trong những nhà mốt hàng đầu. Anh mang cả Julie và hai cô người mẫu nữa cùng đi và Gay ao ước giá mà cô được đi với họ. Một chút ánh nắng mặt trời và việc thay đổi môi trường có lẽ sẽ khiến cô vui lên và thôi việc mơ mộng về một điều không thể với tới được.

Khi thấy chuông điện thoại reo cô nghĩ có thể là mẹ hoặc Morris gọi. Cô giật mình khi thấy lại là Luke:

- Gay à?- Luke đây.
- Ô- cô lắp bắp sau một hồi im lặng tức thở- xin chào ngài Ashley.
- Cô có bận gì chiều nay không?- anh hỏi cộc lốc.
- Thực sự thì không...
- Thế thì đi ăn tối với tôi đi. Khoảng một giờ nữa tôi sẽ đến đón cô, được không?
- Nếu ông thích.

Gay để rơi cái ống nghe rồi ngồi xuống nhìn chằm chằm vào nó. Thế quái nào mà cô lại đồng ý đi chơi với anh ta nhanh đến thế? Cô không có chút lòng tự hào nào sao? Dù sao đi nữa thì lý do quỷ gì lại khiến anh ta muốn gặp cô cơ chứ? Một bài học nữa về những việc không nên làm với những người đàn ông đã lập gia đình chẳng? Anh ta cộc lốc đến mức thô lỗ, dường như việc cô có chấp thuận lời mời của anh ta hay không cũng chẳng mấy quan trọng. Cô bị một ấn tượng không lúc nào để cô yên, cái ấn tượng mà anh bắt cần gây ra từ lần đầu.

Lúc anh đến thì cô đã sẵn sàng. Cô giành phần lớn thời gian của một tiếng kể từ lúc anh gọi điện để băn khoăn nên xem mặc cái gì, cô không nghĩ là cô sẽ xong nổi. Cô cứ tự nói với mình rằng thật là điên mới phải bận lòng đến thế, nhưng điều đó vẫn không thể ngăn nổi cơn sốt chuẩn bị của cô.

Cô đoán rằng hẳn anh sẽ đưa một cô gái như cô đến một chốn nào đó yên tĩnh, không có nguy cơ chạm mặt với bất kỳ ai trong cái đám bạn quý tộc của anh, cuối cùng cô chọn cách trang phục mộc mạc, đơn giản. Cái váy cô mặc là đồ giảm giá của một cửa hàng đồ xịn- Morris đã tuyên bố đó là một sai lầm hoàn toàn với một sự vô tư, không bị thiên lệch vì tình anh em. Nhưng vì cô chọn nó, rằng nó hoàn toàn phù hợp với buổi tối nay vì bộ váy này không làm cô quá ư nổi bật và cô không muốn Luke nghĩ rằng cô bày vẽ để gây ấn tượng với anh.

Rất lâu trước khi chuông cửa kêu, thần kinh cô trở nên quá căng thẳng. Cô thấy mình bị một mối ngờ vực kinh khủng xâm chiếm, cô sợ rằng anh sẽ không đến và rồi tự an ủi mình chống lại cái giả định đó. Vốn ghét sự kهن kiêu dưới bất kỳ hình thức nào, cô không thể hiểu được tại sao cô lại nhìn chằm chằm vào cánh cửa đến một phút trước khi có một cử động nào để ra mở cửa.

Luke đang định bấm chuông lần nữa khi cô ra:

- Cô đang làm mất thì giờ cô mình đấy- anh lẩm bẩm. Nhưng có vẻ anh bận tâm đến diện mạo của cô hơn là việc cô ra muộn. Đôi mắt anh quan sát toàn thân cô thật là kỹ lưỡng, hoàn toàn cảm nhận được cơn run rẩy của cô.
- Có phải tôi đúng là cô gái anh cần gặp không?- cô chất vấn, cố che dấu phản ứng thật của mình bằng sự mỉa mai châm chọc.
- Tôi xin lỗi – chào Gay

- Chào ông Ashley, sau một hơi thở ngắn ngập ngừng, cô cố tình nhấn mạnh chữ ngài.

- Cô gọi tôi là Luke thì hay hơn- đôi mắt anh ta vẫn tiếp tục cuộc khám phá. Giọng nói anh ta có vẻ như lơ đãng hoàn toàn.

- Sẽ không gọi nếu ông không thật chắc chắn về điều đó- cô trả lời mát mẻ.

- Ô, xin cô! Anh ngắt lời. Rồi ôn tồn, anh hỏi:- Thế cô có định mời tôi vào không?

- Chả lẽ là tôi không nên.

- Thấy cặp lông mày cô anh nhướng lên, cô biết với một lý do mơ hồ, rằng cô không thể tin ở bản thân mình nếu chỉ để cô một mình với anh trong căn hộ. Bởi cô không thể nói anh điều đó nên cô bổ sung một câu mà cô cho rằng là mất hứng:

- Tôi e rằng chúng tôi không được đàng hoàng cho lắm.

- Cô quên rồi- anh mĩa mai, trong khi họ đang đi xuống cầu thang- tôi cũng đã từng sống ở một nơi tương tự. Nhưng dù sao tôi cũng gắng giữ cho ngăn nắp.

Mặt Gay tái đi vì cái âm điệu của sự phê phán trong giọng nói.

- Tôi cũng đã cố gắng dọn dẹp rồi- cô không dă động đến chuyện Morris cứ khẳng khẳng là sự ngăn nắp thái quá sẽ dập tắt sự sáng tạo của anh ta. Nhưng khi họ vào xe và cặp lông mày của Luke nhúu lại đầy chế diễu thì không thể kìm được, cô thêm:

- Bây giờ anh trai tôi đi vắng, nhưng rất khó để giữ nhà cửa gọn gàng khi anh ấy ở nhà.

Trong lúc bật khóa điện, Luke ngắt lời cô đột ngột:

- Cô muốn nói là hiện giờ cô đang sống ở đó một mình ư?

- Sao không? – cô duỗi thẳng chân ra phía trước và nhìn chằm chằm vào chúng.- Có ai làm hại tôi được chứ?

- Nếu cô còn nói thế một lần nữa thì tôi sẽ làm đấy!- Anh rít qua kẽ răng.

- Đừng lo- cô cố làm bộ thích thú một cách uể oải – tôi sẽ sống sót.

- Lũ mèo hoang thường sống sót, nhưng chúng cần dẻo dai. Tôi nghĩ là dẻo dai hơn cô. Anh trả lời đùa cợt:

- Có lẽ thế- cô đồng tình một cách thiếu thận trọng trong khi anh cái nhìn dữ dằn cho chiếc xe lớn xa xỉ lao ra đường. Dù sao cũng không có gì là thiếu thận trọng trong cái liếc mắt của cô về phía anh vì anh đang tập trung vào việc lái xe trên khúc quanh gập ghềnh ra đường cái lớn. Gay hoàn toàn ý thức được rằng đầu óc của cô cực kỳ cần được tẩy rửa cho tỉnh táo khỏi mọi chi tiết của cái hình dáng khỏe mạnh kia.

Bị bối rối bởi những cảm xúc mãnh liệt do cái nhìn của mình và lo sợ rằng anh có thể cảm thấy điều đó, cô cố gắng phá vỡ sự im lặng mang tính chất chê trách của anh.

- Sao ông lại mời tôi đi chơi tối nay trong khi sự đánh giá của ông về con người tôi không còn có thể thấp hơn được nữa?

- Cô đoán rằng anh đánh giá cô rất tồi tệ, nhưng tuy vậy vẫn bị xúc phạm cực kỳ khi thấy anh không hề phủ nhận điều đó. Đêm nay đôi vai rộng của anh nhún một cách thờ ơ:

- Tôi cũng không biết rõ tại sao tôi lại gọi cho cô. Tôi tin là tôi thuộc loại người khá tò mò.

- Tò mò ư?

- Về chuyện cô sinh sống thế nào. Cô có định kiếm một công việc khác không? Vì cái khu vực cô sống khiến tôi lo lắng, dù sao cũng đừng yêu cầu tôi phải trả lời rõ ràng dứt khoát vì thực sự tôi cũng không hiểu sao lại phải thề nữa.

Ngẫm tới chuyện chính bản thân cô cũng không thể tìm nổi lấy một lý do cho logic vì một cái gì đó cứ khiến cô băn khoăn về a. Gay nghĩ khôn ngoan hơn cả là nên cho qua chuyện này một cách miễn cưỡng.

- Tôi có việc làm nữa ngày tại một cửa hàng nhỏ – cô nói một cách miễn cưỡng.

- Điều đó có vẻ không gây được ấn tượng cho lắm.

- Tại sao cô không thử kiếm một việc làm nghiêm túc như tôi đã khuyên tôi. Hoặc là cô sợ rằng nhớ lại có chuyện rầy rà với một đức ông chồng khác?

- Nói ra điều đó thật là khó chịu!- Gay la lên giận dữ

- Sự thật không phải lúc nào cũng được gói ghém kỹ để không gây tổn thương- anh phản công sắc bén.

- Tôi cho là không cần.- Cô thở dài một cách thiếu kiên nhẫn- nhưng ông cần phải xác minh những cái sự thật của ông trước khi ông đem nó ra để đao tôi búa lớn trước mặt mọi người.

- Tôi không bao giờ quá sai đâu- anh đáp tình khô.

Biết tình phản đối, Gay lại quay đi nhìn chăm chăm xuống bàn chân mình. Làm sao anh ta lại phải bận tâm đến vấn đề đạo đức của cô chứ? Cái chuyện anh tưởng tượng ra cô đang có chuyện lăng nhăng với David không còn thú vị với cô một tí nào nữa. Cô vẫn liên lạc với Katrina và David đã được đề bạt – nhưng ở nước ngoài. Người ta hứa hẹn nếu anh ta làm ăn ra trò ở đây thì trong vòng một năm anh ta sẽ được quy trở lại London làm việc lâu dài.

Bọn họ sẽ sớm lên đường, Gay không nghĩ là cô sẽ gặp lại họ trước khi họ đi. Katrina hồi hộp phần chần khi Gay nói chuyện với chị ta. Mọi thứ đều được người khác làm cho họ, thậm chí đến việc đóng gói đồ đạc. David đến giờ cũng vẫn không hiểu điều gì đã khiến anh phát tài. Anh ta và gia đình sẽ lên đường trước khi anh ta có đủ thời gian để khỏi hẫng cơn cảm cúm. Lẽ ra thì họ đã đi máy bay, nhưng ông Luke đã nói rằng một chuyến chu du bằng thuyền sẽ tốt hơn cho anh ta.

Katrina không dả động gì đến cuộc trò chuyện cô chị ta với Luke về sự ra đi đột ngột của Gay, và dù sao Gay cũng chẳng còn lòng dạ nào mà khơi ra chuyện đó nữa với chị ta. Tốt hơn cả là nên quên nó đi. Cô quyết định như vậy và chúc cho Katrina một chuyến đi tốt đẹp.

- Cô đã trở nên rất im lặng.

- Tôi đang suy nghĩ- Cô trả lời ngây thơ- ông không cần một người đầu bếp hả ông Ashley? Ông đã thưởng thức tài nấu nướng của tôi và những ngạc nhiên đầu bếp tốt thì không dễ kiếm đâu.

- Không, tôi không cần!- Đôi mắt anh trở nên lạnh giá dường như anh cảm thấy thậm chí chỉ cái ý nghĩ có cô trong nhà anh đã làm phiền đến đến anh rồi- Tôi muốn được yên tĩnh nghĩ ngơi khi về nhà vào buổi tối.

- Tôi là một người làm việc trong yên lặng- cô cam đoan với anh một cách trang nghiêm và tôi không phải là một người đá thúng đụng nia và không có thể để mắt đến tôi mà không phải đưa tôi đi chơi.

- Ôi vì chúa, xin cô im đi cho!- anh kêu lên- Lúc này tôi không có tí hứng hài hước.

Cơ hội bỗng trở nên quá tuyệt vời không thể bỏ phí:

- Tôi luôn luôn có thể đề nghị nhà David nhận tôi trở lại.

- Không thể nào.- anh đáp cộc lốc- Họ đang sắp ra nước ngoài và tôi đã thu xếp mọi công việc chuẩn bị tại đây cho họ.

- Chúa lòng lành. – Gay cố gắng để cái điệu bộ ngạc nhiên của cô có vẻ thật thà – để làm gì vậy?

- Chết tiệt cô em – anh lắm bầm- Lúc nào cô cũng đòi hỏi lý do cho tất cả mọi việc sao? Anh chủ cũ của cô cần kinh nghiệm, nhưng không phải cái loại kinh nghiệm mà có vẻ cô cần đến đâu!

Gay không thèm đáp lại nữa mà quay về tình trạng im lìm khi xe họ ra khỏi thành phố. Cái xe hơi lớn đi cuốn qua bao nhiêu đăm đường và ánh tà dương chìm dần vào bóng tối, nhưng dù sao bầu không khí giữa họ cũng không căng thẳng, dẫu cho mỗi người mỗi khác. Gay lại tiếp tục tìm kiếm những điều cần bản khiến họ lại bị lôi cuốn. Nếu ánh mắt của Luke tìm kiếm cô trong một giây thì tự nhiên cô cũng đáp lại, cứ như bị sức hút nam châm ấy. Và khi tay anh tình cờ lướt qua người cô, khi anh sang số, cô có một cảm giác háo hức như khi có ánh chớp quét qua. Nhớ tới Lily Dalmonte, cô ngơ ngậy không yên. Sau cái buổi tối ấy thì cô là cái con ngốc mới gặp lại Luke, thậm chí cả khi anh ta yêu cầu cô đi nữa.

Cái nhà hàng bên sông mà anh đưa cô đến là nơi yên tĩnh, nhưng có âm nhạc và khiêu vũ. Đúng như cô đã dự đoán, chỗ này thoát khỏi mọi kiểu dòm ngó. Sẽ có ít nguy cơ bị chạm mặt người quen cô hai người.

- Những người bạn danh giá của ông sẽ không bao giờ tìm thấy ông ở đây – Gay châm chọc khi họ ngồi xuống. Cái bàn mà Luke đã đặt ở một khuất khỏi tầm mắt, nhưng cô đã gạt bỏ cái quan điểm rằng nó được chọn bởi đó là một cái bàn nhỏ, có vẻ riêng tư và thân mật. Cô muốn tin rằng anh chọn nó vì anh muốn giảm tối đa nguy cơ bị ai đó bắt gặp với cô.

- Cả hai chúng ta đều có bạn bè- anh nhắc nhở cô – những người sẽ nhướng lông mày họ lên khi họ nhìn thấy chúng ta với nhau.

- Đúng quá đi mất, cô ngẫm nghĩ – cố hình dung ra bộ mặt cô mẹ cô và cố nén để khỏi bật cười:

- Vẫn như thường lệ, ông đúng. Cô thừa nhận theo một cách diềm đạm hơn.

Họ ăn ngon miệng, trong khi Luke có vẻ không muốn vội vã, anh lại không hề mời cô khiêu vũ lấy một lần. Gay có cảm giác là anh có thích mời cô nhưng anh thận trọng với việc để cô trong vòng tay anh. Hai lần liền, anh liếc nhìn ra phía dàn nhạc, cô cảm giác là anh chầu bị làm việc đó, nhưng rồi lại chỉ thấy cái miệng anh mím chặt trong khi rất khó nhận thấy anh lắc đầu.

Gay tự hỏi không hiểu có cái gì trong cô khiến anh dè dặt đến thế? Cô cảm thấy thất vọng và băn khoăn. Dù cho anh có rủ cô đi chơi nhưng vẫn cố giữ một khoảng cách. Tự khinh miệt cái nhịp đập vội vã vừa rồi ccu con tim, cô tự nhủ một cách quả quyết rằng thế cũng tốt.

Sau một lát, khi sự căng thẳng trong cô đã dịu đi chút ít, cô thấy rất ngạc nhiên khi nhận ra anh là một người dễ nói chuyện. Cùng với thời gian trôi đi trong buổi chiều đó, cô cũng rất ngạc nhiên trước những điều họ thảo luận và nhất trí với nhau. Chùng nào họ không đá động đến những điều quá riêng tư, về những vấn đề đó, họ đều bị khựng lại với một sự đề phòng mà cả hai đều có thể cảm nhận được.

Sau khi uống cafe anh quay trở lại vấn đề về công việc làm của cô.

- Tôi sẽ cảm thấy vui hơn nếu cô sống với một gia đình. Một Chỗ để cô có thể được an toàn hơn khi anh trai cô đi nghỉ ngơi với các bạn gái anh ta.

- Anh ấy đang làm việc – cô bảo vệ cho Morris – chứ không phải đi vui thú gì đâu.

- Cái đêm hôm ấy tâm trí anh ta đâu có để ở công việc – Luke nói về bất cần.

- Chuyện đó chỉ có với Julie thôi – Gay thở dài- Rõ ràng là chả có gì sai trái khi một người đàn ông ở tuổi anh ấy có bạn gái, đúng không? Thế bản thân ông thì sao? Hôm thứ bảy tôi nhìn thấy ông với một phụ nữ và trông điệu bộ của ông có vẻ như ông coi cô ta là một người đặc biệt của riêng mình.

Nếu Gay định làm chệch hướng sự tập trung khỏi Morris trước khi anh ta bới móc thêm điều gì thì có vẻ như cô đã thành công hoàn toàn.

- Cô thấy tôi ở đâu?- Anh hỏi giọng sắc như dao.

- Tôi đang ở trong nhà hàng West End, ông thì đang uống cafe. Anh ta im lặng trong giây lát rồi nói:

- Cô Lily đang đi mua sắm và tôi thu xếp để đón cô ấy về.

- Dễ chịu quá nhỉ, với cô Lily – Gay mỉm cười trong khi trái tim cô thấy nặng trĩu. Cô nhận thức được sự đánh giá chết người của Luke. Có phải anh đang so sánh cô với Lily Dalmonte lừng danh và tìm ra những điều mong muốn của cô?- Bọn ông rõ là địa vị rồi!- cô thêm vào hoàn toàn chủ tâm.

Cặp mắt Luke nhao lại một cách không hài lòng:

- Cô cứ phải nói như thế sao?

- Ông sắp cưới cô ta à?- Gay vẫn cứ dai dẳng.

- Tôi có thể - anh trả lời cụt ngắn, một thoáng khó chịu làm nhăn vầng trán đẹp.

Cổ họng Gay tắc nghẹn nhưng cô gắng bắt mình phải thật nhẹ nhàng: ông có thể làm tôi hơn thế.

- Tôi chắc chắn là không làm tốt hơn- anh đáp với một sự khó chịu rõ ràng

- Thế thì – Gay nhìn vào bàn tay anh đang đặt trên mặt bàn – có chuyện gì vậy?

- Không có chuyện gì cả- anh đập luôn- đơn giản là tôi thích sử dụng thời gian của tôi.

- Ô, tốt thôi! – Gay ngược cặp mắt thách thức lên nhìn anh ta – tôi sẽ ngậm miệng, tôi hiểu ý ông rồi. Ông có thể cho tôi biết khi nào ông công bố lễ đính hôn của ông không? và tôi sẽ gửi tới ông một trong những lời chúc dễ thương cho cặp xứng đôi vừa lứa.

- Gay – anh xằng giọng – xin cô im đi cho!

Gay chớp mắt. Giọng nói của anh cảnh cáo cô đừng có quá đà. Luke không phải là thằng ngốc.

- Tôi xin lỗi – Cô nói rất nhu mì, cặp mắt xuống – tôi biết đó không phải là việc của tôi.

- Đúng, không phải – anh đồng tình. Đôi mắt anh lấp lánh, giọng anh chắc nịch:- Tôi nghĩ có lẽ tôi nên đưa cô về.

Lúc họ về đến khu nhà cô thì Gay đang ngủ thiếp đi. Có lẽ là đầu cô dựa vào vai anh và cô giật mình tỉnh dậy khi chiếc xe ngừng lại. Một sợi tóc đỏ mềm mại của cô quấn quanh cái cúc áo của anh và anh cười dịu dàng khi gỡ nó ra:

- Cô có mái tóc thật đẹp- Anh trêu chọc nhẹ nhàng – và lúc mà má cô cũng màu ấy

- Tôi bị ngủ quên - cô lấp bắp một cách ngốc ngếch nghiêng người ra khỏi anh.

- Phải- anh ngấm nghĩa cô thật gần – tôi phải giữ cô để cô khỏi phải bị ngã nhào, nhưng mà cô rất dễ thương, mềm mại và ấm áp.

Đỏ bừng mặt vì bối rối, cô lao ra khỏi xe.

- Tạm biệt Luke.

Anh đang ở bên cạnh cô trên vỉa hè, cũng nhanh nhẹn như khi lần đầu anh đưa về nhà. Anh giơ tay lên làm im bất mọi phản kháng và hộ tống cô một cách lạnh lùng trên các bậc thang gỗ cốt kết.

- Cho tôi vào năm phút được không?- anh hỏi khi cô mở cửa.

Không hiểu vì sao cô không từ chối sự khẩn khoản vô thức trong giọng nói của anh. Máu dồn lên cả đầu cô khi cô gật đầu.

Vào trong nhà, anh không hề có ý định quanh co mà từ từ kéo cô về phía anh.

- Tôi không muốn một tách cafe hay đồ uống gì đó, cũng không ở lại lâu. Tôi chỉ muốn nói lời từ biệt cho đúng cách, mà không có nguy cơ bị ai gián đoạn.

- Vì sao?- Cô thì thầm bằng một giọng khản đặc.

- Không biết – anh đáp với cái giọng nhại có vẻ là để chế nhạo chính bản thân anh cùng với việc chế nhạo cô.

Bằng một động tác thật nhanh, anh kéo cô lại gần hơn, gần đến nỗi cô có thể nhận ra được một sự háo hức lạ lùng trong đôi mắt anh. Anh lặng lẽ ôm cô, kéo cô sát vào anh, một tay anh ôm lấy bờ vai cô và như một cơn sốc điện lan đi trong cơ thể cô khi cô chạm vào vầng ngực anh và tay kia của anh nâng cằm cô lên. Đầu tiên bờ môi anh chạm nhẹ nhàng vào bờ môi cô, nhưng rồi sự đáp lại run rẩy của cô đã mang đến một sự dâng trào trong cảm xúc cho những nụ hôn của anh. Từ từ, khi bờ môi cô đã mở ra dưới môi anh, anh bắt đầu khám phá miệng cô sâu hơn. Vòng tay anh siết chặt, thân thể họ hòa quyện rồi một ngọn lửa âm ỉ lan tỏa khắp chân tay Gay.

Cô quá hoảng sợ trước cảm xúc xa lạ đó nên giằng ra khỏi anh:

- Xin hãy đi ngay cho – cô kêu kên – Tôi không muốn sự có mặt của ông ở đây.

- Phải – Hơi thở của anh trầm đục trong khi cặp mắt anh tối sầm lại và nung nấu một cái gì đó dường như sự giận dữ âm thầm

- Tôi nghĩ thế là tốt hơn – Chúc một buổi tối tốt lành, Gay tạm biệt cô.

Suốt cả đêm, tất cả những Gay có thể nghĩ đến giữa những cơn ngủ chập chờn là sự nghiệt ngã trong giọng nói của Luke khi rời cô. Khi anh nói lời tạm biệt, nghe giọng anh dường như lần này anh thực sự có ý chia tay.

Ngày hôm sau thật lê thê. Cô thấy mừng vì thời tiết giống như mùa thu khiến mức hàng bán được tăng lên, nhưng điều ấy không giúp gì được cho tình trạng của con tim cô lúc này. Những nhịp đập thần thờ, đau đớn của nó mỗi khi cô nghĩ đến anh khẳng định một điều mà cô vẫn nghi ngờ, cô đã yêu anh rồi. Thế thì thật là điên, cô vẫn luôn tự nhủ, nếu nghĩ đến việc yêu một người đàn ông mà cô mới chỉ biết có hai tuần dù cho vẫn có một cái gì đó bên trong cô không để cho cô hoàn toàn phủ nhận điều đó. Một cách nôn nóng, cô cố buộc mình phải tin rằng những cảm xúc đó sẽ sớm chết đi thôi, nhất là khi anh sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa.

Lần anh gọi điện tiếp theo, sau đó ba ngày, cô đã quá hốt hoảng, bối rối nghệt thờ. Tại sao anh lại còn liên hệ với cô sau khi đã thể hiện rõ ràng là anh sẽ không bao giờ làm điều đó nữa? Anh đang chơi trò gì đây? Cô tự hỏi một cách gay gắt.

- Tôi nghĩ ông nên dừng đi.- cô nói cộc lốc – ai cho ông số của tôi thế.

- Tôi hỏi bà David – anh quật lại- tôi gọi cho cô để yên tâm là cô chưa bị ai đó giết chết. Tôi đoán chừng là ông anh cô vẫn chưa về phải không?

- Phải rồi.- cô trả lời mát mẻ – tôi vẫn sống nhàn, như ông nghe tôi nói đấy. Thế ông lấy lý do gì để hỏi số của tôi?

- Tôi nói là bà dì tôi muốn biết thêm về món vịt hầm.

Gay không ngạc nhiên cho lắm về chuyện mọi người cung phụng anh ta.

- Ông lắm chuyện quá nhỉ?- cô la lên rồi gác máy.

Anh gọi lại ngay, nghe giọng có vẻ điên tiết:

- Đây là lần thứ hai cô trêu người tôi đấy nhé! Tôi không thích cái trò ấy đâu.
 - Tôi không đặc biệt thích thú nói chuyện với ông, thưa ông Ashley. Giọng cô căng thẳng.
- Lờ đi anh hỏi:
- Chiều nay cô có định làm gì không?

- Nếu đó là một lời mời thì ông có thể quảng đi cho rồi- cô nói xác xược.

Rồi đến một phút im lặng hoảng hốt. Có lẽ hàng bao nhiêu năm nay chắc cũng chắc cũng chả có ai dám nói năng với anh theo kiểu ấy. Gay nghĩ, cơn giận dữ bốc máu của cô nguội đi đôi phần.

- Thế thì quên đi- anh đáp lại lạnh tanh. Lần này thì chính anh gác máy.

Thế đấy, cô cau có rầu rĩ, thế là tan tành. Cô tra cứu trong danh bạ điện thoại, nhưng không thấy tên anh, thế là cô không hy vọng gì xin lỗi anh được rồi. Nhưng làm sao cô lại phải thế chứ? Giận dữ cho rằng đó chỉ là một ý tưởng chợt hiện ra trong đầu óc thôi, cô cố quên nó đi.

Cô vừa tắm rửa xong và mặc một chiếc áo choàng nhẹ, bắn khoản tại sao bỗng dưng cuộc đời lại trở nên trống trải và vô nghĩa đến thế. Cô vừa pha xong cafe, một nỗ lực để giải khuây thì chuông cửa kêu.

- Cô thờ ơ lê ra cửa. Đó là một người đàn ông mà anh trai cô quen dưới phố.

- Có chuyện gì thế – cô mỉm cười lịch sự với anh ta. – Tôi nghĩ Morris đi vắng thì cô thấy cô đơn – hẳn ta giải thích với một nụ cười nhảu nhở dâm dăng.

Đa số những người bạn và người quen của Morris cô đều thích, nhưng người này thì không.

- Xin lỗi – cô nói nhẹ nhàng nhưng dứt khoát – tối nay tôi không cô đơn.

- Có mà – hơi thở của hẳn ta có mùi rượu và hẳn sát lại gần hơn – có cái gì đó râm ran trong người cô rồi đấy, tốt hơn là cô mời tôi vào đi.

- Không, - cảm thấy nhói lên một nỗi khiếp sợ, cô cố gắng đóng cửa, nhưng chân gã đang giữ nó.

- Trông cô ăn mặc như có vẻ như đang chờ một người khách như tôi mà!

- Xin ông đi cho! – Bỗng nhiên cô thật sự thấy sợ – tôi sẽ kể cho Morris nghe chuyện này khi nào anh ấy về, nếu ông không thôi đi.

- Có khi chuyện đó lại đáng giá một bài giảng đấy – hẳn liếc nhìn rất đều cẳng – anh không hiểu sao cô em lại làm cao đến thế.

- Gay, có phải người đàn ông này đang làm phiền em không? – có một giọng nói phía sau họ.

Trong đời mình Gay chưa bao giờ tạ ơn trời đến thế, khi gặp một ai đó. Thậm chí cô còn lẩm bẩm một ca\âu cầu nguyện khi cô nhìn thấy Luke. Hẳn là anh đã im lặng đi lên cầu thang trong khi cô đang cố gắng tự bảo vệ. Anh không mặc áo khoác, chỉ mặc một cái áo chui đầu và chiếc quần thường, không hề góp phần vào việc che đi cái sức mạnh tiềm tàng trong vóc dáng cao rắn chắc của anh. Chỉ sau một cái liếc mắt nhìn anh, gã khách không mời kia của cô đã tự lui vào bóng tối nhanh nhẩu như một bóng ma.

- Ôi, Luke! Gay gần như ngã vào anh với cảm giác giải thoát, nhưng cô vẫn còn run bần bật và không thể đứng vững được. Với một tràng mắng mỏ tàn nhẫn, anh xốc cô lên, mang cô vào nhà rồi đá cánh cửa cho đóng lại sau lưng mình:

- Không bao giờ cô học được điều gì ư? – anh có vẻ điên tiết trên mức bình thường – lúc nào cũng có một phiền toái gì với một gã đàn ông! Nếu mà tôi không đến kịp lúc đó thì cái thằng khốn ấy nó vồ được cô rồi.

- Xin anh để tôi xuống.

Lờ đi giọng nói đầy nước mắt cô Gay, anh dường như ném cô xuống một chiếc ghế bành, anh liếc nhìn xung quanh, tìm cái đồ để uống.

- Làm sao mà anh cô quen được cái loại người ấy?- anh tra vấn.

- Một buổi chiều tối, Morris tìm thấy anh ta trên một con đường tối tăm gần sông – Gay hỗn hển, từ ngữ ríu cả vào nhau. – Jim không có vấn đề gì khi anh ta không say rồi

- Một cách hay để thể hiện lòng biết ơn của hắn ta!

- Phải tôi biết... - Luke đang đưa một ly rượu lên miệng và cô túm lấy anh ta lo lắng dường như anh ta sắp đổ hết chỗ rượu đó vào miệng cô. sau vài ngụm nhỏ, mặt lại có sắc khí và cô đẩy anh ra.

- Jim cũng không phải là người qua tệ – cô khẳng khẳng – nhất định anh ấy sẽ quanh quẩn đâu đây rồi đến xin lỗi sau này thôi.

- Sau này còn muốn anh ta đến đây à?

Vẫn cố che giấu những hậu quả của cơn sợ hãi, cô hỏi về thờ ơ:

- Thế tôi còn ở đâu được đây?

- Cô sẽ đến chỗ tôi, với tôi.

Cô gần như nhảy dựng lên vì sự chắc chắn kiên định trong giọng nói của anh.

- Th...ế kh...ông phải tha chém thì cắt cổ hả ông Ashley?

- Tôi không yêu cầu cô phải nghe với tôi – anh ta trả lời thẳng thừng – nhưng cô sẽ không ở lại đây.

Bấp thịch nổi trên gò má anh ta và môi anh mím lại:

- Khi nào thì anh trai cô về, nếu anh ta đúng là anh trai cô?

Gay nổi giận bùng bùng, quắc mắt nhìn Luke, đôi mắt cô cháy rùng rục một ngọn lửa xanh:

- Làm sao mà anh dám nói những điều như thế hả! Anh nghĩ là Tim có đầu óc xấu xa, nhưng đầu óc anh còn tồi tệ hơn, anh là...

- Được rồi, anh ngắt lời – cô tha cho tôi. Tôi đã nghe đủ rồi. Chính đầu óc cô mới cần được tẩy rửa chứ không phải tôi đâu. Tôi chỉ đơn thuần lo cho cô và đưa ra một lời mời thân thiện. Và khi anh trai cô về tôi muốn có mấy lời chân tình với anh ta thôi.

- Theo kế hoạch thì mai anh ấy về, nhưng tôi nghĩ có lẽ anh không nên. Anh ấy, tính khí anh ấy kinh lắm, anh ứng biến điên cuồng vì cô không muốn họ gặp nhau.

- Anh ấy sẽ nghĩ là tôi ca thán và khi có anh ấy ở đây thì mọi cái sẽ ổn thôi. Lúc ấy sẽ chả có kẻ nào dám đến gần tôi.

- Danh tiếng anh ta là ở chỗ đó – Luke dài giọng ngay khi anh ta vừa quay lưng đi là những kẻ gọi là bè bạn của anh ta sẽ sẵn sàng tấn công cô phải không?

Lời châm chọc không dấu diếm của anh khiến cô nao núng trong khi sự quan tâm của dành cho cô nếu đúng là thế, khiến cô băn khoăn. Miệng của anh mím chặt và mặt anh tái đi. Điều đó làm tim cô đập rộn ràng vì cô nghĩ có lẽ anh còn hơi lo lắng nữa.

- Thôi nào- anh nói cộc cằn, nhìn quanh căn phòng tối tăm một cách chán ghét – cô có định thu xếp đồ đạc để đi qua đêm không tùy ý cô, nhưng tôi sẽ không cho cô hơn năm phút đâu.

- Anh lúc nào cũng câu thúc tôi! – cô bắt đầu cáu.

- Gay!

- Ồ, được rồi!- cô lẩm bẩm, biến về ngủ của mình, giận dữ vì đã chịu thua anh ta quá dễ dàng mà lại không còn gờ gạc được chút nào.

Căn hộ của anh có tất cả những gì một căn hộ có. Vẻ trang nhã và tiện lợi tuyệt đối của nó gây ấn tượng cho Gay ngoài dự định của cô.

- Nó khiến căn nhà của Morris như cái sọt rác – cô thở dài.

Luke nhìn cô dăm dăm, môi anh mím chặt:

- Cô có thể được người ta kêu là quý cô, nhưng lời ăn tiếng nói của cô khiến cô mất điểm – anh bình phẩm.

- Thế có nghĩa là tất cả những gì tôi cần làm là ngậm chặt cái miệng lại?

Anh cau có không cần che dấu, mắt anh lạnh lùng xa cách:

- Nếu cô làm được thế thì tôi biết ơn lắm – anh trả miếng.

- Nếu tôi không được mới thì còn gì để làm đây? – cô hỏi hào nhả. Mỉm cười trước sự điên tiết của anh.

Bỗng nhiên đôi mắt của anh không còn băng giá nữa và anh lại gần cô hơn, tay anh đặt trên cánh tay cô, kéo cô lại gần anh:

- Tôi có thể nghĩ đến cái gì đó thú vị – anh trêu chọc nhưng cô phải giải phóng tôi khỏi lời hứa ngu ngốc của tôi cơ.

Đôi tay anh nhẹ nhàng chạm khuôn mặt cô và con tim phản chủ của cô bắt đầu đập điên cuồng. Mắt cô sụp xuống trước ánh mắt háo hức của anh rồi trước khi cô kịp lẩn tránh, anh đột ngột cúi xuống chiếm lĩnh môi cô một cách dịu dàng. Sự êm ái của môi anh, cơn sóng ngọt ngào mà nó đưa đến khiến cặp môi cô mở ra và đáp trả lại anh một cách mù quáng trong khi đôi tay anh trượt trên người cô và khiến đầu óc cô chao đảo. Sự nồng ấm dường như lan tỏa đến từng đường gân thớ thịt tới tận cùng của cảm giác đang cuốn cô đi. Dù cho sức ép đôi môi anh không sâu thêm nữa, cô vẫn rất nhanh chóng trở nên nghẹt thở và anh phải dừng hôn cô một cách bất đắc dĩ.

Khi họ nhìn nhau chằm chằm trong im lặng, cô hoàn toàn ý thức được sự kiềm chế sắt thép của anh. Tim anh cũng đang đập như sấm dậy tựa tim cô và hơi thở của anh cũng bồi hồi ngắt quãng, nhưng kinh nghiệm dày dặn của anh khiến anh có thể thoát ra khỏi tình trạng ấy một cách thoải mái dễ dàng khiến Gay phải ghen tỵ. Và bởi sự kiểm soát này không liên quan gì đến cảm xúc mà chỉ đơn thuần về thể xác khiến cô muốn đánh anh.

Cô không định giải thoát anh khỏi bất kỳ lời hứa hẹn nào mà anh đã hứa rằng sẽ không quấy nhiễu gì cô. Đó có lẽ là sự phòng thủ duy nhất của cô, từ phía cô cũng như từ phía anh! Gò má cô nóng bỏng, tim cô đập nhanh đến điên cuồng khiến cô khó có thể giả vờ rằng Luke không làm cô xao động.

Cô thấy cái quầng tối nung nấu, đợi chờ trong đôi mắt anh như đang ta dần đi và cô giằng ra:

- Anh có định đưa tôi đi xem nhà một vòng không?

Trong một khoảnh khắc anh không động đậy hoặc nói năng gì, dường như sự cọt nhả có chủ ý của cô khiến anh khó chịu. Rồi đôi anh buông lỏng xuống phía người anh và anh nhét một tay vào túi quần trong lúc anh quay đi:

- Tôi sẽ không tiến hành một chuyến tham quan có hướng dẫn đâu – anh cấm cẫu – mà tôi cũng không định làm một người hảo tâm đi làm phúc đâu. Cô có thích ra ngoài không?

- Ra ngoài- cô lấp bắp, mắt tròn tròn – vào lúc muộn như thế này à?

- Đùng có mà ngốc – anh nói cộc lốc – bây giờ mới có mười giờ thôi – Rồi liếc nhìn khuôn mặt ngơ ngác của cô, anh gợi ý một cách kiên nhẫn hơn:- Nếu cô không thích thì tôi sẽ pha chút cafe và để cô xem ti vi hoặc đọc sách.

- Với anh sau? Gay cố giữ cho giọng mình có chút háo hức.

- Nếu cô thích – anh đồng ý một cách dứt khoát.

Gay gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ hơn. Thật lạ lùng, trong lúc này đây, cô không thể nghĩ ra được cô có thể thích làm một điều gì khác hơn. Dù cho có một sự căng thẳng đáng chú ý dường như luôn tồn tại giữa họ, cô còn cảm thấy cả một sự cảm thông rõ rệt, một cảm giác mà cô đã cảm nhận từ trước đó. Điều này, và cả những tế bào thần kinh dưới da cô cứ luôn nhói lên mỗi khi anh chạm vào khiến cô cảm thấy bối rối pha lẫn háo hức. Nó giống như chơi với lửa mà không nghĩ rằng mình sẽ bị bỏng. Cô đã từng đi chơi với những người đàn ông khác, nhưng chưa bao giờ có cảm giác lạ lùng như vậy mỗi khi gần gũi.

Những cảm xúc ấy vẫn cứ tồn tại trong suốt buổi tối đó trong khi thái độ của Luke có lẽ cũng khiến cô băn khoăn suy nghĩ như băn khoăn về thái độ của chính cô. Cô đoán rằng anh là một người đàn ông ưa khoái cảm, một người không phải luôn luôn từ chối những ham muốn nhục dục. Dù thế anh không cố gắng gì thêm để làm tình với cô. Anh chơi chút ít Tchaikovsky và cô thú nhận rằng đã đi xem Hồ Thiên Nga đến vài lần. Rồi anh chơi cho chính anh vài ca khúc của Wagner, loại này cô luôn thấy hơi nặng.

- Có lẽ nó thích hợp với tôi lúc này, anh nói với một tiếng thở dài, bắt cô phải chịu đựng đến tận cuối bản nhạc.

- Họ tranh luận vui vẻ và khi anh cười, thật ngạc nhiên là anh rất hay cười, cô cảm thấy đó là điều mà có lẽ anh không thường làm. Khoảng quá mười hai giờ anh nhắc rằng có lẽ đã đến lúc cô đi nghỉ.

- Tôi sẽ gọi cô dậy sớm – anh hứa – và đưa cô về nhà trước khi hàng xóm của cô thức giấc.

Giật mình khi nhận ra mình không nghĩ ngợi về gì về Morris và khu nhà hoặc Jim trong hàng giờ đồng hồ. Gay từ tốn cảm ơn Luke. Sau khi anh đưa cô về phòng và chúc ngủ ngon, cô hoàn toàn nhận thức được một cơn lạnh tan ra trong người cô của một cơn hồi tiếc bất chợt, điều đó khiến cô kinh hoàng.

Luke gọi cô dậy lúc sáu giờ với một tách trà lớn:

- Nào dậy đi cái đồ ngái ngủ, đến lúc cô ra khỏi đây rồi – anh nói nhẹ nhàng.

Có thể anh cố tình đến sớm để ngắm xem trông cô ra sao khi mới vừa thức giấc vì anh quan sát cô rất kỹ, ánh mắt của anh lướt từ mái tóc rối tung đến đôi mắt ngơ ngác và làn da mỹ miều của cô, rồi xuống đến cái váy ngủ bó sát lấy những đường cong mềm mại trên cơ thể mảnh mai tươi trẻ của cô.

- Cái đồ này chắc cô phải trả khối tiền – anh nhận xét tỉnh queo, đánh giá một cách thành thạo.

Đó là chiếc váy ngủ mà mẹ cô đã mua cho cô ở Paris, quà mừng sinh nhật vừa rồi của Gay.

- Đó là một món quà – cô giải thích hờ hững, cho rằng thế là đủ.

Nhưng không. Đôi mắt anh quắc lên giận dữ, anh đi đến sát giường:

- Từ ai?

- Từ...ừ một người quen của tôi...

- Thế anh ta bao giờ ở đâu? – Luke hỏi thô bạo.

- Luke – cô tự vệ, cố quờ quạng tìm tách trà – tôi từ chối việc tốn thời gian tranh luận về một

chiếc váy ngủ, tôi phải về nhà.

Anh điên tiết tóm lấy tay cô trước khi nó kịp với tới một thứ gì. Rồi, kéo nó về phía cô như trước, tay anh trượt trên cánh tay cô đến chỗ cái dây áo trên vai cô.

- Có bao nhiêu gã đàn ông đã nhìn thấy cô trong cái váy này? – anh hỏi cộc lốc

Câu hỏi của anh làm cô nghệt thở. Mặt cô bùng bùng khi cô trả miếng chát chúa:

- Thế anh cho là bao nhiêu?

- Cô cho là tôi biết à? – anh độp lại với một cơn giận dữ đã được kìm chế.

Tất cả những sự hài hước đã tan biến khỏi gương mặt anh. Anh đã ăn mặc chỉnh tề nhưng không mặc áo khoác, cái áo của anh mở cổ. Sức mạnh cơ bắp của vầng ngực rộng với vầng tóc thẫm khiến Gay nghĩ đến một tên cướp biển tàn bạo.

- Không dám động vào tôi chứ gì? Cô hỗn hển, tim cô đập thình thịch khi không chút do dự, anh ôm cô vào lòng. Môi anh mãnh liệt tìm kiếm môi cô và cô rên rỉ yếu ớt, rồi bám lấy anh, thôi không chống trả nữa. Sự động chạm của anh khiến cô bắt lửa, hủy diệt tất cả những kháng cự của cô. Khi đôi môi anh điên dại dính chặt lấy môi cô trong một cơn thèm khác tàn nhẫn, tất cả mọi điều khác bay biến khỏi tâm trí cô.

- Bây giờ em có định nói cho anh không? – anh thì thầm hoang dại sau một thoáng, khi anh ngả cô xuống để thở hỗn hển.

Sự động chạm với anh khiến cô đau đớn và cô cố gắng để thoát ra một cách vô ích. Cái thô ráp của vầng ngực anh khi nó tỳ vào ngực cô để trần khiến cô vừa đau vừa háo hức và cô cảm nhận được sự thay đổi trong anh, về sự ham muốn bị kìm nén trong anh thông qua những cử động không nghỉ của cơ thể mạnh mẽ và đôi chân săn chắc của anh.

Vừa khi thân thể của cô bắt đầu tan ra cùng anh, cô kêu lên:

- Tôi từng ở với ai là chuyện riêng của tôi. Bây giờ xin ông để tôi đi!

Thay vì làm điều đó, anh tàn bạo cúi thấp mái đầu, cơn giận dữ trong mắt anh khiến cô vỡ tan thành từng mảnh khi anh làm câm lặng mọi kháng cự mù quáng của cô bằng môi anh. Không một chút dịu dàng nào trong cái hôn của anh, chỉ có một sự kiên định chủ tâm mà cô vô phương kháng cự. Anh xé một cách tàn bạo chiếc váy ngủ của cô cho đến khi mảnh lụa mong manh rách tan trong tay anh – đôi tay ghì lấy làn da mềm mại dưới chiếc váy cho đến khi cô rên lên vì đau đớn.

Cơn chống trả điên cuồng của cô ngừng lại khi cơn khiếp sợ tràn ngập trong cô. Cô cảm thấy mình bị ngập trong ngọn lửa khi thân thể cô bén lửa và trở nên yếu ớt dưới anh. Khi anh khinh khỉnh đẩy cô ra, cô vẫn còn choáng váng không thể cử động được, mặc dù có vẻ như toàn thân cô đang lầy bầy. Bằng đôi tay dò dẫm cô túm chặt lấy tấm ra, cố không để ngắt đi mà hổ thẹn bản thân. Hình ảnh Luke lơ mờ trước mắt cô, căn phòng hơi lắc lư. Rồi dần dần mắt cô lại nhìn được rõ ràng và cô có thể nhận thức được dễ dàng hơn sự khắc nghiệt trong đôi mắt và sự khát khe tàn nhẫn của đôi môi anh.

- Tôi xin lỗi nếu cô nhận nhiều hơn những gì cô đã mặc cả – anh nói một cách lãnh đạm – nhưng cũng chưa có gì hơn một cái hôn.

- Thật đáng ghét – cô nói với giọng nức nở và nhìn anh trừng trừng.

- Cô chắc chứ?

- Thôi cái trò chế nhạo tôi đi! Cô quệt giọt nước mắt, cố gắng đến tuyệt vọng để che giấu nó.

- Đấy không phải là lỗi của cô sao? – anh hỏi một cách nhạo báng, mắt liếc nhìn từ gò má ửng

ướt đến chiếc váy ngủ bị xé rách của cô – cô chế nhạo tôi với cái đó. Tôi sẽ đền, tất nhiên, nhưng lần sau hãy ăn mặc chỉnh tề hơn.

- Không có lần sau đâu! Cô thì thầm, biết rằng cô sẽ không bao giờ có thể tin chính mình nếu gần anh trong gang tấc.

CHƯƠNG 5

Họ ăn thịt lợn xông khói và trứng trong bếp nhà Luke trong khi bầu trời sáng dần lên ở đằng Đông, Gay giả bộ ăn uống nhưng cuối cùng cái thần kinh hoảng loạn đánh bại cô và cô đẩy cái đĩa của mình ra

Chả có gì đáng ngạc nhiên về sự im lặng của họ, sự tiếp diễn của những cảm xúc và cơn giận dữ đã cùng chia sẻ trên gác. Gay ý thức được rằng thỉnh thoảng Luke khẽ liếc nhìn cô nhưng vẫn kiên gan cầm mắt xuống mặt bàn.

Sau khi ăn xong, anh mang đĩa ra bồn rửa nhưng từ chối không để Gay động đến chúng, anh nói anh sẽ rửa sau. Anh đã kể với cô anh đã thu xếp vài người làm cho bà dì cho đến khi nào dì tự thu xếp được công việc trong nhà.

- Đi nào Gay, tôi đưa cô về – anh nói

Gay thấy anh liếc đồng hồ. Vững vàng đứng dậy cô ngoan ngoãn đi theo anh.

Dường phố im ắng và bỗng dưng cô nhận ra hôm nay là thứ bảy.

- Sáng nay anh có đến văn phòng không? – bỗng dưng cô nói

- Không – anh đáp lạnh lùng.

- Thế anh sẽ làm gì? – cô lại tiếp với một vẻ đăm chiêu buồn bã không chủ định trong giọng nói.

Anh liếc nhìn cô một cách thiếu kiên nhẫn khi họ lái ra khỏi gara, dường như anh mong giá như cô không hỏi:

- Tôi đi xa để nghỉ cuối tuần.

- Với Lily à?

- Phải – anh cau có – bọn họ rất thú vị, có một buổi tiệc thân mật.

- Thích quá nhỉ. – Gay thở dài một cách ghen tị, ngẫm nghĩ, bất chấp sự khác biệt giữa bọn họ, sẽ thật là thú vị làm sao nếu được cùng anh suốt cả dịp cuối tuần.

- Tôi không nghĩ là cô lại quan tâm đến những chuyện kiểu đó – anh quan sát, hiển nhiên nghĩ rằng cô đang đề cập đến bữa tiệc.

Gay nhìn chằm chằm vào đôi tay đang nắm chặt:

- Anh có định hỏi cưới cô Lily vào dịp cuối tuần này không?

- Chả liên quan quái gì đến cô, nhưng có thể tôi sẽ, anh đáp một cách cay nghiệt.

Mặt Gay trở nên tái nhợt:

- Tôi... hiểu rồi.

- Thôi nói thế thôi – anh ngắt lời nhẹ nhàng, những đốt ngón tay anh trắng ra trên vô lăng:- Ngoài những quan điểm của chính cô ra cô không hiểu một điều quái nào.

- Thế là tôi quá ích kỷ...?

- Tôi cho rằng đó không phải là lỗi của cô – anh nói một cách tàn nhẫn – tôi đoán rằng cô đã được nuôi dạy quen với việc chiếm đoạt mà không biết suy nghĩ cho bất kỳ ai khác. Nó tạo ra một loại người điển hình chỉ biết có mình thôi.

Bài diễn văn chỉ trích của anh khiến cô gục đầu chán nản. Nhưng không phải là sự phẫn nộ của anh mà chính cái kỳ cuối tuần kéo dài lê thê khiến cô buồn bã. Làm sao cô lại quan tâm đến chuyện Luke đã chọn bao nhiêu cô để ngỏ lời? Hoặc anh đã làm những gì cơ chứ? Cô có vô khối

bạn để gọi điện thoại cơ mà.

Cô không nói thêm câu nào cho đến khi họ tới khu nhà cô. Luke lăm bắm điều gì đó, nhưng cô cứ nhìn thẳng ra trước, không biết được ánh mắt anh đang lưu luyến trên những đường nét thanh khiết và duyên dáng quay nghiêng của cô.

Tất cả mọi ngày trong tuần lễ tiếp sau đó Gay đều mua một tờ The Time nhưng chả thấy có 1 tuyên bố nào về chuyện đính hôn. Cuối cùng, không thể chịu đựng sự căng thẳng thêm một chút nào, cô gọi đến văn phòng của Luke nhưng luôn bị từ chối thẳng thừng mỗi lần cố gắng liên lạc với Luke.

Người ta nói với cô:

- Tôi rất tiếc, ông Ashley không bao giờ gặp những người không hẹn trước.

"Hẹn trước ư?" Gay suy nghĩ rất nhanh, mồ hôi đọng thành từng giọt trên trán cô, làm tay cô lạnh và ẩm ướt. Nếu cô xưng tên thật thì hẳn anh sẽ không chịu gặp cô.

- Xin cô hãy nói ông ấy rằng bà David, Bà David Douglas đang gặp rắc rối – cô ứng biến – việc tôi được nói chuyện với ông là cực kỳ quan trọng.

Giọng nói ở đầu giây kia ngần ngại rồi rất hồ nghi bảo cô hãy đợi.

- Ông Ashley sẽ gặp bà vào ba giờ chiều nay – giọng nói ở đầu kia trở lại với cô sau vài phút – tôi sẽ thông báo với người gác cổng. Tôi hy vọng là bà có thể đưa ra một vài đặc điểm xác đáng để nhận dạng chứ?

Có thể lại rầy rà cho Katrina đây. Xin trời cứu con Luke có thể cố liên lạc với Katrina hoặc David!

Người gác cổng có vẻ đã biết về cuộc hẹn của cô. Sau khi khám xét cô qua loa anh ta để cô vào và cô theo thang máy lên tầng thượng mà tim đập loạn xạ.

Cô chỉ bắt run rẩy trước những gì cô có thể được nhận trong khi cô chờ Luke ra. Lúc đó là sau ba giờ một chút khi thư ký của anh nói anh sẽ ra gặp cô bây giờ.

Cô lão đảo đứng lên, cố không để ý đến ánh mắt tò mò của người phụ nữ kia. Còn Gay thì nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng Luke dường như đó là đỉnh Everest và cô chưa bao giờ trèo lên đó. Cô có thể nói với anh gì đây? Cô đã bị kích động thái quá và thật là vội vàng, cô đã không chuẩn bị điều gì cả. Làm sao để cô giải thích cho một người đàn ông cô mới biết chỉ có vài tuần lễ rằng cô đã đi quá xa trong cái nục cười này chỉ để biết về chuyện đính hôn của anh ta chứ? Oi trời ơi, cô không hiểu được chính bản thân mình nữa, làm sao cô lại mong Luke hiểu cơ chứ.

Nhận thấy cặp lông mày dò hỏi của cô thư ký mỗi lúc mỗi nhướng lên cao thêm, Gay quyết định rằng chả còn đường nào cả, cứ trơ ra thôi.

Dồn sức lực vào đôi chân mềm nhũn, cô bước lên phía trước, nhưng trước khi cô thực sự bước lên được một bước thì chính Luke đã xuất hiện.

- Bà David à? – anh bắt đầu, và dừng lại, một thoáng sững sờ trên gương mặt anh.

- Gay! – anh nhìn cô chăm chăm – có chuyện quái quái gì đang xảy ra thế này? Tôi đang chờ bà David - Cô đang làm gì ở đây thế?

- Tôi biết ông đang đợi bà David - Gay nuốt nước bọt và tuyệt vọng liếc nhìn cô thư ký của anh – Tôi biết ông không bao giờ gặp tôi nên tôi giả làm bà ấy. Tôi có thể nói chuyện riêng với ông được không?

Tay cô run lẩy bẩy, mặt mũi tái nhợt, nhưng nếu Luke nhận thấy sự đau khổ của cô thì anh lại lờ đi. Anh nhả mặt, đôi mắt anh khắc nghiệt và không hề có ý mời cô vào phòng làm việc của

anh.

Rõ ràng là anh bất chấp sự tò mò của cô thư ký trong trường hợp này, anh đáp cục cằn:

- Cô không có việc gì để mà làm cái trò lừa bịp như thế để vào đây, Gay à. Cô muốn làm cái quái quỷ gì thế?

Hơi thở của Gay như bị chặn lại, quặn đau trong lòng ngực. Khi cô hoàn hồn, cô lắp bắp điều đầu tiên xuất hiện trong đầu óc cô, vì hiển nhiên cô không thể hỏi anh về Lily trước mặt một người khác:

- Ông hứa sẽ cho tôi một công việc – cô thì thầm.

- Hẳn là cô điên rồi- anh hét lên, ánh mắt anh như quất vào cô – có phải cô định nói với tôi cô đã được mời đến đây, lãng phí thời gian của tôi và cô Carson chỉ vì một điều mà chắc hẳn cô vừa mới tưởng tượng ra hả? Tôi không hề có ý định thuê mướn cô.

- Ôi, nhưng – Gay lại bắt đầu

Cô Carson can thiệp, với một cái hắng giọng thỏa mãn:

- Thưa ông Ashley, ông có cần tôi gọi ai đó đến đưa cô ta đi không?

- Để tâm vào cái công việc chết tiệt của cô đi! – anh trả lời.

- Không phải chỉ có thế đâu Luke. - Gay lắp bắp trong khi cô Carson ngồi phịch xuống ghế, trông có vẻ bị xúc phạm ghê gớm – tôi bản khoản không biết ông và cô Dal..

- Cô có cam đi không! – hàm răng Luke nghiền lại cơn thịnh nộ làm cặp mắt màu tro của anh sáng lấp lánh như băng.

Cảm thấy phát ốm lên. Gay biết rằng anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Anh hẳn sẽ cho là cô cố tình làm ra cái chuyện lôi thôi này. Bỗng dưng mắt cô nhoà lệ:

- Tôi xin lỗi, Luke - cô nói thốn thốc trong nước mắt lã chã – tôi sẽ đi.

- Không, Gay – anh ngắt lời – cô sẽ không làm điều gì như thế cả!

Không cần quan tâm và quá sợ hãi trước sự khắc nghiệt trong giọng nói của anh, cô quay lưng và lao đi. Sự hoảng sợ đã khiến đôi chân lão đảo của cô mọc cánh khi có tiếng lầm rầm có vẻ như muốn ngăn cô lại.

- Gay - Luke gọi – Chờ một phút đã! quay lại đi!

Cô không nghe. Máu dồn cả lên tai cô nên cô ù cả tai, chỉ nghe thấy lờ mờ dường như có tiếng anh xin cô dừng lại, rồi hình như có những bộ mặt tò mò ngửng lên. Không biết thế nào mà cô cũng tìm được thang máy và bấm đúng nút rồi chạy thục mạng khỏi tòa nhà dường như bị quỷ sứ rượt theo.

Cô không đi thẳng về nhà. Morris không có ở đó, anh đang bận một công việc khác ở nước ngoài, nhưng nhờ đâu Luke tìm đến cô để trả thù thì hẳn đó là nơi đầu tiên anh ta sẽ tìm đến.

Gay cảm thấy mình đang phát điên lên và cô phải đi bộ một lúc để thoát khỏi cảm giác đó. Chắc hẳn có điều gì không ổn đang xảy ra với cô, bằng không thì tại sao mà cô lại có thể hành động như thế chứ? Lúc cô thấy mình đang ở gần sông thì đã tối và cô khóc mãi cho đến khi mắt đỏ mọng và sưng húp lên. Cô đã tìm ra điều gì không ổn xảy ra đến với cô, nhưng điều đó chỉ làm cô cảm thấy thêm tồi tệ hơn. Cô đã làm một điều ngu ngốc đến chừng nào khi lại đi yêu một người đàn ông mà anh ta thậm chí không thèm thừa nhận tình cảm đó. Một người đàn ông đã thẳng thừng tuyên bố rằng nếu anh ta mà lấy vợ thì chỉ lấy những người có thể giúp anh ta thăng tiến thôi.

Một tiếng rên rỉ tắt nghẹn thoát ra khỏi bờ môi khô của Gay khi cô nhìn xuống dòng nước thẳm. Luke có để ý đến cô. Không có gã đàn ông nào lại rách việc đưa một cô gái đi chơi, dù có bày đặt ra lý do gì chẳng đi nữa, nếu anh ta không có chút tình ý nào. Nhưng những cảm xúc của Luke chỉ là chốc lát thôi. Anh ta chả có tí tình yêu nào cả. Nếu cô không làm cái chuyện ngu ngốc hôm nay, cô đoán hẳn là anh ta sẽ ngỏ lời để cô đi lại với anh ta. Nếu anh ta không đính ước với Lily Dalmonte rồi.

Được an ủi đôi chút về chuyện lời đề nghị bế bồng đó còn chưa xảy ra. Gay cay đắng lê bước về nhà. Sẽ thật là trống trải và cô đơn, nhưng chả còn chỗ nào để mà đi.

Đầu cô cúi gập, đôi chân kiệt sức khi chiếc xe của Luke rẽ ngoặt ở khúc quanh, suýt nữa thì đâm vào cô khi cô mò mẫm sang đường.

- Gay. - Anh mở cửa xe, vươn người ra, gần như lôi cô vào trong xe - cô nghĩ cô đang làm cái gì thế hả? Suýt nữa thì tôi giết chết cô rồi!

- Tôi... - cô ý thức được cái nhìn xăm xoi của anh nhưng không thể ngẩng lên nhìn anh - tôi không nghĩ là sẽ gặp anh.

- Nếu không phải là tôi thì cũng là những gã đi mô tô khác - anh ngắt lời - Cô đã ở đâu vậy? - Tôi đã đi tìm cô khắp nơi.

Cô vẫn không chịu nhìn anh. Con tim cô đập điên cuồng, một lúc sau cô mới cất lời lên được:

- Tại sao anh lại phải đi tìm tôi? Tôi nghĩ anh sẽ không thèm nhìn mặt tôi nữa sau buổi chiều nay.

Luke thở dài, ngọ nguậy không yên, rồi đặt một tay lên má cô, quay mặt cô về phía anh. Trong khi cô hít vào một hơi thở đau đớn thì anh di một ngón tay trên đường viền uyển chuyển của chiếc cằm cô và vuốt ve nhẹ nhàng làn môi đang run rẩy của cô. Cái cảm giác mà nó gây ra thật không thể nào chịu nổi và cô nấc lên rồi quay đi phắt.

Bây giờ thì đến lượt Luke thở dài, nhưng hơi thở của anh khàn đục và có vẻ như tức giận, dường như việc rút lui đột ngột của cô làm anh phật ý:

- Tốt hơn cả là chúng ta nên nói chuyện, tôi và cô. Anh cô có nhà không?

- Không - cô trả lời mà không suy nghĩ gì - anh ấy đang ở Pháp.

- Cầu cho anh ta ở đó lâu lâu một chút - Luke đáp lại cộc lốc - ít ra là trong vòng một giờ nữa.

Vào phòng rồi anh ta đóng cửa lại:

- Chúng ta nên đề phòng thì hơn. Cái ông bạn say xỉn của cô, cái gã mà ông anh cô đã cứu vớt một cách sai lầm ở bên bờ sông có khi lại hứng ghé chơi và tôi cảm thấy không ưa hẳn cho lắm.

Gay sợ hãi nghe anh nói. Cô định quay vào phòng ngủ của cô, hy vọng chặn chính lại những gì mà cơn mưa nước mắt gây ra trước khi Luke để ý thấy.

Lẽ ra cô nên biết là anh theo sát từng cử động của cô và nhanh nhẹn hơn cô tưởng nhiều. Trước khi cô kịp tẩu thoát anh đã chụp lấy cánh tay cô, lôi cô lại đối diện với anh. Khi nhìn rõ bộ mặt cô dưới ánh đèn, mặt anh tối sầm:

- Gay - anh lạc giọng, đôi mắt anh bỗng loé lên - sao cô lại làm cái việc này chứ? Cô quá là bốc đồng và chỉ làm tổn thương chính cô thôi.

- Hành động không suy nghĩ là một điều anh không thể nào hiểu được đâu? - cô làm nhảm mĩa mai anh, sắp sửa xỉu đi bởi sức ép từ đôi tay như gọng kìm của anh.

- Đó chính là cái khiến cô rất dễ phạm sai lầm - anh đập lại thật xác đáng, những ngón tay săn chắc của anh nôn nóng chải trên những lọn tóc mượt mà lòa xòa xuống vầng trán và gò má

nóng bỏng của cô.- Đừng nghĩ rằng cô là người duy nhất thỉnh thoảng gây sốc cho bọn họ, nhưng xin cô đừng hiểu nhầm ý tôi, Gay. Tôi không muốn cô bị tổn thương như thế này một lần nữa.

Làn da cô nóng bỏng lên vì nước mắt, có vẻ như rất cháy ở những chỗ bị anh động vào. Thật là không thể đọc được những suy nghĩ của anh. Trong anh có vẻ giận dữ và cô băn khoăn không hiểu tại sao anh vẫn tiếp tục ôm cô. Cô ngơ ngậy không yên, cắn môi mình trong khi anh nhìn cô xăm xoi:

- Anh muốn nói là anh không muốn tôi đến văn phòng của anh nữa chứ gì?

Anh thoáng cau mặt nhưng chỉ trả lời đơn giản:

- Không, nếu điều đó chỉ mang đến một sự phiền muộn. Tôi không thể hình dung ra những nhân viên của tôi bây giờ đang nói gì và nghĩ gì, mà tôi cũng không muốn biết.

- Đó là tất cả những gì khiến anh bận lòng sao? Cô hỏi điên cuồng.

- Không, anh đáp lời ngay, ngạc nhiên không nói thêm gì nữa.

Một phần cơn sốc mà Gay đã phải chịu đựng trong buổi chiều nay vẫn còn trong cô. Toàn thân cô vẫn còn lẩy bẩy, tất cả những nước mắt cô đã khóc vẫn chưa làm nó tan đi. Cô vẫn lờ mờ cảm nhận được điều gì đó và cô phải cố gắng để vực mình dậy thôi. Thật không hay ho gì khi thổn thức vì Luke – anh ta luôn quá sức chịu đựng của cô.

- Tôi xin lỗi – cô nuốt nước mắt, nhận thức rõ ràng anh đáng được hưởng một lời xin lỗi. Cô đã xông vào văn phòng của anh mà không nghĩ tới một tí gì cho ai khác ngoài chính bản thân cô. Nếu cô điềm tĩnh và biết điều thì có khi anh ta còn tha thứ được cho cô, nhưng giờ cô đã gây ra cái cảnh đó thì rõ ràng là vượt quá xa giới hạn có thể tha thứ được rồi

- Tôi xin lỗi, Luke – cô nhắc lại, lần này thì nghe có vẻ là vô vọng.

Bỗng dưng, thật là ngạc nhiên, anh quát lên:

- Tôi không thực sự quan tâm xem những nhân viên của tôi đang nghĩ gì, Gay. Mà chính là cô... anh ngần ngại, liếc nhìn ra xa khỏi gương mặt đầy vẻ tổn thương của cô dường như anh không quan tâm gì đến nó nữa – tôi không muốn cô xé vụn mình ra như thế này. Điều gì đó khiến tôi cảm thấy tôi phải chịu trách nhiệm.

- Anh không phải đâu – giọng nói của cô đã trở nên bình tĩnh hơn với đôi chút sự kiêu hãnh đã tìm lại được, rồi bẻ ngón tay rằng rắc một cách bề bàng – suy cho cùng, anh đã nói rõ ràng từ đầu anh nghĩ về tôi như thế nào rồi.

Anh đột ngột quay chỗ khác, dường như vì một lý do nào đó anh không còn tin vào bản thân anh tí nào.

- Cũng như điều cô đã nhớ – anh cau có đáp lời – chúng ta không thể để bụng nhau quá Gay à.

Cô thở dài sầu não, để cặp mắt mình dõi theo anh về nuôi tiệc. Nghe anh nói thật là phải chăng vẫn cố gắng không nổi giận về chuyện anh đã được miễn dịch khỏi những tình cảm hỗn loạn đang liên tục làm cô khổ sở. Khi anh quay lại với cô, cô cố tự an ủi Morris bằng thực tế rằng anh không còn giận dữ chút nào. Khi nhìn vào cô, đôi mắt anh đen lấp lánh. Nếu mà cô không được mở mắt từ trước rồi thì có khi cô sẽ tin rằng họ kết nhau rồi.

Một cơn run rẩy tò mò chạy qua người cô khi anh cởi bỏ áo khoác ngoài của cô, kéo tuột nó ra khỏi bờ vai cô với đôi tay dịu dàng.

- Cô nên đi tắm đi, Gay. Trông cô mệt mỏi đấy. Trong khi cô bận thì tôi sẽ pha chút cafe, tự tôi cũng có thể xoay sở được.

Trong cái nhà tắm mà, cũng giống như cái nhà bếp của Morris, được trang bị tốt một cách đáng ngạc nhiên, cô cởi bỏ quần áo và mở vòi hoa sen, để dòng nước xoa dịu cơ thể như tử của mình. Rồi, sau khi đã mặc một chiếc áo lụa và váy ngắn, cô chải vội tóc tai rồi quay lại với Luke.

- Không lâu lắm đâu – cặp lông mày sẫm màu của anh nhướng lên khi rót cho mình một ly cafe bốc khói.

- Tôi không quá khó tính hoặc là pha cũng được – cô uống cafe với một vẻ biết ơn mà không tự thú nhận rằng cô đã chú tâm vội vàng như vậy để bản thân không còn thời gian nào mà suy nghĩ nữa. Lấy mu bàn tay quẹt lên miệng rồi cô đặt cái tách xuống bàn.

- Có thấy khá hơn không? – Luke hỏi

- Có, cảm ơn anh – cô nói như một đứa trẻ con, vẫn cứ cụp mắt xuống vì sợ rằng anh có thể nhìn thấy sự đau đớn vẫn còn âm ỉ trong cô.

- Tôi nghĩ là chúng ta cần nói chuyện – cầm tay cô anh kéo cô trở lại phòng khách. Đưa cô ngồi xuống ghế rồi anh ngồi xuống bên cạnh cô:

- Tôi nghĩ là cô nợ tôi một đôi lời giải thích về chuyện hôm nay, từ đâu tại sao cô lại đến văn phòng tôi?

- Tôi đã nói với anh rồi – cô thều thào đau đớn, khuôn mặt trẻ trung của cô kéo dài ra – tôi muốn hỏi xem anh đã đính hôn chưa. Chả có tin tức gì trên báo cả và tôi không thể nhớ được anh sống ở đâu. Trong danh bạ cũng không tìm thấy nốt.

- Đính hôn ư- anh cau mày, đôi mắt anh nheo lại

- Tuần trước anh nói là có thể anh sẽ đính hôn mà – cô kêu lên, với một sự nôn nóng dễ nhận thấy.

-Ôi, chuyện đó ư, vẫn chưa đâu – anh cam đoan một cách cộc lốc.

Bỗng nhiên nghe giọng nói anh có vẻ như một người đã chịu đến giới hạn rồi, và cũng nghĩ là cô hiểu tại sao:

- Có phải cô ta làm anh thất vọng không?

- Tôi đã không hỏi cô ấy.

- Anh không hỏi cô ấy ư?- một cơn thịnh nộ xung thiên tràn ngập Gay trước thái độ thờ ơ của anh. Anh đã để cho cô phải phỏng đoán, phải chịu đựng mà không thêm để tâm!

- Lẽ ra anh phải gọi điện cho tôi chứ – cô điên cuồng buộc tội anh.

- Không có lý do gì mà tôi phải làm thế – anh la lên giội nước vào ngọn lửa giận dữ trong cô – vì Chúa, xin cô thôi cười xử quá ư trẻ con như thế đi!

- Tôi không phải là đứa trẻ con! Cô quật lại, phần nộ tràn trề.

- Cô đang bị mộng lung và tôi là người lớn tuổi hơn, biết phải trái. Khi cô đến văn phòng tôi thì tôi phải thức tỉnh cô để cô hiểu ra vấn đề. Chúng ta không thể nuông chiều những thói ngốc nghếch vô lối đó.

Cơn giận dữ của cô bốc hơi cũng nhanh như lúc bùng lên. Gay nhìn anh lơ ngơ. Thế ra đó là những gì anh nghĩ về cảm xúc mà cô dành cho anh! Anh cho đó là những thói ngốc nghếch vô lối. Cô cảm thấy bị tổn thương ghê gớm. Cô đã gần hai mươi rồi, rõ ràng là không phải một đứa trẻ và tất cả những gì cô muốn là có thể yêu anh một cách tự do mãi mãi. Nhưng vì những phép tắc, cuộc sống mà anh đã vạch ra cho bản thân anh, thì chuyện ấy sẽ không bao giờ có.

- Tôi rất tiếc, Luke - cô lẩm bẩm – anh chắc chắn là đúng. Chỉ muốn chui xuống đất vì nghĩ rằng

anh hẳn sẽ coi tình cảm của cô là bốc đồng, cô tìm cách để phủ nhận cho có sức thuyết phục:- Anh biết không, thực sự tôi nghĩ thích anh, nhưng nếu mà tôi có thích thì cái buổi chiều nay thực sự đã trị cái bệnh đó cho tôi rồi.

- Thế sao? – anh đủ nam tính để chộp lấy cái cơ hội mà cô vô tình ném ra. Khi anh xích lại gần hơn, cô mù mờ cảm thấy mình đã phạm một sai lầm. Cặp mắt của anh lướt trên người cô, gần như làm cô nghẹt thở, trong khi tất cả những gì cô muốn làm lại là lạnh lùng làm lơ anh đi. Khi anh ôm cô, má cô đỏ rần rần và cô thấy như muốn òa khóc một lần nữa. Làm sao cô có thể cho phép một người đàn ông đẩy cô vào tình trạng hoảng loạn này chứ?

Trước khi cô đoán ra chủ định của anh, thì anh đã kéo tuột cô vào vòng tay của anh.

- Gì cơ – trị bệnh ư? – anh lăm bắm uể oải, miệng anh chỉ còn cách một hơi thở thôi.

Nếu là một người đàn ông không thích cô thì anh xử sự thật kỳ cục- trừ phi đó là một cách trừng trị khác nữa chẳng?

- Ôi, không – cô kêu lên, hoàn toàn ý thức được một ham muốn thành linh dộng lên trong huyết quản. Tim cô đập thình thịch. Nhưng anh không chút để ý đến lời cầu xin đau đớn yếu ớt của cô. Vòng tay anh xiết chặt và đôi môi anh đáp xuống môi cô, bất chấp mọi cản trở, khiến cô phải đáp lại cho đến khi những nụ hôn đáp lại của cô cũng trở nên hối hả. Cô bị cuốn đi bởi một đợt thủy triều đam mê bất tận, cuốn đi tất cả mọi chương ngại vật hòng chặn đường nó. Đó là Luke và cô yêu anh, người đàn ông mong muốn cô rời lại chối bỏ cô.

Vì điều này lại gọi cho cô những nỗi đau mà cô đã phải chịu đựng, mà bây giờ cũng vẫn còn, nhắc nhở cô rằng cô không phải là người dành cho anh, cô cố đẩy anh ra.

Giằng mạnh môi ra khỏi môi anh, cô hỗn hển:

- Hãy để em yên, Luke xin anh!

Để trả lời, anh thọc một tay vào chỗ ngực áo mở ra và nhẹ nhàng vuốt ve làn da ấm áp của cô. Cảm giác mà nó mang đến thật là mãnh liệt. Nó làm cô nghẹt thở, đó là một sự trào dâng của đam mê chỉ đơn thuần từ những ngón tay anh mơn trớn. Lại một lần nữa sự kháng cự của cô sụp đổ khi anh tiếp tục làm tình với cô và đôi tay cô ôm riết quanh cổ anh vô phương cứu chữa. Khát khao kéo cô sát lại gần nữa, nhưng khi ép sát cô vào thân thể săn chắc đầu nam tính của anh thì một hồi chuông cảnh báo rung lên trong tâm trí Gay.

- Xin anh – Cô lăm bắm điên cuồng khi anh cúi xuống hôn lên ngực cô – Luke, anh hãy thôi đi.

Anh ngẩng đầu lên, lắc đầu một cách lơ đãng:- Tại sao chứ? – anh hỏi giọng khàn khàn.

Giọng như nức nở, cô thì thầm:

- Anh biết tại sao mà... em không là gì với anh cả mà.

- Em làm anh phát điên lên, trong khi anh có thể điềm tĩnh với những người đàn bà khác- anh thì thầm sâu lắng, đôi mắt anh nhìn cô lấp lánh – em chỉ cần nhìn anh thôi – anh rên rỉ – và anh đang bốc cháy đây. Em thiêu đốt anh, em có hiểu không?

Cô không chắc là cô hiểu, nhưng rồi có vẻ như cô cũng không chắc về bất kỳ điều gì nữa. Nếu cô bị căng thẳng thì anh cũng thế, khuôn mặt anh dù được kiềm chế cũng tràn đầy ham muốn mà anh không hề định che giấu. Môi anh lại gắn chặt vào môi cô và khi nụ hôn của anh sâu hơn, Gay cảm thấy choáng váng. Nhịp tim cô trở nên điên loạn, hòa với những tiếng đập tựa như sấm rền của con tim Luke trong khi cơ thể cô tan ra dưới cơ thể anh.

- Hãy yêu em đi – cô thở vào làn môi nóng bỏng khát khao của anh, van xin điều mà cô vừa từ chối – Xin anh, Luke, hãy yêu em!

Đôi tay anh, vòng quanh cái eo nhỏ nhắn của cô rồi lùa vào trong tóc cô, ôm siết cô, rồi cô cảm thấy anh căng lên, rồi bỗng nhiên cô thấy mình lơ lửng trên sô pha.

- Anh xin lỗi – giọng anh khản đặc, đẩy cô ra khỏi anh rồi đứng dậy – anh không thể.

Trong một thoáng, Gay quá choáng váng không cảm thấy gì ngoài một trò lừa bịp. Cô còn quá trẻ và đây là lần đầu tiên cô cảm nhận sự đam mê thực sự:

- Luke? – cô ngập ngừng thì thầm, giọng nói chứa chan một niềm khao khát vô thức.

- Thôi đi, Gay - anh cắt ngang một cách tàn nhẫn – anh đi đây. Tốt hơn cả là em nên khóa cửa ngay sau khi anh đi ra khỏi và nên biết ơn anh vì anh đã tỉnh ra kịp thời.

Gay nhìn anh trừng trừng, sắc hồng khao khát trên má cô nhạt dần khiến cô trở nên tái nhợt cũng như anh. Cô đã muốn được giam giữ trong vòng tay của anh bất chấp mọi hậu quả, nhưng đã không muốn cô. Chẳng phải điều đó được nói lên thật rõ ràng trên từng đường nét khắc nghiệt trên khuôn mặt anh ư? Anh chỉ đơn thuần tiêu khiển cho bản thân anh, tò mò xem cô để cho anh đi xa đến mức nào. Giờ đây, khi anh đã biết được rồi thì anh hết hứng.

Cho đến tận hôm nay cô vẫn chưa thử đoán xem Luke có thể nhẫn tâm đến mức nào. Cô đã nghĩ trong con người anh ta có những mặt dịu dàng, nhưng lúc này đây cô nhận ra cô đã lầm. Anh ta có thể nồng nàn say đắm, đầy dục vọng nhưng không bao giờ vượt khỏi cái ngưỡng mà anh ta kiểm soát được. Đêm nay, cô đã cảm thấy thật tự nhiên xiết bao, tình cảm được căng lên từ bản năng, còn anh ta thì chỉ tiến hành một cuộc thử nghiệm.

Cảm thấy lạnh buốt thấu xương, cô buộc mình phải hỏi một câu ngạc nhiên:

- Em còn gặp nữa không?

- Không! – anh đáp gần như là dữ dội – tối nay tôi đã ném đủ trong lúc tìm kiếm cô và để nhận ra rằng cô không tốt cho tôi. Chúng ta không tốt cho nhau. Gay, cả hai chúng ta đều biết điều đó. Tôi không thể quay trở lại được. Lần này tôi muốn nói là...

Những tuần tiếp sau đó Gay nhận ra rằng từ trước đến giờ cô chưa từng biết được thực sự bất hạnh là gì. Cô bị nỗi đau đớn tuyệt vọng gặm nhấm, cho đến khi cô cũng không biết được liệu cô có nên sống tiếp nữa hay không. Trước đây, Luke luôn nói lời từ biệt như là anh sẽ thực sự rời xa cô, nhưng rồi lại tiếp tục liên lạc. Điều này khiến cô bao lần, với bao nhiêu thời gian đau đớn, để nhận thức rằng lần này sẽ không như thế. Chuông điện thoại không reo, cũng không có lời nhắn nào, chỉ là trống vắng, một sự im lặng ghê người, dường như mỗi giờ trôi đi lại càng thêm khủng khiếp. Đôi khi cô cảm thấy tê dại đến nỗi cô chắc rằng mình không còn có cảm giác gì nữa, thế nhưng khi cô gián tiếp nghe hoặc nhìn thấy cái gì gợi đến Luke là cô lại thấy một nỗi đau không tả nổi. Tuy nhiên không có cảm giác nào tồi tệ như cái hôm cô nhìn thấy anh ta đi với Lily Dalmonte ở trong cửa hàng ở Chelsea trên đường King.

- Tiền, bồ ơi – Alice đâm sầm vào trong lúc Gay đang cố nhắm nháp chút trà. Họ cực kỳ bận rộn suốt cả ngày và cô thấy mệt mỏi. Đã gần đến giờ về và cô cũng không cảm thấy háo hức gì. Julie coi tất cả những khách hàng quan trọng của chị ta là "tiền bạc", để các trợ thủ của chị ta hiểu được tầm quan trọng của họ và phải cư xử cẩn thận tối đa.

Thường thì trong một cửa hiệu đông đúc, cái ngôn từ ngắn gọn này là đủ hiểu. Alice ưa dùng cách tăng bốc tất cả các khách hàng của cô, nhưng đặc biệt là với những khách hàng giàu có, và họ luôn quay trở lại cửa hàng.

- Chị muốn em gặp bà ấy à? – Gay hỏi.

- Không, để chị ra, bồ à, đừng lo – Alice mỉm cười – chỉ là cô Masham ở Kent thôi mà. Cô ấy đang ở trên gác trong khu đồ vật, nhưng em bé ơi uống cho xong cái cốc nước đi. Em biết là cô

ta thích mọi người xúm xít và ghét bị giục giã đến thế nào rồi đấy.

Alice lại lao vào và vài phút sau Gay cũng ra theo với ý thức trách nhiệm. Cô vừa định lên tầng thượng thì lúc đi qua cửa, cô nhìn thấy Luke. Anh ta đang tha thẩn chỗ mấy cái ghế sofa gần cửa Regency. Đúng lúc ấy anh quay đầu lại và mắt họ gặp nhau.

- Luke - Cô cũng không chắc là có phải cô đã gọi tên anh hoặc nó đã đông cứng lại trong cuống họng cô. Toàn thân cô trở nên lạnh toát và trông Luke cũng như đang đông cứng lại. Cái nỗ lực cô dùng để giữ cho bản thân khỏi rụng rời khiến cô cảm thấy cực kỳ đau đớn, nhưng đúng lúc cô định cố thử và mở miệng ra nói thì cô Lily lướt vào phòng, mặc một trong những sáng tạo mới nhất, trang nhã nhất của Alice.

- Đồ này đúng là đồ dùng cho tuần trăng mật anh có nghĩ thế không hả Luke thân yêu? - Lily tuôn ra một tràng không để ý đến sự có mặt của Gay sững sờ ở lối ra vào.

Gay lão đảo. Cô biết là hẳn cô phải trắng bệch ra, cô vẫn cảm thấy sốc. Luke nhìn đắm đắm vào Gay trong khi Alice tán đồng Lily và gợi ý vài thứ thay thế nho nhỏ.

Bỗng dưng Gay thấy không thể chịu đựng được thêm nữa. Cô cảm thấy thật khủng khiếp vì cô sợ cô sẽ ngất mất. Cố dứt ánh mắt ra khỏi cái nhìn nhúc nhối của Luke, cô lão đảo quay trở về đường cũ. Cô Masham phải chờ thôi.

Cô loạng choạng quay về phía phòng làm việc, thở phào vì không có ai trong đó. Thế có nghĩa là cuối cùng Luke đã quyết định tương lai của anh. Anh đã nói quá lâu về chuyện cưới xin với Lily, và bây giờ thì Lily đang nói chuyện về tuần trăng mật và anh thì lẻo đẻo theo cô ta khắp nơi như một com thú cảnh. Hẳn là cô ta đang mua đồ đem về nhà chồng.

Tất nhiên là Luke không phải trả tiền cho những món đồ đó vì cha của Lily khá giả - ông ấy phải có trên bạc triệu! Hẳn là ông ta phải sẵn lòng trả bất cứ cái gì để con gái ông xuất giá được phen này, lại với một khoản hoa hồng là chàng rể sáng giá nữa. Rõ là Luke đang để cho đầu óc chạy đúng mạch rồi, không còn gì phủ nhận.

Gay cay đắng nguệch ngoạc một mẫu giấy để lại cho Alice rồi hấp tấp rời cửa hàng. Luke đã nhìn cô dường như một người xa lạ. Đúng là anh ta đã nhận ra cô, nhưng thậm chí không thèm nói một lời chào hỏi. Anh ta đã tái nhợt đi nhưng Gay biết chắc là vì tức tối. Cứ theo như quan điểm của anh về con người cô, hẳn anh ta sợ rằng cô định làm anh ta bẽ mặt. Tốt thôi, chúc anh ta may mắn, cô cay đắng nghĩ thầm, đổ sập xuống giường khi cô về đến nhà, ngập tràn trong những dòng nước mắt đau đớn.

Sau một đêm trần trọc đau khổ, Gay thấy mừng vì đã dậy sớm. Đến sáng nay cô thấy mình già đi đến vài tuổi và vỡ mộng. Cô cảm thấy đau đớn khôn khổ mỗi khi nghĩ đến Luke, nhưng kiên quyết không để mình nằm trên giường ủ ê về anh. Cô phải sáng suốt lên và cố mà quên anh đi. Có lẽ, cô quyết định một cách ảm đạm, cô phải kiếm một người đàn ông khác giúp cô làm việc đó.

Như thường lệ, Morris là đối tượng của cơn chăm chỉ đột xuất vào buổi sáng sớm. lúc cô đang hút bụi phòng khách thì anh xuất hiện, mắt nhắm mắt mở, mặc áo choàng:

- Gay ơi, xin hãy làm ơn làm phúc mặt anh rên rỉ - em tắt cái cửa khỉ ấy đi cho. Nếu em cứ phải làm cái gì đó thì sao không đi pha trà đi? Anh đang mệt nhoài đây.

Gay vâng lời một cách bất đắc dĩ:

- Anh không nên mệt suốt đêm, nếu làm được thế thì anh sẽ trở nên văn minh hơn đấy- cô người nói chanh chua.

- Khi nào anh muốn nghe lời khuyên của em thì anh sẽ hỏi! - anh đập luôn.

Trong bếp, Gay nhướn lông mày trong khi đang rót trà ra tách:

- Có chuyện gì à? Julie à?

- Không hoàn toàn – anh nhìn chăm chú xuống tách trà, dường như cố đọc trong đó tương lai của anh – không có gì cả đâu.

- Bởi vì chỉ cần anh vẩy nhẹ một ngón tay là chị ấy chui lọt vào lòng anh chứ gì?

Morris ngạc nhiên liếc nhìn Gay, rầu rĩ lấy tay xoa cái cằm lồm chồm:

- Sáng nay, em có vẻ sắc sảo quá đấy nhai con à. Thực ra anh đang cân nhắc chuyện hỏi cưới chị ấy.

Gay há hốc mồm ngạc nhiên trước cái giọng điệu kẻ cả của ông anh. Có phải tất cả đàn ông đều nghĩ họ là chúa tể của mọi tạo vật, được quyền đối xử với phụ nữ theo ý muốn của họ không nhỉ? Cô nhấm nhấm:

- Ông anh ơi, ông cứ tiếp tục cân nhắc đi và cô ta sẽ vù đi với một người khác đấy.

- Sao cô ấy phải làm thế – Morris cau có – khi mà cô ấy yêu anh.

- Ôi – quên câu nói của em đi Gay thoáng thở dài – anh cứ làm tới đi. Có thể chị ấy cải tạo được anh ấy.

- Em có biết tại sao anh lại băn khoăn không? Morris lăm lăm rất ưu tư – đàn bà các người như thế cả thôi. Nếu anh cưới Julie, em chú ý nhé, mà anh không thật sự quyết tâm – rồi cô ấy cũng sẽ ngay lập tức như em thôi. Cố gắng bắt anh trở nên ngăn nắp, khai hóa cho anh, bắt anh làm mọi cái theo lối của cô ta.

- Thế cho nên anh không cho rằng việc lấy chị ấy là hay ho chứ gì – Gay giận dữ nói – nếu em mà là anh thì hẳn em sẽ chẳng nghĩ đến chuyện cưới xin bất kỳ ai cho đến khi em gặp một người mà em cho rằng thực sự đặc biệt. Nếu anh nghĩ Julie cũng như người khác thì anh chưa yêu chị ấy. Nếu anh yêu chị ấy... cô đừng lời giật mình vì thấy có tiếng nức nở trong giọng nói của chính mình – thì anh sẽ không quan tâm chị đến chuyện chị ấy là ai và anh sẽ sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho chị ấy vui lòng.

Morris ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào cô em gái một hồi lâu, bỗng nhiên đôi mắt anh nheo lại, anh đột ngột thay đổi chủ đề câu chuyện:

- Jim đã kể cho anh nghe về một anh chàng quanh quẩn ở đây trong khi anh đi vắng. Hẳn ta nói đúng đấy chứ, có phải em có bạn mới không? Hay là hẳn ta chỉ tưởng tượng ra mọi chuyện thôi? Hẳn là anh ấy muốn chỉ Luke, mặt Gay nhợt đi rồi trắng bệch ra:

- Nếu Jim không uống quá nhiều thì anh ấy cũng không tưởng tượng lung tung đến thế đâu. Dù sao thì lần này anh ấy cũng đúng. Em đã đi chơi với một người, nhưng bây giờ thì hết rồi...

- Thật sao, - Morris ngăm nhìn cô với một vẻ quan tâm mà anh có thể có được khi anh không bị công việc cuốn hút, rồi lại một lần nữa anh ta thay đổi chủ đề câu chuyện: Em ơi em có nét rất đẹp trên gương mặt đấy – có những cái anh không nên chỉ vì cha mẹ... Oi, trời ơi! Anh hốt hoảng bẻ cổ tay – thế anh mới chợt nhớ ra. Hôm qua Patricia gọi điện đến đây, trước khi anh đi và em về. Bà ấy bị bong gân hay đại loại như thế và muốn em về bên ấy.

- Ôi không, Gay nhìn ông anh kinh hãi, Morris luôn gọi mẹ cô là Patricia, đó là một kiểu thỏa thuận giữa hai người – mẹ em sao rồi? Sao anh không bảo em sớm hơn hả?

- Ngoài chuyện cái mắt cá ra thì bà ấy không sao, anh tin là thế, nên đừng có loạn lên- anh cần nhai – anh xin lỗi em yêu – anh thêm vào trong khi ngăm nhìn gương mặt lo âu của Gay với vẻ ăn năn – anh đã định để lời nhai lại, nhưng anh đã trí quá đi mất. Nhưng dù sao thì bà ấy bảo

hôm nay cũng được, nếu em có thể về. Anh bảo là chả có gì ngăn trở em cả, thế là tất cả đã được sắp xếp rồi, Nigel sẽ đón em.

- Tất cả mọi thứ đã được sắp xếp thật là tiện, Gay hồ nghi, theo quan điểm của Morris. Anh ấy lại đi khỏi nhà vào cái buổi sáng đáng nhớ ấy để làm một công việc khác ở nước ngoài, thế là căn hộ được khóa lại và họ cùng nhà đi chỉ sau đó hơn một giờ đồng hồ. Morris luôn làm việc hiệu quả hơn là vẻ bề ngoài của anh tỏ ra, anh đã đăng ký vé máy bay cho cô và khẳng định sẽ đi tiễn cô. Gay đánh giá cao việc đó, nhưng anh không thêm liếc mắt quan tâm mà cứ thế can thiệp vào mọi việc. Vì chuyện đó, và Luke nữa, cô mừng là được rời khỏi London và chào đón mặt trời mặt trời của Paris.

Nigel Trent là phụ tá của cha cô, đón cô ở sân bay. Anh ta yêu cô, đó là một trong những lý do cô không thường xuyên về Paris. Dù sao anh ta cũng là một chàng trai trẻ duyên dáng, dễ chịu và cô thường nghĩ rằng anh có thể làm một người chồng tốt. Nếu không có chuyện với Luke thì có khi cô đã ưng anh rồi. Nigel đã ngỏ lời từ dạo cô mười tám và đôi khi cô cảm thấy tội lỗi vì không bắt được mình nói lời chấp thuận. Liếc nhìn anh ta trên dọc đường họ lái xe vào Paris, cô nhận ra cô sẽ chẳng bao giờ yêu được anh khi giờ đây cô đã gặp Luke. So sánh anh với Luke tương tự như so sánh rượu mạnh với nước lã. Nigel thậm chí không làm cho tim cô đập nhanh lên lên tí chút nào, trong khi với Luke, chả cần chút cố gắng nào, nó đã trở nên hoàn toàn hoang dại.

Cô ở lại Paris ba tuần rồi về London. Cái mắt cá chân của mẹ cô đã khỏi hẳn, nhưng trước khi được như thế, Gay cáng đáng cho mẹ cô vô số chức năng. Dù cho còn lâu cô mới đạt đến mức hoàn toàn tự tin thì sự trẻ trung duyên dáng của cô đã bù đắp được cho phần thiếu hụt của kinh nghiệm. Cha cô rất hài lòng về cô. Trước đó ông rất buồn về việc cô thường tỏ ra miễn cưỡng trước bất kỳ việc gì cần đến giao thiệp, mà đó lại chiếm phần lớn trong công việc của ông ấy. Gay khiến ông nghĩ rằng cô đã thay đổi, làm sao cô có thể nói với ông rằng cô đang quá đau khổ vì Luke và cô không quan tâm xem thực sự cô đang làm gì chứ? Thêm nữa, chả phải là ở bất cứ đâu, làm bất kỳ việc gì cũng tốt hơn là ở London, nơi sự hiện diện của anh là điều thường xuyên nhắc nhở cô về những điều cô không thể có.

CHƯƠNG 6

Nigel cùng họ trở về London. Gay đã đi ăn tối và đi chơi với anh ta vài lần và tình bạn bà của họ có vẻ như đang tiến triển và cô biết rằng cha mẹ cô ngấm ngấm hy vọng rằng sẽ có một cái gì đó bền chặt hơn nảy nở. Gay ý thức được rằng vẻ nhột nhạt uể oải của cô khiến mẹ cô băn khoăn, nhưng đến khi họ rời Paris thì bà bị thuyết phục rằng trông cô đã khá hơn.

Ở London cô sống ở nhà cha mẹ cô, nhưng cô khẳng khẳng là chỉ ở đó đến khi cô tìm thấy một chỗ riêng cho mình. Alice buộc phải tìm một phụ tá khác và Gay quyết định không luẩn quẩn bên chị ta nữa mà tìm kiếm một cái gì khác. Một công việc nghiêm túc trên đất này thực sự hấp dẫn cô nhưng cô vẫn chưa rõ đó là việc gì và cũng không vội vã quyết định. Có vẻ như một sự thờ ơ lãnh đạm đang giam giữ cô và cô cũng không cố tìm đường thoát ra nữa.

Mẹ cô lo lắng, rồi điều tra. Họ đang trên đường đến một buổi tiếp tân quan trọng. Gay đã cố hết sức để thoát khỏi vụ này, nhưng cuối cùng. Khi thấy cha mình cay đắng thất vọng, cô chịu thua. Mẹ không thể hiểu được con, con yêu ạ – mẹ cô nói về thiếu kiên nhẫn – bất kỳ cô gái nào khác...

- Con biết, Gay căng thẳng ngắt lời – bất kỳ cô gái nào khác đều nhào vô cơ hội này, và cô là một nguồn gây thất vọng vô tận. Đó là lý do tại sao con phải tìm một chỗ khác để sống. Đến lúc ấy thì cha sẽ không khẳng khẳng con là một thành viên trong gia đình nữa và con sẽ không phải lắng nghe đi theo cha mẹ nữa. THỉnh thoảng thì không sao – cô hấp tấp nói thêm – nhưng không phải là buổi chiều nào cũng phải đi. Cô cũng phải có cuộc sống riêng của con chứ.

Nhưng con là một thành viên trong gia đình! – Mẹ cô cự lại và mẹ không muốn tin rằng cô hoàn toàn dứt ra để sống riêng. Sao cô không cưới Nigel? – bà gợi ý sốt sắng – cha cô hẳn sẽ thích điều đó.

- Thế mọi người có tính đến ước nguyện của con không? – Gay gượng cười châm biếm trả lời
- Có chứ, tất nhiên – Patricia làm yên lòng con – mẹ chỉ muốn giúp con thôi. Morris không bao giờ lại nghĩ đến việc thuyết phục con lấy một người đàn ông trừ phi con yêu người ta, nhưng Nigel rất dễ chịu và mẹ nghĩ là con sẽ hạnh phúc.

Mẹ cô thật dịu dàng. Gay thở dài áo nã khi họ ra khỏi taxi và đến nhập hội với cha cô. Chỉ bởi vì mẹ cô thật hiền hòa mà cô không thật sự cố sức để dứt ra khỏi những trách nhiệm kiểu này. Trong khi đứng sau cha mẹ cho tròn bổ phận, cô lơ ngơ đảo mắt nhìn đám khách khứa xa hoa. Đây là tuần lễ của các phái đoàn thương mại quan trọng, gồm những nhân vật tai mắt. Đến dự có rất nhiều phụ nữ, tất cả đều ăn mặc đẹp đẽ với những kẻ tháp tùng hào nhoáng. Rõ ràng là mọi người đều vui thú, tìm thấy vô số chuyện để nói với nhau.

Gay lơ đãng nhìn họ, thoáng thấy ghen tỵ. Tại sao cô lại không thể để mình cũng được vui thú, thay vì cảm thấy khổ sở chứ? Giá như cô không phải lòng Luke thì điều đó thật dễ dàng làm sao, Đúng lúc đó thì cô thấy anh. Anh chỉ có một mình, vừa mới đến và nhanh nhẹn đi đến khu vực tiếp tân.

Hoang mang, Gay bước lùi lại. Cô đã không thém liếc nhìn vào danh sách khách mời. Bây giờ cô ước mình chịu nhìn lấy một lần, ngoài ra, thậm chí nếu cô chỉ dừng dừng lại để suy nghĩ chút ít cô sẽ đoán ra. Luke hẳn sẽ đến đây. Anh đang lại gần với cái dáng điệu như một con mèo, người đàn ông cao lớn và trong trang phục dạ tiệc, trông anh đẹp trai chết người.

Tim Gay loạn nhịp. Anh không nhìn thấy cô và cô ước gì mình biến mất trước khi anh kịp thấy mình. Cô nhìn thấy Nigel ở góc đằng xa và cố ra hiệu cho anh ta nhưng đã quá muộn. Mẹ cô,

đường như cảm thấy được ý định của cô, nắm lấy tay cô và kéo cô lại ngay trước khi Luke đang nói chuyện với cha cô trước khi quay sang với phu nhân của ông.

- Chào bà Fenton! – anh mỉm cười thật quyến rũ.

Khi Patricia giới thiệu họ, Gay thấy anh rõ ràng Luke giật thót mình. Mặt anh tái nhợt đi và quắt lại đến nỗi những cái xương dường như lòi ra.

- Anh thấy tôi có cô con gái xinh không, Luke - cô nghe thấy cha cô nói với Luke đầy vẻ tự hào trong khi Luke bắt tay ông và cô cũng buộc bị phải đưa tay mình ra.

- Cô có muốn uống chút gì không? – anh ta hỏi, tay vẫn cầm tay cô trong khi có thêm nhiều người khác đang ở phía sau họ.

- Ôi không, Tôi xin lỗi – cô lắp bắp, tay run lên trong bàn tay anh đang siết chặt tay cô.

- Đi với ngài Ashley đi con yêu – mẹ cô thì thào vào tai cô – mẹ không nghĩ là ở đây con còn có điều gì đáng làm hơn điều ấy nữa đâu.

Gay lơ đãng để mọi người kéo mình đi chỗ này chỗ nọ. Cô biết có ánh mắt của anh đang dõi theo cô và cô tránh không để mắt mình gặp mắt anh. Sự bất bình và giận dữ của anh khiến cô tràn ngập một nỗi lo sợ và cố gắng kiềm chế cô hoảng loạn sẽ khiến cô giật ra khỏi tay anh và chạy trốn. Làm sao cô lại phải sợ hãi đến thế chứ! Cô chả làm điều xấu hổ cả. Cô không bỏ Luke mà ngược lại. Chính anh là người đã cho cô một bài học về sự lừa dối, thế thì tại sao cô lại không thể kết tội anh về thói trưởng giả học đòi ty tiện chứ?

- Tôi không muốn uống.- cô chống đối trong khi anh đang kéo anh lại chỗ quầy bar. Chỗ đó có những người phục vụ mang những khay đồ uống, nhưng anh lơ những lời nói đó đi, rõ ràng là đi tìm chỗ nào đó riêng tư hơn chỗ này.

- Có lẽ cô thích khiêu vũ chăng?- giọng anh ken két

- Không, tôi cũng không muốn đâu – cô thì thào khản đặc

- Tốt – anh ta đáp ngọt xớt – thế thì cô có phiền nếu chúng ta đi đâu đó không?

- Đâu đó ư?- cô rên rỉ vô vọng

- Chúng ta nói chuyện.

- Thật sao?- cô liếc nhìn đi chỗ khác, cố tìm Nigel lần nữa, cảm thấy mình như một con tàu trong cơn bão. tìm kiếm đến tuyệt vọng cái mỏ neo – tôi... tôi không thể đi bất cứ đâu với anh, tôi đến đây với người khác.

- Tôi để ý thấy Nigel đang lượn lờ. Cô biết anh ta đến mức nào rồi? Anh hỏi một cách hung tợn, vẻ uể oải thờ ơ của cô có vẻ khiến anh ta điên tiết.

Gay nhìn chằm chằm vào anh ta vẻ hồ nghi:

- Anh cũng có dây thần kinh đó chứ nhỉ! Vài tuần trước anh bước ra khỏi cuộc đời tôi, anh không còn muốn gặp tôi nữa. Bây giờ anh lại nghĩ là anh có thể quay trở lại dường như chả có chuyện gì xảy ra và lại bắt đầu đọc vị bạn của tôi chứ!

- Anh đã cố thử bước ra! – Anh lẩm bẩm.

Chả điều gì anh nói có chút ý nghĩ nào với cô và cô cũng không cố thử để hiểu chúng nữa. Nắm chặt tay lại để cho khỏi run rẩy, cô ghen ngào kêu lên:

- Mà đêm nay tôi không thể đi đâu được. Tôi đã hứa với bố mẹ tôi là tôi sẽ ở đây và tôi phải ở đây. Anh phải tìm cách khác để tiêu khiển cho bản thân mình.

Trong chốc lát khuôn mặt r ám nắng của anh méo mó đi trong một cơn giận khủng khiếp:

- Được thôi- anh đồng ý – anh sẽ cho em một giờ đồng hồ, rồi chúng ta sẽ đi. Em có thể tùy thích nghĩ ra cách gì để rút lui, chỉ cần em đi với anh là được.

- Thế nếu tôi không đi thì sao?- cô hỏi với vẻ thách thức vì có vẻ như anh đưa ra tối hậu thư.

Đôi mắt Luke phát ra những tia tàn nhẫn:

- Có lẽ cha cô sẽ không tràn trề tự hào nếu ông ta biết được điểm yếu của cô trước những người đàn ông đã có gia đình đâu. Ông ấy có biết gì về David không?

Hoàn toàn sững sốt, Gay tái nhợt đi, rồi lại phùng phùng lên. Kinh tởm, cô nhìn trừng trừng vào bộ mặt của kẻ đang hành hạ cô. Chuyện này không làm phiền cô nhưng nếu dính đến David thì cô sẽ bị vướng tay. Nếu Luke đơn thuần đề cập với cha mẹ cô về mối nghi ngờ của anh thì bọn họ sẽ nghĩ đó là một trò đùa tinh quái và đương nhiên sẽ cho anh ta biết sự thật. Và nếu sau tất cả những gì đã xảy ra trước đây, Luke biết được rằng David là anh họ của cô, và cô không bao giờ làm việc cho Katrina thì anh ta có thể viện một vài lý do để chứng tỏ rằng anh ta đã bị lừa dối và sẽ sa thải David.

Gay cảm thấy cô bị sa vào bẫy của chính mình và điều này làm cô bị sốc. Thời buổi này thì David biết tìm đâu ra một công việc khác chứ? Bằng mọi giá, cô không thể là nguyên nhân khiến anh ấy mất việc.

Cô gặp ánh mắt tàn bạo của Luke và cô vội vàng nhìn tránh chỗ chỗ khác:

- Anh sắc sảo lắm – cô kêu lên một cách cay đắng

- Thế thì sao? – anh chộp luôn

Bỗng dưng sự kháng cự của cô sụp đổ.

- Anh thắng rồi – cô nói không ra hơi – tôi sẽ làm bất cứ việc gì nếu anh hứa sẽ im lặng về chuyện nhà David.

- Tôi sẽ – anh đáp đầy khinh miệt, đôi mắt anh tràn đầy sự coi thường-nếu cô về căn hộ của tôi thì chúng ta có thể quên đi chuyện về nhà David.

- Được thôi – cô rầu rĩ đồng ý, sửa sang mái tóc với những ngón tay run rẩy.

Nigel đến chỗ họ.

- Gay – anh tin là đến lượt anh khiêu vũ với em rồi – anh liếc nhìn Luke vẻ tò mò.

- Gay, điệu tiếp theo là của tôi đấy nhé – Luke cảnh cáo.

- Anh không ngờ là em lại biết Luke Ashley – Nigel cau mày hồ nghi khi anh cầm tay cô – làm sao mà em lại gặp ông ta thế?

- Cha biết ông ta – cô né tránh vì sợ phải giải thích dài dòng.

Thật may là Nigel chấp nhận lời giải thích đó và có vẻ như sẵn sàng quên ngay Luke. Kéo Gay lại gần hơn, anh nói vẻ hào hứng:

- Em thân yêu, trông em hôm nay dễ thương quá. Anh ước gì anh đã cưới được em rồi. Chúng ta quý mến nhau và quan hệ đã đủ thân thiết.

- Oi, Nigel – cô lắc đầu gượng gạo. Vài tuần trước thì điều đó có thể làm cô thỏa mãn, nhưng giờ đây cô đã hiểu ra được nhiều điều. Vài tuần trước thì có thể coi cảm giác ấm áp mà cô cùng chia sẻ với Nigel là hoàn toàn đủ để có một cuộc hôn nhân thành công. Nhưng bây giờ cô đã hiểu hơn.

- Em rất tiếc – cô ấp úng, chán nản, em em là em không thể cưới anh được.

- Sao lại không? Anh hỏi với đầy vẻ thất vọng.

- Bởi vì em không yêu anh – Gay miễn cưỡng trả lời. Không muốn làm anh ta tổn thương. Nigel thật là dễ chịu và anh không đáng phải chịu như vậy.

- Rồi em sẽ yêu anh mà.

- Không...

- Nghe em nói có vẻ chắc chắn nhỉ – anh vặn vẹo, thêm vào một câu tinh ranh đối với Nigel – không ai có thể chắc chắn, không thể trừ phi họ đã yêu ai đó khác rồi.

Khi thấy Gay đỏ bừng mặt, anh ta la lên giận dữ:

- Anh hiểu rồi!

Không tranh cãi gì về điều đó, Gay chỉ đơn thuần lắc đầu, cố truyền cho anh ý nghĩ rằng anh chưa hiểu tí gì cả.

- Em rất tiếc – cô thì thầm

- Quên chuyện ấy đi – anh đáp gượng – đó là lỗi của anh nếu anh cảm thấy đau đớn. Em không phải lý giải gì nhiều đâu. Đã từ lâu rồi anh biết là em không yêu anh, nhưng vì anh nghĩ là không có ai khác nên anh cho là anh có thể hy vọng.

Việc Nigel tỏ quá ư phải chăng càng làm cô cảm thấy tồi tệ hơn và cô cảm thấy một cảm giác nhẹ nhõm lạ lùng khi điệu nhảy kết thúc và Luke ở đó.

Luke dắt cô đi chỉ với một cái gật đầu nhẹ gọi là với bạn nhảy trước của cô:

- Em đang có chuyện yêu đương với anh ta hả? – anh gặng hỏi

Sự giận dữ trong giọng của anh khiến cô cảm thấy bị tổn thương nhưng cô cố gắng tảng lờ điều đó:

- Tôi không phải trả lời câu đó – cô cấm khẩu, cảm thấy đau nhói trong lòng – hoặc là đi đâu với anh nếu anh chỉ toàn lãng mạn cô thôi!

- Có khi lãng mạn cô là tất cả những gì cô xứng đáng đấy – anh cay nghiệt chế nhạo

Cô ngược lên nhìn bộ mặt đen lại vì giận dữ của anh một cách chán nản:

- Anh luôn khư khư một cái nhìn tồi tệ về tôi, Luke à, và điều đó không thay đổi. Nếu kể đến tất cả mọi điều thì tôi thấy chúng ta chả có gì để mà phải nói chuyện.

- Chúng ta chưa nói chuyện được nhiều, không phải bây giờ tôi mới khám phá ra mọi điều về cô mà vì có những điều quan trọng mà chúng ta cần thảo luận.

Anh kéo cô lại gần hơn trên sàn nhảy, bất chấp những sự chú ý mà họ có thể gây ra. Họ chuyển động cùng nhau, cơ thể họ đụng chạm nhau, cầm anh tì lên mái tóc cô. Thật khôi hài, cô lại cảm thấy dễ chịu. Cô còn ý thức được sự căng cứng suốt dọc cơ thể anh. Đôi tay anh gắn chặt cô vào anh, ép cô vào những cơ bắp rắn chắc trên lồng ngực anh, khiến cô cảm nhận được bản thân cô theo cái cách khiến cô nghẹt thở. Cô đoán là cổ tình khuấy động cô, những cử động của anh đều được kiểm soát nhưng thật là gợi cảm. Cô đã lãnh đủ để nhớ đời rằng kinh nghiệm của anh vượt xa cô rất nhiều, dù thế, cô vẫn hiểu được là cô nhớ anh đến chừng nào.

Cơn run rẩy của khoái cảm chạy dọc theo xương sống cô khi đôi môi anh nhẹ nhàng chạm vào gò má êm dịu của cô thật quá ư mãnh liệt gần như khiến cô hoảng sợ.

Cảm nhận được cơn run rẩy của cô, Luke nói về chế nhạo:

- Cô có định phủ nhận là cô thích tôi không?

- Tôi không định có chuyện yêu đương gì với anh, nếu đó là điều anh muốn nói- cô la lên.

- Không phải – anh nói dứt khoát, giọng nói của anh bình thản hơn mức anh định thể hiện – tôi

đã bao giờ gọi ra điều đó chưa nhỉ? – Khi cô lắc đầu về lo sợ, anh hỏi cộc lốc:- Ừ thế cái gì khiến cô nghĩ là bây giờ tôi sẽ làm điều đó?

Gay đỏ bừng mặt, nhưng không chịu thú nhận rằng đó là điều đôi khi đánh đổ cô. Luke chưa bao giờ thể hiện sự chú ý của anh đến cô nhiều như lần này và cô nhận ra rằng anh là một người đàn ông thật gọi cảm. Anh chưa bao giờ đề cập đến chuyện làm người tình của cô, dù cho cái cách anh ta hôn cô có ám chỉ rằng anh có thể thích trở thành như thế. Trước đây cô đã nghĩ điều đó là vì anh cho rằng cô không đủ tốt cho anh. Có lẽ điều đó giờ vẫn là nguyên do, nhưng bây giờ lại theo một nẻo khác, cô buồn rầu suy tư.

- Chúng ta đi khỏi đây thôi – sau khoảng một giờ – anh nói sống sượng – tôi đã nói vài lời với cha mẹ cô và đã hứa sẽ đưa cô về nhà an toàn.

Nghe giọng nói anh về bất cần, dường như anh hình dung rằng cô quá thừa khả năng tự do cho bản thân cô và sự lo lắng của cha mẹ cô khiến anh buồn cười. Gay thở dài trong lúc anh ta dắt cô ra ngoài và chờ anh vẫy taxi. Cứ như tâm trạng này của anh thì cô không muốn đến căn hộ của anh, nhưng có vẻ là cô chả làm gì được trong chuyện này.

Khi họ đến căn hộ của anh, anh bỏ áo ngoài của cô ra và đưa cô vào phòng khách. Vào tháng năm thời tiết thế này là đẹp và thậm chí vào giờ này trong đêm rồi mà trời vẫn còn ấm, anh bật lò sưởi điện. Gay mừng vì cô thêm chút hơi ấm vì cô cảm thấy bị lạnh buốt một cách lạ lùng. Có lúc cô cảm thấy như bị sốt hầm hập, thoáng sau lại thấy lạnh thấu xương.

Luke sau khi đã thấy cô ngồi xuống thì rót mỗi người một chút đồ uống.

- Cô thích dùng cafe không? – anh nhướn mày hỏi

- Không thích lắm – cô liếc nhanh sang anh, rồi lại nhìn đi chỗ khác. Cô thực sự cảm thấy mình cần một cái gì đó mạnh hơn cà phê vì gần như cô không uống gì trong suốt buổi chiều tối vì em sợ phải chấp nhận tất cả những gì Luke đã giao giá với cô

Đó chỉ đơn thuần là một ly rượu se ri không pha nhưng dù sao cô vẫn thấy vững dạ hơn đôi chút. Chỉ ít thì anh ta cũng không cố gắng phá vỡ sự sáng suốt của tâm trí cô.

- Bây giờ – anh bắt đầu một cách kiên quyết và ngồi xuống đối diện với cô, dường như anh cũng muốn giữ cho đầu óc anh được sáng suốt – tôi muốn có được một vài câu trả lời, Gay à. Tại sao cô lại cố hết sức để lừa tôi? Cô có thể dễ dàng nói tôi cô là ai mà.

- Anh không muốn nhìn thấy mặt tôi thêm một lần nữa cơ mà, thế thì điều đó có đem lại cái gì khác đâu chứ – cô thoái thác.

Anh thở dài:

- Tôi đã cố để gặp cô sau cái buổi sáng chúng ta gặp nhau tại cái cửa hiệu chết tiệt ấy. Tôi đã đến căn hộ của anh trai cô, nhưng nó trống không và chả có ai để liên hệ cả. Tôi cũng đã hỏi ông bạn Jim của cô nhưng anh ta cũng chả biết gì.

Gay nhìn anh hồ nghi. Cặp mắt anh nheo lại. Trông anh tái nhợt và dữ tợn, miệng anh mím lại cay nghiệt.

- Morris đang đi vắng – cô lăm lăm nuốt hơi, có cái gì đó trong mắt anh, có cái gì đó trong mắt Luke khiến cô mất hết can đảm – cái buổi chiều sau khi gặp anh trong cửa hiệu, tôi nhận được lời nhắn khẩn của mẹ tôi. Mẹ tôi bị bong gân ở mắt cá chân và tôi phải đi sang Paris. Cả Morris và tôi đều phải đi sớm. Có lẽ vì thế mà anh không gặp được tôi.

- Cứ như là đi tìm ma trơi – anh lăm lăm dường như là nói chính mình.

- Sao anh lại phải cố tìm tôi? cô thì ào, cặp mắt mở to và giọng cô bỗng nhiên khản đặc lại trong cổ họng khi cô chợt hiểu ra anh sắp nói điều gì.

Luke hơi ngập ngừng:

- Một trong những lý do là vì tôi trông cô ốm quá. Cô đứng ở lối ra vào và tôi nghĩ cô đang đi ra. Có lẽ tôi có liên quan một phần – anh nói thẳng thừng.

- Anh thật sự nghĩ thế à?- cô cố nặn ra một tiếng cười khinh miệt và hoài nghi trong một cố gắng tuyệt vọng để khiến anh chệch hướng khỏi sự thật – anh cũng tử tế gớm!

- Có lần cô đã nói là cô yêu tôi – anh tàn nhẫn nhắc nhở cô, mời anh mím chặt lại.

Cô phải khóa lấp điều này bằng một lời nhạo báng cho có vẻ thuyết phục:

- Tôi thường nói thế với tất cả các bạn trai của tôi. Đàn ông thích nghe điều đó, nó làm họ khoan khoái, nhưng không mấy ai trong số đàn ông các người đáng để yêu.

- Thế thì đơn thuần cô chỉ mua vui cho bản thân cô à? - Anh điên lên

Gay cắn chặt môi cô để thôi run rẩy, nhưng hiển nhiên anh coi sự im lặng của cô là một sự thừa nhận tội lỗi. Khi anh lại lên tiếng, nghe giọng nói của anh thật lạnh lùng:

- Sao cha mẹ cô lại để cô đi lang thang đây đó như thế? Cô có một bộ óc tốt, sao cô lại không sử dụng nó?

Đôi mắt cô lung linh khi gặp mắt anh rồi lại cụp xuống:

- Không phải ai cũng có tham vọng như anh, Luke ạ. Có điều gì sai nếu một người phụ nữ ưa chọn những điều giản dị trong cuộc sống chứ? Không phải tất cả chúng tôi đều giống nhau. Một vài người trong số chúng tôi chọn nấu nướng và nội trợ.

- Điều đó thật tốt với những người chú tâm xây dựng gia đình- anh ngắt lời.

- Phải, anh thì không! – Từ một góc sâu thẳm nào đó trong cái đầu óc lộn xộn của mình, Gay quật anh ta đột ngột.

Sự khinh thường trong đôi mắt anh khiến cô tuyệt vọng và bất chấp. Cô cũng không rõ mình định làm gì nữa và cũng không thêm quan tâm điều đó tác động đến anh ta như thế nào.

Đôi mắt anh nữa như nhắm lại:

- Khi lần đầu tiên tôi gặp cô gái nọ, tôi đã có vô số ý nghĩ trong đầu óc, kể cả chuyện cưới xin. Vì tôi nghĩ cô ấy thật ngọt ngào và trong trắng, tôi muốn trở thành người chỉ bảo mọi điều cho cô ấy. Tôi đã sớm thấy được sai lầm của tôi

- Thế có nghĩa là không phải chỉ vì cái địa vị tầm thường của tôi làm anh cụt hứng phải không? – cô nói không ra tiếng, băn khoăn vì sao tim cô lại đập quá điên cuồng trước tất cả những điều Luke nói bóng gió.

- Không hoàn toàn – anh trả lời với sự thẳng thắn nhẫn tâm- trên đường đời, các cô gái ngày nay làm gần như tất cả mọi việc. Đối với tôi việc một cô gái làm gì với đời sống riêng tư của mình quan trọng hơn.

- Thế có nghĩa là cô ta phải gần như hoàn hảo trước khi anh có thể cân nhắc chọn cô ta làm vợ anh chứ gì? – Gay gào lên châm chọc – trừ phi cô ta có được những món thêm thắt khác giống như cô Lily chẳng hạn. Luke, điều gì đã xảy ra với cô ta vậy? Có phải anh đã với quá cao không? Cô ta đá anh à?

Lập tức anh tức tím mặt, anh đứng lên, trong một giây, anh lờ Gay đứng dậy. Khi họ nhìn nhau chằm chằm trong im lặng. Gay hoảng sợ vì cô nghĩ rằng cô đã đi quá xa. Rồi bàn tay Luke đặt trên cánh tay cô bỗng ở sau lưng cô, đẩy cô vào vào với anh, nhưng sự khát khao được anh yêu đã quá trào dâng khiến cô không hề chống cự. Đã quá lâu rồi cô không được anh ở trong vòng tay của anh nên dầu cho chúng có cứng rắn và làm cô đau đớn thì cô cũng cứ để chúng

quàng riết cô.

Khi đôi môi anh siết chặt vào môi cô, cô rên rỉ yếu ớt. Họ hôn nhau say đắm, tay cô vòng quanh cổ anh, cô ôm anh mãnh liệt như anh ôm cô. Không có chỗ nào cho sự dịu dàng trong tâm trí họ, chỉ có sự im lặng, sự giao hòa dữ dội của đôi môi và thân thể căng phồng.

Khi Gay bắt đầu run lên vô phương cứu chữa thì Luke ngẩng đầu lên và nói thật lỗ mãng:

- Cô cần điều đó cũng nhiều như tôi vậy Gay à.

Cô nhìn anh chăm chăm, mình mắt cô nặng trĩu, thân thể cô không còn biết phải đối phó thế nào. Cô cay đắng gật đầu, đôi môi cô bậm lại bề bàng thừa nhận điều đó. Hoặc chính anh ta. Tất cả những điều gì Luke đòi hỏi từ cô có lẽ do cô quá yếu ớt để từ chối.

Trong khi nói, tay anh vẫn quàng quanh cô:

- Nếu cô cứ phải biết về Lily thì chúng tôi đã không còn gặp nhau nữa rồi. Cô có thể nói đó là quyết định của cô ta.

Gay cau mặt tự hỏi không biết điều đó có đúng không. Đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, nhưng tất cả những gì cô thấy là một sự chế nhạo lạnh lùng chủ tâm. Điều đó là cho bản thân anh hay Lily? Có lẽ chẳng bao giờ cô biết được.

Trong khi cô suy tính, cô cảm thấy tay anh nhẹ nhàng lùa vào trong làn tóc rối bời của cô:

- Anh vẫn còn bị hút hồn bởi một cô gái mà một lần anh đã gặp được ở một thị trấn xa lạ – anh nói dịu dàng, cái nhìn của anh chọc ghẹo, rồi thật điềm tĩnh – em có lấy anh không Gay?

- Lấy anh ư? – một vài tuần trước thì có lẽ cô đã háo hức chấp nhận, nhưng đêm nay lời cầu hôn lạnh nhạt của anh khiến Gay cảm thấy khủng khiếp. Sự ầm ập mà cô cảm nhận trong vòng tay anh biến thành cơn giận dữ và cô cố thoát ra khỏi anh.

Anh không để cô đi mà gọi tên cô khấn khoản trong khi cô đông cứng như một pho tượng. Chiến đấu chống lại cơn sốc, cô hít một hơi thật sâu và cố gắng nhìn thẳng vào anh. Trong chốc lát cô bị thôi thúc liều mạng nói có và rồi biến đời anh thành địa ngục. Nhưng rồi khoảnh khắc đó qua đi và lương tri chiếm chỗ của nó.

Anh hơi muộn mốt rồi- cô kêu lên – anh không tôn trọng tôi, Luke à và điều đó vẫn không hề thay đổi, cho dù trong con mắt anh, địa vị xã hội của tôi có khác đi..

- Anh đang hỏi em làm vợ anh. Địa vị xã hội của em không có liên quan – anh điềm tĩnh nói.

- Thế ư? – Đôi mắt cô mở to đầy vẻ khinh bỉ – anh không thể mong tôi tin được điều gì đó khi anh đã nói với tôi chuyện dự tính về một cuộc hôn nhân béo bở.

- Có thể anh đã thay đổi quan điểm trước khi biết cha em – anh trả miếng, đôi môi anh mím chặt vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Anh lại có thể thay đổi nó lần nữa – cô la lên – nếu anh biết được rằng tước vị của ông không phải là của cha truyền con nối. Ông được ban thưởng nó vì những công việc mà ông đã làm. Trong huyết quản của tôi không có dòng máu xanh đâu và rất ít tiền.

- Vì chúa, xin em hãy im đi Gay – anh nói xẵng - anh biết mọi điều về cha em. Anh đã biết ông ấy bao nhiêu năm rồi, trong quan hệ làm ăn.

- Đó là hẳn lý do tại sao không bao giờ gặp anh – cô nói vẻ chán chường, cha quen biết qua nhiều người, ông không thể mời tất cả bọn họ đến nhà.

- Trước đây anh cũng đã từng gặp mẹ của em rồi – anh thừa nhận- nhưng không gặp anh trai em. Khi em biến mất, anh đã cố gắng tìm tung tích của em thông qua anh ấy, nhưng có vẻ như không ai biết về một người thợ ảnh tên là Fenton.

- Morris chỉ là một nửa của anh trai tôi thôi- Gay giải thích thẳng thừng – mẹ anh ấy mất khi anh ấy mới lên mười nhưng anh ấy vẫn nhớ bà. Khi anh ấy ra đời lập nghiệp, anh ấy lấy tên mẹ. Thực ra, mẹ tôi là mẹ kế anh ấy đã gợi ý việc đó. Khi anh ấy không muốn mang họ Fenton.

- Thế mẹ em và anh ta đối với nhau như thế nào? Luke hỏi

- Rất tốt – Gay đáp ngắn gọn - luôn như thế.

- Tốt hơn cả là em đừng đá động đến việc anh coi anh ta là một nhân vật bất hảo – Luke nói dứt khoát – anh nghĩ anh có đôi chút định kiến xét theo phương diện của em. Anh nghĩ anh ta không quan tâm đúng mức đến em.

- Anh đã nghĩ anh ta là bạn trai của tôi chứ gì? – cô lạnh nhạt nhắc nhở anh.

- Anh vẫn cứ sẵn sàng ghen tuông với bất cứ người đàn ông nào đến gần em – anh cảnh cáo, mắt anh đan lại.

Gay nói vội vàng, bỗng thấy hoảng sợ vì nghe giọng anh quá ư là đe dọa:

- Morris đã đi có việc, cùng vào ngày tôi về Paris, như tôi đã nói với anh, nhưng anh ấy đã cưới Julie, cô bạn gái của anh ấy khi họ đang ở Nam Phi và họ đang hưởng tuần trăng mật ở đấy.

- Như chúng ta cũng có thể – Luke nói êm ru – ngay khi em đồng ý lấy anh.

Gay thấy cơ bụng cô cứng lên chỉ đơn giản với ý nghĩ về chuyện đi hưởng tuần trăng mật với Luke. Một lần nữa cô sẽ cố gắng ra khỏi anh, nhưng anh lại kéo cô về gần anh hơn. Dường như để trừng phạt cô về điều đó, đôi môi anh lại gần hơn.

- Thật là điên khi cứ ở đây tranh luận về điều đó- cô hổ hển, bắt đầu kháng cự một cách nghiêm chỉnh.

- Chống lại anh chả ích lợi gì đâu – anh nói chắc nịch – chúng ta có thể đứng đây suốt đêm, nếu cần, cho đến khi em đồng ý.

Anh lại bắt đầu hôn cô dường như anh cho rằng những nụ hôn của anh sẽ mang lại cho cô điều gì hay ho, và bây giờ sự vuốt ve mơn trớn của anh trở nên thật mãnh liệt và cơ thể cô bắt đầu đáp lại một cách đáng lo ngại.

- Anh muốn em – anh thì thầm khàn đục vào đôi môi yếu ớt của cô – anh đã muốn có em từ rất lâu rồi. Anh không thể nào rời em đi được. Gay ơi, tốt hơn cả là em chịu đi.

Làm sao cô có thể chịu chứ? Trong khi vòng tay và đôi môi anh mang cô đến một thế giới huyền ảo thì cô đã làm được một nỗ lực cuối cùng để trở về với sự minh mẫn tỉnh táo. Luke không yêu cô, cô cay đắng tự nhủ. Anh ta chỉ lấy cô vì anh ta cần có một người vợ. Vì Lily đã hất cẳng anh nên hẳn là anh ta tính đến Gay Fenton là phương án tối ưu tiếp theo. Và cái đầu óc lạnh lùng của anh đã cho anh khả năng quên vụ đó đi cho đến buổi chiều nay, anh ta cũng có thêm buồn đau gì đâu, thậm chí cũng chả thấy đưa cô ta đi uống nước.

Dù vậy, nhưng vẫn mong như mọi lần, khi cô muốn nói toạc mọi điều thì mặt anh ta có một cảm giác đề phòng ngăn cô lại. Vẫn còn cái chuyện lằng nhằng của nhà David và Katrina, mà giờ đây có vẻ như là quá ư ngu ngốc, nhưng không có gì phải nghi ngờ rằng nó sẽ khiến Luke nổi đóa tức khi biết sự thật về chuyện đó.

Nếu cô bằng lòng làm những việc mà anh đề nghị, thì cuộc hôn nhân với anh sẽ có thể như thế nào? Liệu nó có thể mang đến cho cô những đau khổ như từ trước tới nay không? Quá hoang mang khi thấy thân mình dính chặt vào anh, cố gắng nghĩ một cách thoát thân dù thuyết phục.

- Luke – cô ngoảnh mặt ra chỗ khác và nín thở lẩm bẩm – tôi không lấy anh được vì tôi đang nghĩ đến chuyện cưới Nigel.

- Trent à.

Cô run rẩy gật đầu trong khi anh đột ngột buông cô ra:

- Anh ấy đã hỏi tôi rồi.

- Và em từ chối chứ gì? – Đôi mắt Luke nheo lại khi anh thoáng thấy vẻ lưỡng lự của cô.

- Tôi còn đang suy nghĩ – Gay úp mở

- Anh ta có thể khiến em có những cảm xúc như anh mang lại không?- Luke hỏi và bỗng nhiên trở nên hung dữ – khi anh hôn em, em run lên, và không anh nghĩ đó là sợ hãi. Chính xác ra thì cái mối quan hệ của em với Trent là thế nào? – anh nhếch mép cười chế nhạo. Trong khi cô nhìn anh tuyệt vọng thì anh khuyên can cụt lủn:

-Tốt hơn cả là em nên quyết định không lấy anh ta, càng nhanh càng tốt, Gay à.

- Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ lấy anh!- cô kêu lên, ngẩng đầu lên nhìn anh trừng trừng thách thức – đó hẳn phải là một trò cười nếu anh thậm chí chỉ nghĩ đến việc hỏi tôi sau tất cả mọi chuyện, nhưng ít nhất thì anh cũng không thể bắt tôi đồng ý.

- Gay hãy nghe anh nói đây – tay anh đặt lên vai cô, khẽ lắc người cô, dường như anh đang cố giảng giải để một đứa trẻ đầu đặc như bí- em đã cân nhắc lời cầu hôn của anh từ mọi khía cạnh chưa? Liệu việc trở thành vợ của một nhà công nghiệp hàng đầu có mang lại cho em chút gì, nếu không nói đến những cái khác? Anh có thể không thuộc vào giới chớp bu – anh nói ráo hoảnh – nhưng anh có đủ tiền bạc để em tiêu khiển cho bản thân. Nếu em thích làm việc – giọng nói của anh thậm chí còn lạnh nhạt hơn nữa – em có thể ngay lập tức bắt đầu công việc tại ngôi nhà ngoại ô của anh. Bà dì của anh đã quay về căn nhà ở nông thôn của bà rồi, nên em được toàn quyền định đoạt. Chỉ cần em giành chăm chăm anh những buổi chiều tối thôi. Đôi tay anh nâng cằm cô lên để mặt cô hướng về anh - anh muốn được y em suốt đêm nay- anh nói giọng khàn đục.

- Không – Gay gần như bị tắt thở vì hơi thở cô ứ lại trong cổ họng trước cái viễn cảnh đó. Liệu anh ta có biết những câu gợi ý như vậy tác động đến cô như thế nào không?

Luke lạnh lùng nhìn xuống gương mặt đỏ bừng của cô:

-Anh thử nên biến nó thành có, nếu như anh là em – anh đáp lời.

- Đó có phải là một lời đe dọa không?

- Không – anh đáp dứt khoát – anh có thể dùng lời lẽ đe dọa để đưa em đến đây nhưng anh không dùng thủ đoạn hăm dọa để lấy vợ. Xin hãy để anh nói – anh thêm vào một cách không thương xót – rằng sẽ rất nhiều thằng đàn ông sẽ không lấy em, chắc chắn rằng trong số đó có cả anh chàng Nigel mực thước, nếu như bọn họ biết được về em nhiều như anh.

- Sao anh...- một cơn thịnh nộ điên cuồng bốc lên trong cô, Gay cố gắng tát vào cái mặt rắn chắc của anh.

- Không, đừng thế – Anh rít lên qua kẽ răng, chộp lấy tay cô.

Họ nhìn nhau trừng trừng trong cảm giác như đi vào ngõ cụt

- Có thể sẽ mất một thời gian – anh quả quyết – nhưng cuối cùng thì anh thường có được điều anh muốn.

- Nhưng tôi không yêu anh - cô nuốt nước mắt, nao núng trước sự nhẫn tâm đó.

Đôi mắt anh tối thắm lại, nung nấu:

- Tôi nhận thấy rồi, nhưng cái gì đã đánh thức con người cô mỗi khi tôi chạm vào cô, nó có là gì

đi nữa thì tôi sẽ dựa vào đó.

Đôi mắt anh lướt trên người cô, cái nhìn của anh xác xược, dường như anh cố tình làm cô sốc. Cô rung mình vì những lời lẽ của anh gợi lên một sự sợ hãi kỳ lạ:

- Anh không có quyền được nói những lời như thế – cô cự lại.

Miệng anh cong lên một nụ cười mỉa mai:

- Tôi hoàn toàn chủ định để giành được mọi quyền, và sớm thôi. Để bắt đầu, ngày mai cô có thể gặp Trent và nói anh ta rằng cô sẽ không gặp gỡ anh ta nữa. Có lẽ – anh ta dài giọng nói mát mẻ – nếu tính đến mọi lẽ, tôi có thể gắng làm một người rộng lượng.

Gay mong mỗi được bắt chấp anh ta, nhưng bỗng sợ hãi. Chỉ cần anh ta ôm cô vào lòng là cô sẽ đồng ý với bất cứ điều gì. Luke nói là sẽ không có thêm sự đe dọa nào nữa, nhưng cô không rõ là cô có thể tin anh ta không. Anh ta rất khắc nghiệt, cô không biết anh ta sẽ xử sự thế nào nếu hoàn toàn bị phá đám. Có lẽ cô nên dùng thủ đoạn quanh co.

- Nếu anh thích, Nigel đã mời tôi ăn tối với anh ấy, ngày mai – cô nói, điều này hoàn toàn đúng với sự thật, nhưng tôi không thể hứa chắc chắn là anh ta sẽ nghe theo tôi.

- Để xem – Luke đáp vẻ bí ẩn – lại đây – anh nắm lấy tay cô, với cung cách của một kẻ đang chờ đợi cơ hội – tôi sẽ đưa em về nhà và sẽ gặp em vào ngày kia. Thế là cho em đủ thời gian để suy xét và dứt khoát khỏi Trent.

Phần còn lại của đêm đó dùng để suy nghĩ. Cô không thể ngủ được và bỏ cuộc, không cố thử thêm nữa và sáng hôm sau trông cô bơ phờ với cặp mắt trĩu xuống.

Lúc ăn sáng, mẹ cô cau mày lúc nhìn thấy bộ dạng của cô:

- Sáng nay trông cô mệt thế con yêu. Mẹ hy vọng là Luke không làm con buồn đấy chứ?

- Không quá mức bình thường- cô đáp rồi lập tức hối hận vì đã trả lời thật thiếu khôn ngoan. Vô hình chung cô đã gợi nên sự tò mò của mẹ cô.

- Con biết anh ta rõ đến mức nào?- mẹ cô ném sang vẻ mặt nhợt nhạt của con gái một cái liếc sắc như dao – thực sự mẹ không biết là con thậm chí đã gặp gỡ anh ta rồi.

- Cũng cách đây chưa lâu- Gay bắt đầu dĩ trả lời, nhớ lại Nigel cũng hỏi cô đúng chuyện này- chúng con cùng đi chơi vài lần.

- Hôm qua khi anh ta nói với mẹ và cha con rằng anh ta sẽ đưa con con đi, mẹ để ý thấy anh ta đang lo lắng về một cái gì – Patricia hơi dăm chiêu – tất nhiên có thể việc ấy chả liên quan gì đến con, nhưng mẹ thấy hình như anh ta đang có chuyện.

Gay đỏ bừng mặt và nói cáu gắt:

- Con chắc là không có mấy chuyện mà anh ta không giải quyết được.

- Mẹ chỉ băn khoăn thế thôi.

- Mẹ phải có những thứ khác hay hơn để ma 2 nghi 4 chứ – Gay vẫn cứ gay gắt.

- Được rồi – mẹ cô cười khá là thiếu não – anh ta là loại người mà đàn bà thường mơ ước. Lúc ở buổi tiếp tân có người nói là có tin đồn anh ta sắp cưới Lily Dalmonte. Con có biết tin đó đúng hay sai thế nào không?

Cô không nghĩ thế, nhưng cũng chả biết được – Gay cảm thấy phát ốm và đột ngột thay đổi chủ đề:- Cha mẹ thấy sao nếu con đến Wales?

Để làm gì chứ? Patricia la lên, trông bà có vẻ quá ngạc nhiên – con vừa mới từ Paris về mà.

- Họ có một khu trang viên ở Wales mà cha Gay đã mua với giá rất rẻ từ hai mươi năm về

trước. Nó quá xa xôi nên chẳng có giá trị gì mấy, nhưng Patricia thích nó, coi đó như chốn ẩn dật khi cuộc sống bận rộn đôi khi trở nên quá sức chịu đựng của họ.

- Con nghĩ là con thích ở đó vài ngày, chỉ riêng con thôi- Gay liếc nhìn mẹ vẻ bất chấp – chả cần phải có một lý do gì đặc biệt, có phải thế không mẹ?

- Ừ, tất nhiên là không...

Gay vội tiếp: - Con phải suy nghĩ một cách nghiêm túc về tương lai con và có vẻ như ở đây con không thể làm được điều đó.

- Ừ, có lẽ thế- Patricia nhìn con chăm chăm, lông mày bà nhăn lại lo lắng – chúng ta đã không về trang viên vài tháng rồi và hẳn nó cũng cần được coi sóc, vậy nên con đến đó cũng hay. Cha con và ta có lẽ không thể đến đó cho con đến cuối tháng sáu cơ.

- Thế cha mẹ không thấy bận tâm gì chứ?

- Thế liệu con có chịu nghe nếu chúng ta thấy bận tâm không?- Patricia hỏi một cách chậm rãi – Con chỉ muốn làm theo ý của con thôi. Gay à và cha con đã làm hư con.

Gay làm thinh và tiêu hóa câu nói đó. Nó có đúng không? Cô đã cố để làm một đứa con ngoan, nhưng không phải lúc nào cô cũng thành công.

- Con xin lỗi – cô bắt đầu lo lắng vì cô rất yêu cha mẹ và không bao giờ muốn làm họ đau lòng.

- Ôi, mẹ không bao giờ muốn nặng lời chỉ trích gì đâu, con yêu – Patricia cắt tâm trạng bản khoăn của con gái bằng một nụ cười độ lượng – con là một đứa con gái tuyệt vời. Mẹ chỉ thử xem xét con từ quan điểm của giới mày râu thôi. Mẹ bản khoăn có phải con chạy trốn là vì Nigel không. Mẹ biết là cậu ấy thấy rằng con không phải loại dễ bảo và có vẻ như con không bao giờ có nhiều kiên nhẫn với cậu ấy.

- Thế sao?- Gay chưa bao giờ chủ tâm tỏ ra như thế nhất là trước mặt mẹ cô.

- Mẹ đã bảo với cậu ấy rằng với con thì cần phải cứng tay.

- Vâng, cảm ơn mẹ nhiều!- Gay phần nộ la lên rồi thấy bình tĩnh hơn – con xin lỗi, nhưng con không yêu Nigel, thế nên lấy anh ấy thì thật là điên. Con đã nói với anh ấy rồi và anh ấy không phải là nguyên nhân khiến con đi Wales.

- Dù sao thì cũng không có gì liên quan đến Luke Ashley chứ?- bỗng nhiên Patricia hỏi.

Vừa định chối, rồi Gay lại thay đổi ý định. Mẹ cô quá sắc sảo, không dễ gì mà có thể qua mặt bà.

- Cũng không hẳn- cô trả lời thẳng thừng, quyết định rằng chút ít sự thật sẽ có sức thuyết phục hơn là phủ nhận hoàn toàn – con cho là bọn con có sự khác biệt trong quan điểm và tranh cãi chút ít, nhưng chỉ có thế thôi.

- Mẹ à... hiểu rồi... Patricia nói, rõ ràng là đầy ngò vức đến nỗi Gay thở phào nhẹ nhõm khi thấy bà chỉ đơn thuần gật đầu rồi đứng lên.- Được thôi – bà nhún vai – Nếu con thực sự muốn đến Wales thì tốt hơn cả là mẹ lo đi chuẩn bị cho con chút ít thức ăn dự trữ. Nhân thế, con phải luôn điện cho cha và nói cho cha con đi đâu làm gì nhé.

CHƯƠNG 7

Khi Gay đến trang viên vào buổi chiều hôm đó, cô có được một cảm giác vui nhẹ trong lòng. Suốt cả ngày hôm đó, cô e sợ nhớ có ai hoặc điều gì đó sẽ ngăn cô lại không cho đến đây. Khi chả có chuyện gì xảy ra, cô lại thấy khó mà tin là cô lại có một tương lai tốt đẹp.

Cô mượn mẹ cô một chiếc xe hơi nhỏ, loại xe ít khi dùng trong thành phố và hy vọng là những chiếc giảm xóc không phải chịu đựng quá nhiều trên ba dặm cuối cùng của con đường khắp khếnh. Khu trang viên đứng tách biệt, có núi bao quanh, nhưng cảnh quan thì rất đẹp và lúc nào cũng khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Sau bữa sáng, cô vội vàng để đi nên chả làm gì khác ngoài việc gọi điện thoại cho Nigel để hủy bỏ bữa ăn tối với anh ta. Sau khi cô từ chối kết hôn với anh, Nigel không có gì là ngạc nhiên khi cô không còn muốn đi ăn tối với anh, nhưng cô lưỡng lự khi cảm thấy sự thất vọng của anh. Đôi khi cô băn khoăn không biết liệu mình có mềm yếu không vì cô không muốn làm tổn thương bất cứ ai.

Cô gói ghém chóng vánh, chỉ mang đi vài bộ đồ bình thường, ở trang viên đã có sẵn ủng và áo khoác ấm nên không phải mang theo cho tốn công. Mẹ cô đã gửi cho cô một thùng to thực phẩm dự trữ. Gay chắc chắn là nhiều hơn lượng thực phẩm mà cô sẽ dùng rất nhiều. Lượng thực phẩm và tiền đặt cọc xe, Patricia đã tuyên bố, có thể coi là phần thanh toán cho những việc mà Gay đã giúp bà ở Paris. Dù lý do có là gì đi nữa thì Gay cũng cảm thấy biết ơn mẹ.

Cô thậm chí còn có thể thấy thích thú với việc chuẩn bị vội vàng ấy vì cô rất thích khu trang viên nếu như cô không từng giờ từng phút lo sợ bị Luke phá quấy. Trên đường rời London bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi bị Luke truy nã, nỗi sợ hãi mà đã bị thay thế một cách lạ lùng bởi sự thất vọng vì suốt dọc đường chả thấy tăm hơi của anh ta (hihi mâu thuẫn quá ta). hửn là anh không cho cô cơ hội nghĩ lại. Gay cay đắng nghĩ, một khi anh nhận ra rằng cô đã đi.

Mặt trời đang lặn xuống viền những đỉnh núi với nét vàng rực rỡ khi cô dừng xe trước cửa trang viên, quang cảnh khiến cô bất chợt cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng và cô mừng vì mình đã về đến nơi. Cả khu trang viên cũng có vẻ như chào đón cô. Khu nhà thì không rộng lắm nhưng Patricia đã bỏ vào đó nhiều công sức nên nó rất tiện nghi thoải mái.

Cái lò sưởi trong phòng khách đã được chất đầy củi khô và Gay nhanh chóng có ngọn lửa ấm áp. Cô đã được cha mẹ cô dạy dỗ cách tự chăm sóc bản thân và làm những việc kiểu như thế vì họ tin rằng con cái họ ít nhất phải học để trở nên thực tế. Sau khi nhóm lửa, cô mở tung cửa sổ. Phải mất một hai giờ trước khi đi ngủ mới xua đi hết mùi ẩm mốc trong căn nhà, cái mùi do việc đóng cửa lâu. Cô tự nhắc mình phải nhớ đóng chúng lại trước khi đi ngủ.

Khá lâu sau, khi cô đứng lên bên cửa ra vào, trước khi chốt chúng lại vào bam đêm, cô mới cho phép mình nghĩ đến Luke. Thật dễ chịu khi vẫn được mặc mỗi cái áo khoác ngoài và hít thở bầu không khí ngọt ngào của xứ Wales và cô bực mình vì thấy trong vô thức, anh đã len lỏi vào tâm trí cô. Làm sao cô lại không thể gạt bỏ anh? Thật là điên rồ khi cô gắng sức để quên anh trong khi liên tục vẫn nghĩ đến anh.

Có cái gì đó rơi trên má cô và cô cau mày ngạc nhiên khi thấy đó là một giọt nước mắt. Cô vội vàng quệt nó đi và cô nghĩ đến một điều gì khác. Cuối cùng thì cô chịu thua tâm trạng rối loạn của mình và thay vào đó cô tập trung vào việc suy nghĩ tại sao cô không nên yêu Luke.

Anh ấy thật hấp dẫn, và rõ ràng là bây giờ vẫn thế. Nhưng vì anh nghĩ rằng cô chỉ là một cô gái bình thường nên đã kiên quyết đặt cô ra ngoài cuộc đời anh. Rồi sau đó, khi cuộc truy đuổi ráo riết một cô gái thuộc giới thượng lưu giàu có đã thất bại thì anh khám phá ra nhà Fenton, nếu

không phải là đại quy tộc thì cũng danh chấp nhận được, anh ta đã thay đổi ý định và quyết định rằng Gay có thể cũng được, Gay càng nghĩ đến chuyện đó lại càng vừa thấy tức giận vừa trào nước mắt, cái lỗi anh ta ngạo mạn cho rằng anh ta có thể quay trở lại cuộc đời cô mà không hề bị một lời xỉ vả nào. Cô đúng là một con ngốc mới còn tiếp tục dính dáng đến anh ta, cô quả quyết rằng việc đến đây thật là một hành động sáng suốt và hợp lý.

Thế nhưng cô vẫn không thể ngủ ngon dù cô cho rằng mọi việc thế là đã định đoạt xong và đến sáng hôm sau cô vẫn thấy mình bơ phờ uể oải như buổi sáng hôm trước. Và nếu đổ tội là tại lạ giường, cái giường mà cô từng ngủ đã từng ngủ hàng bao năm qua trong những ngày nghỉ, thì có vẻ phi lý quá. Cô cho rằng nếu thừa nhận Luke có liên quan đến chuyện này thì còn có vẻ đúng hơn. Luke và sự biệt lập của trang viên. Suốt đêm gió rít trên ống khói và làm các cột gỗ cọt két khiến cô vừa mất ngủ vừa căng thẳng.

Được thôi, rồi cô sẽ quen với với cái đó. Bây giờ mới nhớ ra rằng cô chưa bao giờ một mình ở trang viên thì đã hơi muộn. Gay vươn bờ vai mảnh mai, trườn xuống bờ đá dốc mà cô trèo lên lúc trước rồi đi về nhà. Tiết trời hôm nay cũng tuyệt vời. Cô đã ra nước ngoài nhiều lần cùng cha mẹ nhưng cô vẫn thích Wales và cô nghĩ không có chỗ nào sánh được với nơi này. Cả con người nữa, họ thật tốt bụng và dễ chịu. Sẽ chẳng có điều gì khó chịu trong vòng một hai tuần ở đây. Cho dù gió vẫn cứ ào rú trong đêm và cô thì chỉ có một mình.

Bữa tối hôm đó cô nấu con gà mà mẹ cô cứ khẳng khẳng bỏ vào thùng thức ăn cho cô.

- Con có thể dùng đến đồ hộp sau, Gay à- mẹ cô khuyên cô.

Vì chạn ở đây không bị mặt trời chiếu vào nên lạnh như thùng bảo ôn, cho nên những thứ gì mà cô không thể ăn hết trong tối nay có thể giữ ở đó.

Thật đáng tiếc cô lại cho phép một ao ước bất chợt về một cái gì đó giật gân để biến đổi quyết định của cô và mặt cô dúm lại vì sợ hãi khi điều đó đến tức thì với một hồi gõ ngán vào cửa nhà bếp và Luke bước vào.

Gay nhìn anh chăm chăm với một cái gì đó gần như là sự kinh dị trong đôi mắt cô. Anh mặc một chiếc quần jean cũ nhưng vẫn tinh tươm vừa vặn đến hoàn hảo. Chiếc áo sẫm màu, mở cổ và choàng ngoài một chiếc jacket. Mái tóc sẫm màu của anh bù xù vì vừa đi trong gió. Nhưng chính sự mạnh mẽ đầy nam tính trên gương mặt anh mới cho cô một đòn choáng váng. Trong khi quan sát cô, trong mắt anh lung nhin nhin tia sáng lạ thường như những ngọn lửa nhỏ. Chỉ tiếng điều này thôi, không tính đáng về mạnh mẽ của anh cũng đã cảnh báo với cô rằng ở đây không có cái gì là yếu đuối dễ chơi đâu. Một cách bả năng anh gọi cho cô liên tưởng đến những ngọn núi ngoài khơi, cứng rắn và mạnh mẽ và không khoan nhượng với tội nhân.

Cô gắng hết sức hít một hơi:

- A..nh làm cái quái quỷ gì ở đây thế?- cô lắp bắp, mặt cô tái nhợt đi khi những điều ẩn ý trong sự hiện diện của anh bắt đầu có tác động đến cô và sự hoảng hốt khi cô mới nhìn thấy anh đầu tiên đã nhường chỗ cho sự sợ hãi thuộc loại khác. Cô để ý thấy trong đôi mắt anh vẫn âm ỉ một cơn giận dữ.

Anh phá lên cười trong chốc lát:

- Sao tôi lại không được ở đây? Tôi là vị hôn phu của cô cơ mà, có phải thế không?

- Anh phải bỏ cái ý tưởng đó ra khỏi đầu óc của anh thôi! cô hỗn hển nói và nhìn anh trừng trừng thách thức- Chưa có gì là chắc chắn cả đâu.

- Chỉ cần ở mức là tôi và cô đều biết.

Anh buông cái ba lô anh mang trên lưng xuống sàn.

- Nếu cô không thích gặp tôi thì cũng để tôi nói cho cô rõ là tôi không đặc biệt thích thú gì cái trò rượt đuổi đến nửa vòng đất nước để tìm ra cô đâu. Tôi tình cờ có một cuộc hội thảo không để hủy bỏ vào buổi chiều nay. Nếu không phải vì nó thì tôi có thể đến đây sớm hơn.

Đôi mắt Gay trợn ngược lên và cô cảm thấy cơn giận dữ của mình đang bốc lên, cô hỏi:

- Ai nói cho anh chỗ để tìm tôi.

- Sáng nay tôi gọi điện thoại để chắc chắn về cuộc hẹn của cảm thấy vào buổi chiều nay và chỉ được nghe là cô đã đi rồi. Tôi có nói chuyện với mẹ cô.

- Nhưng mẹ không thể nói với anh là tôi đang ở đâu?

- Ồ, có, bà ấy có nó- anh nói qua kẽ răng – sau khi tôi đến gặp bà ấy và nói với bà rằng tôi đang chuẩn bị cưới con gái bà, và trong một tương lai gần – anh nói một cách dứt khoát – không lâu hơn đến một hai tuần, nhanh nhất là khi chúng ta trở về London.

- Anh điên rồi- cô nói, cảm thấy mình bị hoàn toàn phản bội – mẹ tôi hứa là sẽ không nói với ai cả.

- Cô khó có thể mong bà ấy không làm thế trong trường hợp này – anh đáp

- Vậy bà ấy tin anh?- Gay cảm thấy hoài nghi

- Bà ấy đủ nữ tính để tin vào câu chuyện cãi cọ giữa đôi tình nhân- Luke nói về bất cần – đồng thời bà ấy còn lo chuyện cô ở đây có một mình thôi.

- Tôi muốn được ở đây một mình! Gay thấy mình dường như thét lên, hoảng hốt khi nhận ra mình đang nói gì – liệu anh có nhét được vào cái đầu đặc sệt của anh điều đó không!

Cô giận dữ chỉ thoáng hiện lên gương mặt anh. Cô chùn lại, nghĩ rằng anh sắp sửa cho cô một cái tát, nhưng anh bằng lòng với việc túm chặt lấy vai cô trong đôi tay anh như gọng kìm.

- Đừng bao giờ nói năng với tôi như thế nữa – anh dẫn giọng.

- Tôi... không quan tâm – cô sừng sĩa bậm môi lại.

- Cô sẽ quan tâm – anh trả miếng về cay nghiệt, xô cô ra, dường như không dám tin ở bản thân mình nếu cứ ôm cô thêm chút nữa.

Sự đe dọa trong giọng nói của anh ảnh hưởng đến hơi thở của cô nên cô phải hít thở thật sâu mấy cái liền trước khi có thể tiếp tục:

- Làm sao mà anh đến đây được? – cô vừa hỏi vừa so đôi vai đau nhức, sự giận dữ trong đôi mắt cô biểu lộ sự đau đớn do anh gây ra

- Bằng xe hơi – anh đáp cộc lốc.

- Tôi không nghe thấy tiếng xe, anh đỗ ở chỗ suối cạn à

- Tôi để nó lại – anh nói tên thị trấn gần nhất – trong một gara ở trong đó trong vòng một tuần gì đó Rồi tôi đi taxi nốt đoạn đường còn lại và vài dặm cuối thì đi bộ. Tôi cho thế là tốt nhất vì mẹ cô đã cảnh báo với tôi về con suối cạn.

- Tôi ước gì anh chết đuối ở đó cho rồi – cô la lên cay đắng, trong lòng nghĩ đến con sông ngay cạnh nhà.

- Tôi chắc chắn là cô mong thế rồi – anh đáp xẵng. Giọng nói lạnh lùng trong khi vẻ mặt anh lần nữa cảnh cáo cô phải cẩn thận trước những gì cô nói.

- Anh sẽ nhanh chóng cảm thấy buồn chán ở một chỗ như thế này- cô giằng mạnh ra khỏi anh, mong anh bỏ đi

Anh nhún vai, đôi chút sự giận dữ của anh tan ra trong sự vui thú sắt đá:

- Cái thú vui được thuần hóa cô, cô em thân yêu, có thể sẽ thêm chút gia vị cho ngày u ám.

- Anh thật là hèn hạ! Cô run lên, đôi mắt xanh của cô tối sầm lại.

Luke chỉ đơn thuần lắc đầu, một hành động kiểu như thương hại khiến cô nổi đóa lên.

- Cô thích nghĩ thế à? Anh chế giễu.

Họ nhìn nhau cho đến khi Gay mỗi lúc một thêm bối rối và đôi môi cô khô đi:

- Nếu anh đã đến đây – cuối cùng cô cũng lên tiếng, vì sự im lặng của họ quá mức chịu đựng của cô – thì anh phải đợi đến mai, trời gần tối rồi.

Mắt liếc nhanh sang cái bếp phía sau cô:

- Tôi không thể được cô cho cơ hội nào tốt hơn nữa. Nghe như được đấy.

Cô quay đầu nhìn theo hướng anh nhìn và hiểu được được anh muốn nói:

- Anh không thể ăn thức ăn của tôi – cô vội nói, cảm thấy căng lên như sợi dây đàn, tôi cần tất cả những thứ tôi có.

Tôi không thể mua thêm được, anh biết đấy, gần đây không có siêu thị.

Gay – anh cắt ngang, cặp lông mày nhướng lên – tôi còn phải nói với bao nhiêu lần nữa, cô nói quá nhiều đấy. Tôi đoán lúc này là do cô ở đây có một mình.

Lời nhận xét đầy vẻ chế nhạo của anh không làm cô cảm thấy khá hơn. Cô đỏ bừng mặt và la lên giận dữ:

- Tôi nghĩ anh đã mặt dạn mày dày mà mò đến đây thì anh phải biết là mình không được chào đón chứ! Và anh không chỉ bước vào nhà không báo trước mà còn bắt đầu lăng mạ tôi thậm chí không thèm giành chút thời gian nào để chào hỏi tôi!

- Tôi xin lỗi – anh nói, nhưng nghe giọng thì không có gì là xin lỗi cả. Đôi mắt anh nhìn cô khinh bỉ. Đến bên cô và trước khi cô kịp cử động, anh thả một nụ hôn chớp nhoáng, mạnh mẽ xuống đôi môi cô hốt hoảng của cô:

- Có phải đây là điều mà cô nhớ nhung không? – anh hỏi lạnh lùng và càn rỡ – Tôi có phải làm lại một lần nữa để mà xem xét cho tốt không? Tôi không thích cảm thấy tôi trượt đạo của cô bất cứ cái gì

Cô cố đẩy anh ra, nhưng không đủ nhanh để chống trả lại một đợt tấn công mạnh hơn. Lần này tay anh ôm lấy cô chặt hơn dường như quyết để cô không còn cửa nào để mà phàn nàn nữa. Đầu anh cúi thấp xuống, anh hôn lên đôi môi mềm mại của cô, tách môi cô ra không chút khoan dung, ôm cô chặt đến mức cô phát kêu lên đau. Dù thế trong khi cô đang kháng cự. Gay vẫn bối rối vì cảm thấy những tia lửa điện đang châm chích trên gò má cô và rần rần khắp cơ thể cô.

Khi anh dần dần thả lỏng cô ra, cô tái nhợt, mồ hôi đọng thành hạt trên lông mày:

- Anh thật là quá sức chịu đựng và đáng ghét!- cô nổi đóa, lùi lại để giữ một khoảng cách an toàn hơn giữa họ.

Toàn thân cô run lấy bầy bởi những dấu ấn từ đôi môi hung tợn của anh và cô biết là cô phải thoát khỏi anh. Cô nhìn xuống cái ba lô của anh với vẻ hoảng hốt. Nó vẻ như anh không chỉ định dùng bữa mà còn ở lại đây nữa.

- Anh không thể ở lại đây- cô thì thào hoảng hốt, cổ họng cô tắc lại – dù sao thì tôi đến đây để có chút bình an yên tĩnh.

- Tôi cũng thế – anh chế nhạo – và tất nhiên, cả cô nữa. Và tôi muốn thấy được cả ba thứ đó.

Nhưng có sự chào đón tôi được nhận cho đến giờ khiến tôi khá là do dự.

- Anh không có quyền...- cô công phần, nhưng anh kiên quyết giơ một tay lên:

- Gay, xin cô – Tôi đang đói đây. Tôi đã du hành mấy tiếng đồng hồ rồi và không hề dừng lại ăn uống. Chúng ta có thể nói về các vấn đề các loại quyền sau bữa tối, nếu cô nhất định muốn thế. Hẳn là sau khi được cho ăn thì tôi sẽ hào hứng hơn trong việc đương đầu với những lời kết tội ngốc nghếch của cô.

Gay không chịu tin rằng có chút dịu êm trong đôi mắt anh, có lẽ là cô đã bị làm cho yếu mệt đi

- Không – cô kêu lên với vẻ chống đối- tôi sẽ không cho anh thứ gì hết. Nếu sau đó anh không chịu đi thì anh sẽ phải tự túc thôi!

- Điên cuồng đẩy anh ra, cô chui tọt lên gác.

Anh tóm được cô khi cô lên đến đỉnh, quay mặt cô lại, đề đối mặt với một sự nôn nóng đã được tiếp sức. Bây giờ thì trong ánh mắt anh rơi vào cô, khiến làn da mỹ miều của cô bừng đỏ:

- Nếu như trông cô không quá ứ mong manh như thế thì tôi chắc chắn sẽ nện cô rồi – anh nói cộc lốc. Anh cúi đầu xuống nhìn cô trong khi cô nhìn anh trừng trừng. Cảm xúc mãnh liệt đó dù khiến cô hoảng sợ nhưng lại cũng khiến cô hồi hộp và cô thấy mình run lên. Đôi mắt màu tro của Luke lướt trên cơ thể cô miên man đầy say đắm và cô nhìn anh dường như bị thôi miên. Hơi thở bóng hổi từ chiếc mũi thanh tú của cô làm mềm đi sự căng thẳng trên miệng cô khiến nó cong lên, đột ngột và bướng bỉnh:

- Tôi ước gì anh không đến đây- cô nói khàn khàn, tựa hồ sắp sửa thừa nhận rằng mình hết khả năng kháng cự.

- Sao cô không hỏi vì sao tôi đến? Anh vặn lại, vẻ căng thẳng.

- Không – cô không chuẩn bị để nghe những điều như thế. Sự đụng chạm của bàn tay anh thật quá sức chịu đựng.

Anh vẫn nắm lấy tay cô, những ngón tay anh siết chặt như truyền lửa vào người cô. Ngọn lửa lạ kỳ đó dường như đang thiêu đốt cả thể xác lẫn tâm can cô. Bầu không khí giữa họ trở nên bức bối căng thẳng và bỗng dưng liều mạng để thoát ra được khỏi anh, cô chịu thua:

- Được rồi- cô kêu lên – tôi sẽ cho anh ăn tối nếu anh hứa là sẽ không đụng đến tôi.

Đôi mắt anh lấp lánh, nó bừng lên khi nhìn vào gương mặt cô:

- Tôi băn khoăn không hiểu tại sao bây giờ chúng lại làm cô sợ?

- Chẳng lẽ anh không trả lời được câu hỏi đó à – cô bao biện, cô không biết rằng cổ họng đang phập phồng, nhưng anh thì nhìn thấy quá rõ.

- Không, anh trả lời môi mím lại – mà tôi cũng sẽ không hứa những gì tôi không thể làm được.

- Sao anh lại quá khăng khăng như thế chứ?

- Tôi không muốn anh động vào tôi vì tôi ghét anh! – cô thì tỏ vẻ rất kịch liệt, gom góp tất cả những gì có thể để câu nói nghe có vẻ thuyết phục. Cô sẽ không bao giờ nói được câu đó khi anh ôm cô trong tay nồng nàn say đắm khiến cô thậm chí không còn suy nghĩ gì được nữa.

Đôi mắt anh đột nhiên lóe sáng với vẻ hài hước, Luke bắt bẻ êm ru:

- Nghe có vẻ thách thức đấy, nhóc con. Và anh chấp nhận thách thức này. Em nên biết ơn vì lúc này anh để cho cơn đói của anh kìm nén những ham muốn khác.

Gay tắc cả họng:

- Anh không thèm để ý những gì anh nói với tôi phải không?

Anh cười lớn đôi chút khôi hài:

- Nếu ý em là anh thỉnh thoảng rất khoái làm em choáng thì câu trả lời là đúng thế. Với cái tình dễ dãi của em, anh không nghĩ là có kẻ nào trong những bạn trai trước đây của em đã dạy dỗ em được gì nhiều. Anh sẵn sàng cuộc với em rằng em sẽ học được nhiều điều từ anh đấy, những điều mà em sẽ không bao giờ quên.

- Đôi mắt cô lóe lên, giận dữ và tổn thương:

- Anh đến đây chỉ để đe dọa thôi hả?

Tài châm biếm và một điều gì khác nữa trong mắt:

- Em cho anh là người lạc hậu, hành động không theo kịp lời nói à?- anh dài giọng.

Và khi cô ngậy người nhìn anh thì anh khiến cô choáng váng, anh khẽ nâng cằm cô lên và đặt vào một cái hôn dữ dội.

Khi tình cảm trong cô đột ngột trào lên đáp lại. Cô giằng ra, mặt đỏ gay, cô nổi đóa:

- Anh, anh bẻ cong tất cả mọi lời nói của tôi, sao anh không đi mà lo việc của anh đi chứ?

- Có thực hành thì dễ hơn – anh chế nhạo. Sau đó, khi thấy cô nghiêng chặt hàm răng nhỏ trắng muốt, anh nhăn nhó:-

Thôi nào, cô bé nóng nảy của tôi, chúng ta ngừng tranh luận năm phút để ăn nhé, hẳn là do mái tóc đỏ của em nên em mới nóng tính thế,

Bắn sang anh một ánh mắt bất bình rồi Gay lĩnh đi. Khi anh bỏ cô ra, cô đi vào bếp, múc món gà ra, thật may là vẫn còn nóng sốt ngon lành trong khi Luke dựa lưng vào tường ngắm nhìn cô.

- Tối nay không có thịt vịt nhỉ?

Không muốn dây vào, cô lờ đi, dù tim cô đập vội vàng khi anh gọi cô nhớ tới lần đầu tiên họ gặp nhau. Tiếp tục công việc, cô thấy ngạc nhiên vì mình không nhằm lẫn gì. Cô cảm thấy càng lúc càng khó tập trung hơn khi cô nghĩ Luke cho cô là loại dễ dãi. Nếu cô kể cho anh nghe sự thật hẳn anh phải xin lỗi về câu nói đó.

Cô mở một hộp đậu và làm nước sốt. Cô thì không bận tâm lắm đến nước sốt nhưng cô biết Luke thích. Khi cô bỏ rau ra đĩa, anh bỏ áo khoác ra và đi lên gác tắm rửa sau khi hỏi cô xem anh có thể tắm ở đâu.

Khi anh xuống nhà, anh bê những chiếc đĩa nóng hổi từ tay cô và mang lại bàn:

- Em là một đầu bếp cừ- anh tán phục những nỗ lực của cô – anh có thể thấy là anh sẽ được chăm sóc tốt.

Liếc nhìn anh bút rút, Gay đưa cho anh con gà để chặt, và miễn cưỡng tán phục anh làm không chê vào đâu được.

Cô đã nghĩ rằng anh mãi mê công việc kinh doanh, chả có thời gian đâu mà nhớ đến học cách làm những việc kiểu này.

Buổi tối là một bữa ăn trong bầu không khí im lặng tò mò, Gay ăn qua loa gọi là, nhưng cô để ý thấy Luke múc thêm hai lần.

- Anh đã ăn đủ chưa? – cô hỏi về châm biếm, bức bối trước khả năng ăn uống ngon lành của anh trong khi cô hầu như không nuốt nổi.

Thở phào thỏa mãn, anh đẩy cái đĩa của sang một bên:

- Thật là xấu hổ nếu bỏ phí- anh đáp nhã nhặn – sao mà em nấu nhiều thế,

- Tôi cũng không hiểu – cô lăm bắm, liếc ra chỗ khác. Tránh nhìn vào gương mặt với làn da sẫm

màu và đôi mắt chứa chan những đòi hỏi không được thỏa mãn của anh - có lẽ là lúc ấy tôi cũng không nghĩ tôi đang làm gì.

- Sao lại không?- anh chăm chú nhìn đôi gò má cô.

- Tôi không phải trả lời tất cả mọi thứ chứ! – cô bắt đầu xếp dọn những chiếc đĩa đã ăn xong của họ – tôi xin lỗi vì không có món tráng miệng.

- Anh chỉ mong được uống cà phê thôi nếu có thể được.

- Đã xong rồi – cô vói tay lấy cafe - nhưng anh không thể đi được sao? Cô ngần ngại hỏi.

- Đi đâu?

- Xin anh - để cafe trên khay – cô lao đến bồn rửa bát, mở nước lạnh ào ào xuống đĩa với vẻ hối hả không cần thiết – tôi có phải giải thích tất cả mọi thứ không? Anh phải hiểu ý tôi muốn nói gì chứ.

- Không hoàn toàn đâu – anh kiên quyết vặn vòi nước lại và lôi cô ra khỏi chỗ cái bồn rửa- anh không có ý định tìm chỗ ở khác đâu, nếu đó là điều em mong muốn nói.

- Đúng thế đấy! Cô rít lên, bắn khoăn không biết làm thế nào thoát được anh ta. Đẩy lùi được anh ta thì có khác gì đẩy lùi một quả núi chứ.

Luke bình thản lắc đầu:

- Chả được gì đâu, anh e là thế, và trước khi em cảm thấy thêm bức bối, sao chúng ta không vào phòng khách nói chuyện?

- Gặp ánh mắt anh, Gay nhìn vội đi chỗ khác:

- Chúng ta đã làm điều đó cách đây hai đêm. Chúng ta không còn điều gì để nói nữa.

Đôi môi anh mím lại trước sự từ chối bướng bỉnh của cô:

- Anh có vô khối- anh phản công – và anh chắc chắn là em sẽ quan tâm vài điều.

Nắm chắc hai tay, Gay cau mày trước sự chế nhạo của anh, nhưng kiên quyết không chịu lùi. Anh cầm khay cafe và kiên quyết đưa cô ra khỏi bếp:

- Đi ra phòng khách nhé – anh nói dứt khoát.

Không còn đủ sức tranh cãi nữa, Gay đành đi vào, anh theo sau:

- À, thế này thật dễ chịu, - Luke đặt cái khay xuống chiếc bàn nhỏ và liếc nhìn xung quanh với một vẻ thú vị thành thật – anh luôn khoan khoái khi được hưởng dịp cuối tuần ở trang viên. Ai bày biện ở đây thế?

Gay nhần nhịn ngồi xuống:

- Mẹ tôi đấy. Mẹ làm những việc này rất tuyệt. Trước khi lấy cha tôi mẹ tôi làm nghề thiết kế nội thất. Đến giờ mẹ vẫn thích trang trí nhà cửa. Nhưng bây giờ mẹ chỉ làm giúp bạn bè thôi.

- Thế còn em thì sao?- Luke lại quay sự chú ý của anh sang Gay – em có được thừa hưởng chút gì từ tài năng của mẹ em không? Em đã sẵn sàng để bắt đầu với căn nhà của anh chưa?

Nhớ lại cách bài trí trang nhã và hoàn mỹ ở căn hộ của anh, cô nghi ngờ nể61i đó còn có thể làm được tốt hơn. Quên mất rằng cô đã tuyên bố cô không có gì để nói, cô vội vàng nói:

- Tôi chả biết gì về căn nhà của anh cả, mà tôi cũng không muốn biết. Anh không có quyền gì nói với cha mẹ tôi là chúng ta đã đính hôn, và khi chúng ta, ý tôi muốn nói là anh quay trở lại London, anh sẽ phải nói lại với họ rằng chúng ta không hề! Và nếu anh phải chịu đôi chút xấu hổ thì đó là do lỗi của anh.

- Nếu em cứ khẳng khẳng – anh đáp về mĩa mai khinh thường, xích lại ngồi cạnh cô và duỗi đôi chân dài ra gần lò sưởi – dù sao thì sự khó chịu của anh cũng chẳng là gì với em. Chẳng là gì sau khi em ở đây một tuần với anh.

Gay nhìn anh trừng trừng giận dữ, một điều khó nghe không thể chấp nhận được:

- Tôi sẽ không ở đây với anh đến một ngày – cô nói. Rồi cúi kính thêm vào – tôi không thể tin được là mẹ tôi lại nói với anh tôi đang ở đâu.

- Có khi bà chấp nhận tôi là con rể tương lai và tin rằng chúng ta có quyền chăm sóc nhau.

- Anh vẫn chưa có tôi đâu. – Cô độp lại, có phần phi lý- nếu tất cả những gì anh có thể làm được là chạy đến với mẹ tôi sau lưng tôi thì anh sẽ chẳng bao giờ có đâu.

Luke chỉ đơn thuần nhướn lông mày lên và nói hòa nhã:

- Chỉ ít thì anh cũng chưa từng bao giờ lừa dối em.

- Thế có nghĩa là điều tôi đang làm là lừa dối anh?

- Em chuồn thẳng mà không nói gì với anh - anh nhắc nhở cô tỉnh khô – nếu nhân viên của anh mà đi quá giới hạn thì anh sẽ sa thải lập tức.

- Chỉ vì họ không nói cho anh là họ sẽ đi đâu sao?- cô hỏi đầy hoài nghi.

- Hiếm lắm, anh đang nói về nguyên tắc, về sự lừa dối.

- Ôi, hiểu rồi, Gay ngọ nguậy không yên, những lời lẽ của Luke lại gợi đến chuyện của nhà David. Cô lại băn khoăn với ý nghĩ kể hết cho anh nghe sự thật về họ, nhưng vẫn khi mọi khi, cô ngại ngùng. Lời thú nhận kiểu đó có thể mang rắc rối đến cho David và thực ra việc Luke có biết chuyện đó hay không thì có gì là quan trọng? Tim cô đập điên cuồng mỗi khi ở gần anh, nhưng sau Lily, cô biết là anh sẽ chẳng bao giờ yêu cô. Thế nên liệu cùng nhau thì tương lai của họ sẽ ra sao, còn chưa kể đến những được trái ngược mà anh đã kể ra.

Bằng việc đến đây chiều nay, chắc hẳn anh muốn ép cô phải chịu theo ý anh. Nhưng nếu anh cứ khẳng khẳng ở lại thì cô phải đi, có lẽ là sau khi anh đi ngủ. Xe của anh để ngay đây và cô quen đường khu vực này, thậm chí cả trong bóng tối. Nếu cô dùng đến bộ óc của cô thì chắc chắn sẽ dễ thoát thôi.

Hãy cố mà dùng nó bây giờ đi, cô ngáp ngừng cười với anh, dường như thừa nhận anh có lý:

- Luke, em xin lỗi.

Những câu nói cuối cùng trừ danh- anh lẩm bầm châm biếm, nhưng vẫn có vẻ sẵn lòng chấp nhận lời xin lỗi của cô nhưng đôi mắt anh thoáng chút nghi ngờ trước sự thay đổi đột ngột của cô:

- Em...em vừa nói là em xin lỗi – cô để vẻ ngáp ngừng trong mắt cô tăng thêm một cách ngây thơ – em còn có thể nói thêm gì đây?

- Lúc này thì không gì cả – bỗng nhiên anh mỉm cười gần như là dịu dàng và kéo cô lại bên anh.

Như mọi khi, phản xạ bản năng cô Gay là chống cự lại anh, nhưng lần này cô nhận ra rằng nếu thế sẽ không thuyết phục được anh tin vào sự thay đổi của cô. Và khi anh cúi đầu áp nhẹ môi anh lên môi cô, cô run lên, cô nghi ngờ không biết cô có thực sự muốn kháng cự lại anh không.

- Em đẹp lắm- môi anh thoáng rời môi cô để chạm vào lên má cô trong khi đôi tay anh lang thang trượt vào trong quần để kéo áo cô ra để anh có thể vuốt ve lưng cô mềm mại mượt mà – tuyệt đẹp- anh thì thầm khàn đục.

Trái tim phản chủ của cô đập liên hồi, nhưng cho đến khi anh quay cô lại, cô nằm gọn trong

vòng tay anh và bắt đầu hôn cô dữ dội thì cô bắt đầu ngọ nguậy không yên. Anh hôn môi cô nồng nàn miên man, sâu mãi, sâu mãi, yêu cầu, đòi hỏi một sự đáp lại. Anh đánh thức trong những cảm xúc mà cô chưa từng biết đến cùng anh trước đây và các giác quan của anh quay cuồng khi anh vòng tay lên khám phá bộ ngực thanh xuân căng chắc của cô. Thế rồi hơi thở của anh tắc nghẹn lại, niềm ham muốn của anh không còn dịu êm nữa.

Đẩy cô xuống sô pha, anh nằm xuống sát bên cô. Họ nằm đó hỗn hển khát khao, quần lấy nhau, bị thiêu đốt bởi niềm say đắm dâng trào từ cả hai phía. Gay cảm thấy được cơ bụng của anh co lại khi anh cảm thấy cô run lên dưới cơ thể anh và anh cố gắng chống lại niềm khao khát khẩn thiết được chiếm hữu cô.

- Anh muốn em, Gay – anh rên lên và anh không biết phải làm sao đây!

Sự ngây ngất trong giọng nói của anh là về trình tiết của cô. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ được nghe giọng nói hoàn toàn mất tự chủ như thế của anh, và bỗng nhiên tất cả những gì cô khát khao là được thỏa mãn anh. Khi đôi môi anh tìm môi cô trong trào dâng, cô vòng tay ghì riết quanh cổ anh và môi họ dính chặt nhau bất tận, tất cả những sự cẩn trọng đều đã bị cuốn đi. Cô đã hoàn toàn mất kiểm chế, chỉ còn biết đến Luke và sự khao khát. Sự nồng nàn tưới đẫm cô, nhấn chìm cô vào một vùng nước lạ, cô trở nên ngoan ngoãn phục tùng, không thể từ chối anh điều gì.

Mắt cô nhắm nghiền khi những khoái cảm cô đang được nếm trải trở nên quá đổi nồng nàn khiến cô ngây ngất. Luke vẫn tiếp tục mơn trớn vuốt ve thân thể cô, nhưng bây giờ những cử động của anh trở nên ngắt ngứ, tưởng như đang cố bám lấy chút kiểm chế cuối cùng sót lại.

Sau này, Gay hối hận vì cô đã không làm gì để giúp anh. Cô yêu Luke và vì thế, cô chỉ muốn xoa dịu và thỏa mãn anh. Có thể thời gian cô quen biết anh chưa lâu, nhưng cô cho rằng tình yêu cô dành cho anh không phụ thuộc vào thời gian. Vì không với một người đàn ông nào cô cảm thấy được sự thăng hoa tuyệt diệu của bản thân và sự khao khát mãnh liệt được làm anh thỏa mãn. Lò lửa dục vọng thiêu đốt cô cùng bản năng tự nhiên đáp lại chính xác tất cả mọi cử động của anh khiến cô mơ hồ cảm thấy cô có thể làm điều đó thật dễ dàng. Và mặc dù cô lơ mơ cảm thấy rằng làm như thế là sai nhưng cô mất hoàn toàn khả năng kháng cự lại anh, thân thể cô cong lên dưới anh, cho đến khi nam tính của anh khiến cô phát đau và cô rên rỉ ngớ ngẩn trong môi anh.

Chính Luke là người sử dụng phanh hãm, đột ngột thay đổi mọi điều. Anh gỡ vòng tay của Gay quanh cổ anh ra, thở khó khăn và lặn khỏi cô. Lui về đầu kia của sô pha, anh vuốt lại mớ tóc sẫm bù xù. Giọng anh thô và đầy vẻ chế giễu bản thân khi anh lẩm bẩm điều gì đó về cafe đang nguội đi.

Khi anh rót cafe ra, cô cố gắng trấn tĩnh và anh xin lỗi một cách dứt khoát:

- Gay, anh xin lỗi, anh hy vọng rằng em không cảm thấy quá thất vọng.

Cô rùng mình, thấy người lạnh ngắt, cô nhìn anh ngơ ngác. Cô phải thấy biết ơn anh vì anh đã để cô yên đúng vào lúc cảm xúc của họ vẫn còn kiểm soát được, nhưng cảm giác hàm ơn của cô chẳng đáng là bao so với nỗi thất vọng ê chề.

- Sao tôi lại thấy thất vọng chứ?- cô sùng sĩa – tôi biết là anh không yêu tôi mà.

- Không có gì liên quan hết – anh đáp cộc lốc.

Gay ngược mắt lên nhìn anh, nỗi đau đớn làm cô bỗng nhiên bất cần về những điều cô nói:

- Tôi cho là anh thường làm tình với loại đàn bà dễ hất ra khi nào thấy chán.

- Anh không thể ham muốn bất kỳ một người đàn bà nào từ khi biết em, Gay – anh đáp sít sao,

đôi mắt anh lạnh giá bởi sự thù hận khi chúng nhìn cô, dường như anh mang bọc bội về cái tình trạng này của cuộc tình.

- Thế còn cô Lily thì sao – cô kết tội anh.

- Gay, anh đã nói em rồi, anh không muốn nói về cô ta. Hãy nghe lời anh – anh thở dài bất nhẫn, anh đã đến đây, em yêu dấu, thế nên chúng ta cần phải tìm hiểu nhau rõ hơn. Anh muốn được làm tình cùng em, nhưng không phải theo cái cách này. Anh hy vọng là em hiểu chứ?

Một cảm giác trống vắng lướt qua cô. Luke muốn được làm tình cùng cô, nhưng anh không yêu cô. Trong khi cô bốc lửa trong niềm khao khát từ vòng tay anh ôm siết mà cô biết không chỉ xuất phát từ thể xác mình. Nếu anh yêu cô, cô sẵn sàng chia sẻ cuộc đời này với anh, không chỉ là chuyện gối chăn, cho dù một cách bản năng, cô hiểu rằng điều đó rất quan trọng đối với cả hai người.

Khi cuối cùng cô cố tạo ra một cái gạt đầu hờ hững, anh nhìn vào gương mặt tái nhợt của cô. Anh có vẻ như bị bối rối, nhưng rồi cuộc vẫn quay lại đưa cho cô tách cafe. Gay ngoan ngoãn nhận nó, rồi uống một cách phục tùng dường như hiểu và đồng ý với tất cả những gì anh nói. Cô giấu một cách hiệu quả nỗi đau trong tim mình, khi hơn lúc nào hết cô nhận ra tầm quan trọng phải thoát khỏi được anh. Thật thú vị khi nói về những bí ẩn trong Luke, nhưng nếu cô lại trong vòng tay anh thì cô sẽ không thể dừng lại được. Và tình yêu của cô dành cho anh không cách nào dập đi được. Dù sao, chỉ bằng cách tỏ ra đồng tình với việc anh ở lại thì cô mới có cơ dập tắt những nghi ngờ của anh và có khả năng trốn chạy.

Sau khi uống cafe xong, cô nhanh chóng đứng lên và nói rằng cô muốn đi ngủ:

- Em mệt, Luke à – Cảm phiền anh nhé.

- Không phiền gì đâu- anh quả quyết, dường như anh mừng vì được thoát khỏi sự hiện diện của cô – dù sao em cũng phải chỉ chỗ xem anh được ngủ ở đâu trước khi em ngủ.

- Em sẽ chỉ cho anh - cô nhu mì đáp lại, mắt cô sụp xuống khi cô đưa anh lên gác. Khi họ trèo lên gác, có vài giọt nước mưa bắn vào cửa trước – có vẻ như thời tiết đang thay đổi – cô nhận xét bình thản – anh có sợ là trở nên buồn chán không?

- Không, nếu có em – anh đáp với vẻ quá ư bất cần khiến cô không dám chắc chắn đó có phải là lời khen không.

Cô chỉ cho anh phòng dự trữ. Trong trang viên có bốn phòng ngủ, dù không phòng nào rộng cả. Phòng này có một chiếc giường đôi lớn và cô hy vọng là Luke sẽ cảm thấy thật dễ chịu và anh sẽ không thức giấc. Nếu anh đã có một ngày bận rộn và lại còn đi bộ suốt chặng đường cuối để về đây nữa thì có vẻ anh sẽ ngủ rất say.

- Anh nghĩ có khi anh cũng đi ngủ luôn – anh vừa nói vừa co vai lại – anh thấy em có vòi hoa sen trong nhà tắm, em có phiền không nếu anh sử dụng?

- Không hề- cô trả lời tỉnh khô – anh cứ tự nhiên như ở nhà. Chúc ngủ ngon.

- Chúc em ngủ ngon, Gay- anh đáp lại lịch sự, chờ cho cô xuống nhà. Khi cô ngần ngại, nhìn anh băn khoăn, anh vội nói gay gắt: - Vì chúa, Gay, lại gì nữa đây? Anh nghĩ là em đang vội đi ngủ cơ mà.

Thấy mình run lên, cô cắn môi, chống trả lại cái ham muốn phi lý được lao vào vòng tay anh. Cô mới thật ngốc làm sao! Cô không bao giờ học được gì sao? Lúc ở dưới nhà, Luke rành rành từ chối cô:

- Chẳng có sao – cô đáp ảm đạm – chẳng có gì hết.

- Môi anh mím lại, Luke thoáng nhìn cô rồi hàm nhếch chặt, anh quay lưng đi vào không nói

thêm một lời.

Khi cửa phòng ngủ đóng sập lại, cô nhìn nó chăm chăm một lúc lâu, bút rút. Thật không hay ho gì khi dần vật bản thân về những thứ mình không thể có. Trong vài giờ nữa cô sẽ rời khỏi Luke vĩnh viễn, Có thể anh sẽ điên tiết khi phát hiện ra cô đã đi mất, cũng có thể anh sẽ vui vẻ nghĩ ngơi tốt hơn khi không có cô.

CHƯƠNG 8

Trong phòng mình, Gay đóng cửa lại và cẩn thận viết một lời nhắn cho Luke. Trong đó cô nói anh có thể ở lại trang viên chừng nào anh thích, nhưng cô không thể ở lại được vì anh đang ở đây. Cô không viết rằng cô sẽ không gặp anh nữa, nhưng cô hy vọng một cách mai mỉa rằng anh có thể ngầm hiểu ra điều đó.

Ngồi trên mép giường chờ cho Luke ngủ say, cô suy nghĩ về chuyện đã xảy ra trong phòng khách. Cô cảm thấy xấu hổ cho cái vai cô diễn, nhưng thái độ của anh còn khiến cô hoang mang hơn. Anh đã muốn làm tình với cô và trong khi cô càng nghĩ càng cảm thấy biết ơn vì anh đã biết kiềm chế đúng lúc cô cũng cảm thấy tò mò về chuyện đó. Đến giờ, cô đỏ bừng mặt nghĩ lại, cô đã đôi lúc đáp ứng quá nhiệt thành, anh đã giữ cô lại. Anh là đàn ông, cô cảm thấy rõ ràng là không quen chuyện từ chối ham muốn của mình mà lại phải kiềm chế với cô thì thật khó hiểu. Lời giải thích thật là đơn giản, nếu anh tôn trọng cô, nhưng anh đã quá nhiều lần nói với cô rằng anh không hề, thế nên đó không thể là câu trả lời.

Giá như cô có thể dùng hồi tưởng! Giá như nỗi đau không quá chất chồng khiến cô muốn phát khóc. Cô hoảng sợ trước việc phải lìa anh nhưng còn mạnh hơn nữa là nỗi hoảng sợ phải ở lại đây và để anh phát hiện ra cô quan tâm đến anh nhường nào. Dù thế nào, một hai giờ đồng hồ nữa, phải nhặt nhanh hết từng mảnh nghị lực cô mới có thể cầm nổi cái va li lên và lặng lẽ lên khỏi căn nhà.

Trời vẫn đang mưa và cô rùng mình khi gió thốc thổi vài hạt mưa vào mặt cô. Cô khó khăn dò dẫm trong bóng tối theo hướng đến Snowdonia. Con mưa nặng hạt cảnh báo với cô rằng cô không được phép để tốn thời gian để kịp vượt qua con suối cạn. Cô đã ở Wales đủ lâu để biết rằng những con suối trên núi sẽ đầy lên rất nhanh và gây ra lụt ở những vùng đất thấp phía dưới. Thường thì điều đó chỉ bất tiện chứ không nguy hiểm, nhưng cô có thể bị tắc lại ở đây nếu cô không khẩn trương.

Chiếc xe nổ máy không gặp khó khăn gì và cô chắc chắn rằng tiếng gió sẽ át đi tiếng động cơ lúc cô rời đi. Đóng sập cửa xe, cô lùi xe ra khỏi khu nhà, rồi quay đầu hướng về phía con sông. Ngay lúc cô rời đi, cô liếc vội qua vai và sợ đờ người khi thấy Luke đang chạy từ phía khu nhà tới chỗ cô. Anh mặc cái gì đó tựa như chiếc quần pijama, nhưng ánh sáng quá tối và cô đang rất vội vàng nên không thể thấy rõ được.

Anh đang theo đuổi cô - Cô biết chắc. Trong khi bị cơn sợ hãi tấn công, tiếng anh hét lên gọi cô át cả tiếng mưa rơi. Anh đang hét cái gì thì cô không nghe rõ, nhưng chẳng có gì phải nghi ngờ là anh đang yêu cầu cô quay trở lại.

Cô lập tức nhấn ga và cái xe lao đi vút đi nhanh đến mức cô không thể kiểm soát được. Thật không may, nước sông đã lên nhanh quá mức bình thường, nhưng cô không thể nhận ra điều đó cho đến khi cô đã ra đến giữa sông. Chỉ đến lúc đó cô mới bắt đầu hiểu ra sự liều mạng của cô đã dẫn cô đến đâu. Sự điều khiển chiếc xe hơi nhỏ của cô lúc này chỉ là cái bánh lái quay tít trong tay cô khiến dòng nước xiết sôi sục nhấn cô xuống sâu hơn.

Đây không phải là con sông hung dữ nhưng cũng như ở nhiều chỗ khác, lượng nước chảy qua con suối cạn qua bao nhiêu năm đã tạo nên một hẻm khá sâu. Cái xe của Gay đang bị sa vào chính cái hẻm ấy mặc dù cô cố gắng điên cuồng để chống lại.

Thế là mình sẽ chết, đó là ý nghĩ cuối cùng cô còn nhớ được, sau đó là bóng tối bao trùm hoàn toàn xung quanh cô. Thật là quái lạ. Khi cái xe chìm xuống đến đáy, đầu cô đập vào một cái gì đó rất cứng và cô hét lên. Một cơn cuồng loạn nổi lên trong cô khi cô nghĩ rằng mình sẽ bị chôn

vùi dưới đáy sông vĩnh viễn. Không gì cứu vãn được. Sử dụng cái gì đó, hẳn là chút ít cuối cùng của sự minh mẫn, cô nhấn chốt mở cửa xe, chỉ để nghe thấy tiếng thét của mình lại vang lên một lần nữa khi những xoáy nước âm u ủa vào bủa vây cô.

Sau này cô biết rằng rõ ràng cô đã được Luke cứu mạng. Trong khi cô đã gắng mở được cửa xe, áp lực của dòng nước đã đẩy cô lại khi cô cố tìm cách thoát ra. Chính Luke đã túm được cô và lôi cô ra khỏi dòng lớn nhốn ngập ngựa, mang cô nghệt thở ho hen an toàn lên bờ.

Gay không lập tức hiểu được điều gì đang xảy ra, chỉ biết cô đang ở trong cánh tay của một tay bơi mạnh khỏe, cừ khôi. Ai đang cứu cô cũng tốt vì dòng sông này sâu và đầy dẫy gạch vụn, mà còn chảy xiết nữa. Khi họ đến được bờ, anh ném cô lên, cô vẫn còn tỉnh. Lòng ngực cô đau đớn và tất cả những gì cô có thể làm là nôn ọe và rên rĩ.

Cánh tay Luke lúc này thật nhẹ nhàng đỡ cô dậy cho đến khi cô tỉnh táo ra đôi chút. Và còn nhẹ nhàng hơn khi lần khắp người cô, tìm xem có chỗ nào bị gãy xương không. Có lẽ may mà Gay đang dở sống dở chết, nên chỉ lơ mơ nhận thức được cơn tức giận của anh. Lòng ngực của cô đau đớn và cổ họng của cô rất buốt khiến cô phát sợ không dám hít thở nữa. Đầu đó phía trên cô là giọng nói dữ dội của Luke và hơi thở của anh còn gấp gáp hơn. Tiếng rên rĩ thoát ra từ đôi môi lạnh giá của cô chắc hẳn đã đảm bảo với anh là cô vẫn sống, nhưng thậm chí có thể, anh vẫn chạm vào cổ tay và tìm cô với những ngón tay lầy bầy.

- Gay - Anh nói xằng - Em có nghe thấy anh nói không? Anh sẽ mang em về nhà, nhưng nếu em thấy đau thì phải báo với anh nhé

Cô gật đầu, vẫn không thể nói được. Giá lạnh và hốt hoảng khiến rằng cô va vào nhau lập cập và cô thấy tê cóng khủng khiếp. Cô càng cố gắng trấn tĩnh bao nhiêu thì những làn sóng bóng tối càng đưa những nỗ lực yếu ớt của cô về con số không.

Khi Luke bế cô lên, cô run lên khủng khiếp.

- Đừng có cố nói - Anh nói xằng giọng khi thấy cô cố gắng lên tiếng - Cứ chờ chút đã. Em đang bị sốc và đau nữa, nhưng sẽ khỏi thôi.

Mình sẽ khỏi ư? Cô mơ hồ tự hỏi, đầy nghi ngờ. Anh mang cô thật cẩn thận để cô không bị xóc quá nhiều trên con đường lổm chổm, thật không dễ dàng gì vì trời rất tối và anh không có đèn đuốc.

- Giá như em dừng lại lúc anh hét lên - Anh lăm bắm cốc cần, nửa như là nói với chính mình - Về một vài phương diện em qua ư ngốc nghếch Gay à.

Điều đó quá đúng đến nỗi cô không dám phủ nhận. Những điều khác còn khiến cô lo lắng hơn, nhưng cô còn chưa đủ sức để nghĩ đến chúng bây giờ. Chỗ đó cũng không xa khu nhà lắm, nhưng cô quá lạnh và khổ sở nên có cảm giác như phải mất hàng giờ đồng hồ mới đến nơi.

Luke mang thẳng cô vào bếp:

- Ở đây ấm, anh nghĩ thế và quần áo ướt của chúng ta đỡ làm hỏng nhiều thứ.

Khi cô mở đôi mắt lơ lơ nhìn anh, anh đặt cô thật nhẹ nhàng xuống một trong những chiếc ghế bành gỗ.

- Luke - Cô rên rĩ thảm thiết - Còn cái xe thì sao?

- Xe cộ cái gì? - Anh hỏi và đưa cho cô chút Brandy anh tìm thấy trong cái tủ bếp - Anh khuyên em là em nên quên nói đi cho dễ chịu

- Nhưng anh không hiểu vấn đề! - Cô lấp bắp yếu ớt, nước mắt lưng tròng - Đó không phải là xe của em, nó là xe của mẹ em. Em biết ăn nói với mẹ thế nào nếu không lấy xe lên được? Ôi, đáng lẽ em chết đuối đi rồi thì còn tốt hơn!

- Không đâu - Anh nói điềm tĩnh - Điều đó chả giải quyết được vấn đề gì cả. Và nếu em thực sự bận lòng vì cái xe, mà xe thì không thể lấy lên được thì anh đền cho em cái khác. Bây giờ thì nín khóc đi, xin em đấy. Quanh đây quá đủ nước rồi.

- Em, em không thể...- Cô thốn thức, cảm thấy mình thật là tội nghiệp. Luke bây giờ thật là tử tế nhưng khắc nghiệt và đúng lúc này cô cần sự an ủi đến tuyệt vọng.

- Gay! - Anh gọi, với lấy một chiếc khăn tắm lớn ở gần họ - Anh rất hiểu bây giờ em cảm thấy thế nào và không phải là không thông cảm, nhưng ngay bây giờ điều quan trọng nhất là lôi em ra khỏi những thứ quần áo ướt sũng của em. Em cần phải tắm nước nóng, anh cũng thế, nhưng lúc này khi anh tắm thì nước lạnh.

- Đó là do cái bếp - Cô cố giải thích - Em để nó tắt. Em quên không cho thêm củi sau khi nấu bữa tối.

- Là lỗi của anh - Luke nhún vai - Vì giục em ra khỏi bếp quá vội. Nhóm nó lên có dễ không?

- Không - Cô lắc đầu áo nảo - Hôm qua em mất gần cả ngày đấy.

- Anh sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu - Anh hứa vẻ dứt khoát - Chúng ta không chỉ cần được tắm, chúng ta còn cần nước uống và một chai nước nóng. Anh chắc là em có một cái chai chứ?

Lại một lần nữa cô lắc cái đầu rử rươi:

- Nhà em đến đây thường là để sống thanh đạm, mà thường là về mùa hè.

Môi anh bất chợt mím lại:

- Thế nhà em có chấp nhận những người liều lĩnh điên khùng chạy trốn khỏi nhà vào lúc nửa đêm và lao xuống sông không?

Vì câu nói đó gọi lại tất cả mọi điều, một làn sóng cồn cào lại trào lên trong cô:

- Ôi, xin anh - Cô nấc lên lão đảo đứng dậy, nhưng chỉ lão đảo được đôi chút trên đôi chân không còn mang nổi cô nữa.

- Chết tiệt! - Luke khẽ lăm bầm dường như bức bối với chính mình vì đã gọi lại cho cô những điều mà vài phút trước anh bảo cô là phải quên đi. Liếc nhìn gương mặt xám ngoét của cô, anh nhanh nhẹn đỡ cô vào phòng vệ sinh cạnh nhà bếp:

- Đừng quan trọng hóa vấn đề - Anh lăm bầm trong khi đặt cô xuống - Anh nghĩ là em vẫn còn lưng bụng nước sông đấy.

Cảm giác nôn nao đã qua đi, nhưng cô vẫn còn rất yếu và run rẩy đến nỗi Luke lại phải đưa cô ra.

- Nào bây giờ chúng ta lột chỗ quần áo ướt sũng này ra - Anh nói quả quyết.

- Em có thể làm được - Cô vội vàng đảm bảo với anh khi anh bắt đầu cởi áo khoác ngoài của cô. Khi anh dừng tay, dường như không tin là cô có -thể đôi mắt cô run rẩy đập trên lồng ngực trần của anh. Anh chỉ mặc có mỗi chiếc quần piyama và mặt Gay chột đỏ bừng khi cô bỗng nhận thấy vải lụa ướt dính chặt lấy người, đã làm nổi bật cơ thể anh đến thế nào.

- Nếu anh lên gác - Cô ấp úng ngớ ngẩn - Và tổng khứ những đồ ướt của anh đi đã, thì tiện tay anh lấy cho em cái áo choàng luôn.

Anh khẽ thở dài rồi nhanh chóng để cô đấy, nhưng khi anh quay lại, chỉ trong chốc lát và mặc chiếc áo choàng của anh và mang cho cô chiếc áo của cô thì cô không còn tí hơi sức nào nữa. Các ngón tay của cô run lẩy bẩy và cô thấy tê cóng, cô thậm chí không mở nổi cái cúc áo. Không biết phải làm gì khi thấy mình cứ tiếp tục yếu ớt thế này, cô ngược lên nhìn Luke vô vọng và

mắt rần rần nước.

Anh không để cô phải nói một lời:

- Em phải để anh thôi - Anh nói ngắn gọn, mắt nhìn đôi tay cô tái nhợt đang dờ dẫm vụng về.

- Nếu anh cho em nghĩ một chút nữa - Cô thì thảo chống chế, tay khư khư giữ cái áo ướt trên người.

- Gay, anh nổi giận, đôi mắt anh quắc lên thật nguy hiểm - Thực sự là em muốn mình bị viêm phổi hả? Chúng ta đã bị nhiễm lạnh run bần bật đã quá lâu rồi. Em có đủ minh mẫn để hiểu là em đang ướt sũng như chuột lột ở và ở đây không sẵn có phương tiện giao thông nếu em bị ốm!. Nếu chúng ta có cần thì cũng không ai giúp chúng ta được, trừ phi anh mạo hiểm bỏ em lại đây một mình và cuộc bộ sáu dặm. Em có hiểu không?

- Giúp đỡ ư? - Cô nhắc lại đầu óc cô vẫn còn choáng váng nên cô không hoàn toàn hiểu anh đang nói gì.

- Một vài thứ mà em nhất định sẽ cần đến, nếu em không nhận thức ra vấn đề - Trông anh thật dữ tợn, cô rùng mình:

- Cho đến giờ thì em cũng không lấy gì làm sáng suốt...

- Em có thể nói lại điều đó đấy! - Anh đáp lại đầy vẻ thuyết phục, lấy tay đỡ cô và bắt đầu thanh toán chỗ quần áo ướt của cô không thương tiếc.

- Anh nghĩ anh đang làm gì thế? - Cô khóc tỉ tê.

- Hoàn toàn rõ ràng - Anh trả miếng sắc sảo, không đếm xỉa gì đến suối nước mắt của cô khi anh lôi cái áo chui ướt sũng qua đầu cô. Tiếp đến là áo sơ mi và những thứ khác cho đến khi cô đứng trước mặt anh, trần trụi, run rẩy vì bẽ bàng và nhiều điều khác nữa.

- Luke...! - Cô nài nỉ, giọng cô run run, má cô nóng rát và đỏ dừ thật khác thường vì phần còn lại của cơ thể cô rất rét. Cô sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho anh về chuyện này cô điên cuồng tự nhủ mà không biết mình đang nói lên thành lời.

Luke chỉ đơn thuần nhún vai, không bị ảnh hưởng bởi vẻ oán hận của cô, cứ tập trung vào việc đang làm. Anh cầm một cái khăn tắm, anh xoa khắp người cô cho đến khi đỏ lên. Gay quá sừng sốt không biết làm gì ngoài im lặng phục tùng, nhưng cô không thể nào ngừng băn khoăn nghĩ ngợi không biết anh nghĩ gì về việc anh đang làm. Toàn thân cô rất mệt mỏi khó chịu và đôi tay anh đã mang lại cho cơ thể cô những cảm giác mà cô không bao giờ trải qua nữa.

Trong khi cô đứng trơ trơ, mặt Luke tái đi trông thấy trước khi anh hoàn tất công việc và cô được khô ráo ấm áp. Khi cô run lên, anh hỏi về gay gắt:

- Em nghĩ là anh định hãm hiếp em à?

Và khi thấy cô không nói năng gì, anh đập thêm:

- Anh không có tí ham muốn đàn bà nào khi vừa mới chết đuối xong đâu. Thêm nữa, sao anh lại phải làm thế khi mà chúng ta sắp sửa cưới nhau chứ?

- Đừng có mà ngốc - Cô ấp úng, quay mặt về phía anh - Em không nghĩ ngợi tí gì về chuyện kiểu như thế đâu.

Lúc này anh lấy một tay đỡ cô cho vững, ngắm nghía cô môi anh mím lại:

- Anh nghĩ rằng - Anh nói chậm rãi và bí ẩn, mắt bỗng ánh lên - Em sợ hãi chính bản thân em nhiều hơn, nhưng - Anh tiếp, trước khi cô kịp phủ nhận - Chúng ta sẽ không nói đến chuyện đó lúc này. Anh sẽ đưa em lên giường.

Khi anh mang cô lên gác, Gay choáng váng tự hỏi không biết đêm nay cô được ở trong vòng tay của anh bao nhiêu lần. Điều này hẳn là đang biến thành một thói quen, vì trong vòng mắt tiếng đồng hồ trở lại đây cô có vẻ như chưa bao giờ ra khỏi chúng. Khi anh mở cửa phòng ngủ của cô và đặt cô cẩn thận lên giường, cô mở cặp mắt xanh bối rối nhìn anh.

Anh không gặp ánh mắt cầu xin của cô vì còn bận tập trung vào việc nhanh chóng lấy chăn phủ kín người cô. Cô bị một mong muốn mãnh liệt thúc đẩy để nói với anh thật nhu mì rằng cô xin lỗi anh về tất cả những phiền phức mà cô gây ra cho anh, nhưng vẻ mặt xa xôi và sự miễn cưỡng rành rành của anh khi phải săn sóc cô đã khiến cô đổi ý.

- Ngay khi ấm nước sôi thì anh sẽ đem cho em cái gì đó nóng sốt - Anh hứa với vẻ nghiêm trang.

Cái chăn lạnh quá và cô lại bắt đầu run lên và cô thấy rõ điều này làm anh không bằng lòng:

- Củi lửa trong phòng khách sao rồi hở Luke? - Cô hỏi - Chúng ta quên mất điều đó. Có khi vẫn còn đang cháy đấy.

- Không, không cháy đâu. Anh không quên - Anh đáp vẻ hối tiếc - Lửa tắt lúc anh đi ngủ và anh không kiểm tra ra thêm củi

- Em đang định đi mua thêm một ít - Cô cau có - Đống củi dự trữ ở sân sau cũng đủ.

- Đủ để duy trì đến sáng mai - Luke nói chắc chắn - Anh không thể rời em ra được, nhất là trong tình trạng của em lúc này để đi chở củi trong đêm nay. Dù sao anh cũng sẽ đi xem có thể làm gì trong bếp trước đã.

Anh đã mời lại được lửa trong bếp lò và một lúc sau mang lên cho cô một tách trà nóng, cô uống với vẻ biết ơn. Nó làm cho cô cảm thấy khá hơn đôi chút, nhưng những cơn lạnh trong người cô nhanh chóng phá hủy mọi thành quả vừa đạt được và chả mấy chốc cô lại lạnh cóng như trước.

Luke ngẩng nhìn cô cau mày lo lắng. Mặt cô trắng bệch ra và răng va vào nhau lập cập.

- Một khu nhà nghỉ mà chỉ được trang bị như thế này không mấy khi là chỗ thích hợp cho một tai nạn - Anh thở dài ngao ngán. Khi thấy cô vẫn tiếp tục run rẩy, anh kiên quyết bồi thêm - Không điện, thậm chí không có cả bình đun nước nóng. Kiểu này đến giáng sinh cô mới ấm lên được.

- Đó chính là lỗi của em - Cô mếu máo không ra hơi - Em xin lỗi, Luke Bây giờ em ước gì em dừng lại lúc em nghe thấy tiếng anh hét

- Đúng là nên - Anh tán thành với một giọng gay gắt - Đôi khi phải trả giá để biết cách nghe lời người khác.

Anh cúi xuống chạm tay vào trán cô:

- Anh chỉ muốn xem em có bị sốt không? - Anh nói một cách thờ ơ khi thấy đôi mắt nặng trĩu của cô mở choàng ra sợ hãi - Anh không nghĩ là em sốt đâu, nhưng còn phải chờ lâu nữa mới chắc chắn được.

Sự mỉa mai xúc phạm của anh khiến cô không yên:

- Em nghĩ là tiếp theo anh sẽ yêu cầu là được biết lý do vì sao em bỏ đi đúng không?

- Có phải ý em là - Anh nói tỉnh queo - Em rất muốn nói cho anh biết chứ gì? Anh đoán là vì anh cư xử không ra gì và em đã hoảng sợ, nhưng anh từ chối nói chuyện đó đêm nay. Một là trạng thái của em không thích hợp, hai là anh không cảm thấy thích.

- Nếu em thử lại lần nữa thì sao?- Gay hỏi vẻ bất chấp.

- Anh không nghĩ là em có thể làm được gì nhiều, cho đến giờ - Anh dài giọng - Cứ nhìn bộ dạng của em thì biết, cả đến sáng mai nữa.

- Em chỉ ước gì em ấm lên được một chút - Cô thì thảo, chả còn thấy xấu hổ nữa khi cô lôi một góc chăn lên để lau nước mắt. Cô cố không để ý đến giọng điệu đầy vẻ không hài lòng của anh. Anh đứng sừng sững trước mặt cô, thật là cao lớn và kiên định, trong khi cô thì không còn lấy tí hơi sức nào.

- Vói anh thì chả sao - Cô cúi kính lắp bắp - Anh không thể nào hình dung nổi cái lúc bị lao xuống sông nó như thế nào đâu, nhất là lại trong cái xe của người khác nữa. Em biết là em sai rồi, nhưng em đã ăn năn lắm rồi. Em nghĩ em sắp chết vì rét.

- Ô, không, em sẽ không chết đâu! - Bỗng nhiên, dường như anh đổi ý, Luke ném cái chăn về chỗ củ và nằm xuống bên cạnh cô. Khi thấy cô nhìn anh chằm chằm, quá đỗi hoảng hốt đến nỗi dờ cả người ra, anh quàng tay ôm lấy cô và kéo chăn đệm lại cho cả hai người.

- Đây là cách duy nhất, Gay à, và em phải hiểu điều này. Nếu em không khỏi rét và được giữ ấm thì em sẽ ốm to đấy.

- Nhưng - Cô run lên vì hoảng hốt - Mọi người sẽ nghĩ sao?

- Điều đó - Anh nói vẻ rắn đanh - Không đáng để trả lời.

Anh kéo cô lại với anh và ngay lập tức cô chống trả để ra khỏi giường.

- Thôi nào Gay - anh quát - Thế thì sao nào? Em có thể chọn hoặc là chết rét hoặc là cùng ngủ với anh

- Hai cái tội vạ đó thì cái nào nhẹ hơn? - Cô lú lẫm, không nhớ nổi đã có lúc nào cô cảm thấy mất tinh thần đến thế này chưa.

- Em muốn nghĩ về anh thế nào về anh thì tùy - Anh đáp cậm cẩu - Nhưng anh biết là anh sẽ chọn đường nào.

- Nhưng anh không phải là em! - Cô cuống lên, miệng cô khô rát, khi anh ôm lấy cô, cái sức mạnh của cánh tay anh làm cho cô nghĩ đến một cái vòng thép.

- Anh sẵn sàng tin điều đó - Anh đáp, có lẽ cô đã tác động đến anh đôi chút.

Anh ôm cô chặt đến nỗi cô gần ngạt thở và những cơn run rẩy vì rét buốt không còn nữa. Nếu Luke mà biết được hơi ấm lan tỏa trong cô nhanh chóng đến thế nào thì hẳn anh sẽ rất vênh váo. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ chung giường với đàn ông và mặc dù hoàn cảnh thật bất thường nhưng cô vẫn có những cảm nhận, nó trên tất cả những gì cô đã trải qua, và gần như quá nhiều đối với cô.

Anh lặng lẽ quay mặt cô lại với anh.

- Lại đây - Anh nói, giọng gay gắt - Cô bé, cô có hiểu được vấn đề không? Bằng cách này cả hai chúng ta sẽ nhanh chóng được ấm lên và nếu điều này quan trọng với em thì sẽ không ai cần phải biết chuyện này.

Cô thì thảo nhát gừng, không hoàn toàn bị thuyết phục:

- Em, em vẫn không tin đây là một ý kiến hay đâu.

Khi một lần nữa cô trườn ra xa anh, anh rên rỉ:

- Em nghĩ đối với anh thì dễ dàng hơn sao? - Trong ánh đèn dầu mờ mờ anh cười vẻ mỉa mai - Anh sẽ không lợi dụng tình hình đâu. Anh hứa với em đấy và anh nhất định chờ đến khi chúng ta đã cưới nhau hẳn hoi. Dù sao đi nữa, chỉ có thằng ngốc mới lợi dụng em trong cái hoàn cảnh hiện nay thôi.

Cô tái cả người, có phải anh định nói đến cái bộ dạng của cô không? Gay cắn môi đau khổ. Dù tóc cô đã khô nhưng rất bù xù vì Luke đã lau bằng khăn tắm, và cô sợ là da cô vẫn còn bỏng thiu và hôi thối vì còn dính chút nước sông. Cô thất vọng thều thào:

- Em không nghĩ là lại có người đàn ông nào thấy em còn hấp dẫn trong cái tình cảnh này.

- Ôi, Gay - Anh thở dài, vòng tay anh siết chặt hơn - Đừng có mà ngốc thế! Sao em không quên tất cả đi và chỉ nghĩ đến chuyện giữ ấm thôi chứ? Em biết là dù có trong hoàn cảnh thế nào thì anh vẫn thấy em hấp dẫn mà.

Ai mà tập trung vào việc giữ ấm được cơ chứ? Gay hoang mang tự hỏi. Những cơn co thắt lạ lùng cứ chạy khắp người cô và cô rung mình không ngừng. Cô thử nhúc nhắc đôi chân nhưng lập tức chúng bị chuột rút.

Khi cô phát khóc lên vì đau đớn, Luke nhanh nhẹn nâng chân cô lên và mát xa chúng với tay thành thạo. Sự thô ráp của bàn tay anh nhanh chóng đem lại hiệu quả và các cơ co cứng đã mềm ra. Cô ước gì thoát khỏi được những cảm xúc từ sự đụng chạm của đôi tay trần của anh.

- Bây giờ thì ổn rồi - Cô nói yếu ớt cố đẩy anh ra.

- Em có chắc không? - Anh hỏi từ tốn, đôi mắt nhìn cô ngờ vực.

Thấy cô gật đầu lia lịa, đôi mắt anh nheo lại. Lại nằm xuống, anh kéo cô về phía anh, anh nói khi mặt cô vẫn ngoảnh đi phía khác:

- Em nên thông minh mà chấp nhận điều này, Gay à. Em sẽ không bao giờ khá lên được nếu em không chịu làm và anh nói là từ kinh nghiệm. Có một lần, khi anh đang trạc tuổi em bây giờ, anh đã bị lạc ở trên núi. Anh đang đi trượt tuyết và thật không may, anh theo một con đường lạ. Anh được người ta cứu thoát nhưng anh không bao giờ có thể quên được sự lạnh giá đó, dù cho những chi tiết khác thì đều dần dần mờ nhạt đi. Cũng như em, anh nghĩ là anh sẽ không sống nổi. Anh chỉ thực sự ấm áp lại được khi anh tin là anh có thể.

- Có lẽ là em ngu ngốc - Cô run run.

- Đôi chút - Anh tán thành, nhưng với vẻ hòa nhã - Em cố ngủ nhé?

- Em không biết tại sao, nhưng em không thấy buồn ngủ - Cô lẩm bẩm ừ ừ - Em cảm thấy kiệt sức nhưng không buồn ngủ. Làm sao lại thế chứ?

- Phản xạ - Anh trả lời ngắn gọn - Sốc. Em vừa mới qua một tai nạn tồi tệ.

- Nhưng em không bị thương mà - Cô lại hùng hổ đẩy anh ra

- Có lẽ chỉ thâm tím đôi chút...

- Lại đây! - Lần này dường như anh không lẩn tránh những nỗ lực để lẩn tránh của cô nữa, anh vòng cả hai tay quanh người cô, lôi cô sát lại cái thân thể cường tráng của anh khiến cô ghệt thở. Khi cô lại bắt đầu vẻ thốn thức tuyệt vọng, anh với tay lấy cái khăn mùi soa sạch và lau nước mắt trên má cô, vừa lau sạch anh vừa nói

- Những điều chúng ta trải qua đêm nay có lẽ sẽ làm cho nhiều người phát choáng. Chẳng có gì là xấu hổ nếu em thấy phát khóc lên được. Có lẽ đó là cách tốt nhất để thoát ra khỏi tình trạng của em.

- Từ lúc anh lôi em dưới sông lên em có làm gì đâu.

- Không sao.

Cảm thấy giọng Luke thật là dịu dàng xiết bao, cô bình tĩnh lại, trong giây lát, cô nằm trong vòng tay anh mà không nghĩ ngợi gì. Thật dễ dàng đổ lỗi cho giá lạnh và sốc đã gây nên những cơn chấn động trong cô chứ không phải là tại sự có mặt của Luke ở đây, trên giường cô. Khi

thấy cô trở nên bình tĩnh hơn, anh ôm cô nhẹ nhàng nhưng cô vẫn cảm nhận được sức mạnh của cơ thể rắn chắc của anh sát bên cô. Cô hết sức bồn khoăn tự hỏi khi cô trở nên ấm áp hơn, cô thấy mình vẫn quàng lấy anh, dường như chân tay cô tìm kiếm những đường nét đầy nam tính của anh, bất chấp sự ngăn cản của lý trí. Cô thực sự thấy sốc khi tay cô nhào ra tìm kiếm vùng thắt lưng của anh và chạm vào làn da trần phía trước dưới lớp áo choàng

Cô chờ người ra khi thấy anh bỏ tay cô ra và thắt chặt lại dây áo choàng. Cô nhún nhục nghe anh hỏi:

- Chuyện gì đây?

- Chẳng có gì cả - Cô luống cuống lắm lắm - Em nghĩ là anh nên quay trở lại phòng anh, thế thôi. Em không thích sự có mặt của anh ở đây.

- Chừng nào em không thấy ghét anh - Anh mai mữa - Thì anh thấy chẳng có vấn đề gì.

- Nếu em nói là em có ghét thì anh cũng chẳng thèm tin em - Cô la lên giận dữ.

- Có lẽ anh nên bác bỏ điều đó - Anh cảnh cáo, trong giọng nói vẫn có âm hưởng mỉa mai - Thế còn cái tay vòng quanh thắt lưng anh thì sao?

- Anh đã đẩy nó đi! - Cô la lên, bụng nghĩ thầm anh thật là dơ quá chừng khi nói ra điều đó.

- Anh xin lỗi - Cô cảm thấy là anh đang cười mỉm, khiến cô càng cảm thấy xúc phạm ghê gớm - Em cứ rúc vào anh như đứa con nít và trong phút chốc anh thiếu tỉnh táo.

- Anh bảo là em phải giữ ấm - Cô lắm lắm, má nóng rực - Đó là tất cả những gì em cố làm. Thế anh nghĩ là em cố thử lại gần anh vì cái khác à?

- Ồ, anh không biết nữa - Bây giờ trong giọng nói của anh lại có bóng dáng của sự chế nhạo - Anh còn nhớ đôi lần em có vẽ khoáy hôn anh.

Gay nghĩ là có lẽ cô sẽ không bao giờ còn cảm thấy lạnh nữa vì những làn sóng ngượng ngùng nhấn chìm cô xuống. Làm sao Luke có thể mang những điều đó ra mà kết tội cô khi cô không có cách nào để tự vệ cơ chứ?

- Tôi thích hôn hít đàn ông, nói chung là như thế - Cô phản bác một cách đối trá.

Dường như để trừng phạt cô, tay Luke trượt qua ngực cô và đặt ngay dưới bầu ngực cô. Mắt anh lấp lánh khi thấy cô thở dốc lên, khi cô quay lại phía anh và hỗn hển chống cự, môi anh bình thản hạ xuống gần lấy môi cô.

Cô điên cuồng cố thoát ra trong khi đôi tay anh siết chặt lại một cách bạo liệt, rồi, thật ngạc nhiên, cô lại tự do và anh đang ở mé bên kia của chiếc giường.

- Anh xin lỗi - Anh sít sao - Nếu sự kìm chế của anh không được như ý, nhưng vì em kích động anh. Anh không định hôn em, nhưng chí ít thì nó cũng làm máu em tuần hoàn tốt hơn. Tim em đập như trống nện.

Cô giận dữ quay lưng lại với anh, bồn khoăn không hiểu vì sao bây giờ mới làm thế. Anh thì biết gì về trái tim khi anh không có nó chứ? Trái tim cô có thể thực sự đập điên cuồng, nhưng nó còn biết đau đớn mỗi khi tổn thương. Luke có vẻ chấp nhận sự im lặng của cô một cách dễ dàng, dường như điều đó khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn, và cô nghiền ngẫm điều đó rất lâu trong cay đắng. Dần dần, hơi ấm của cơ thể anh bên cạnh cô khiến cô cảm thấy dễ chịu, cảm giác đó lan tỏa trong cô và cô thiếp đi.

Tỉnh dậy cô thấy mưa vẫn đập vào cửa sổ và hơi thở của Luke trên mặt cô. Cô lại ở trong vòng tay anh, cô gối đầu lên vai anh và khi cô ngược lên nhìn anh với đôi chút hoang mang, cô thấy anh cũng đã thức giấc, đang quan sát cô.

- Em khá hơn chưa? - Anh hỏi với một nụ cười uể oải.

Quá ư ngô nghê, cô cười lại với anh, không muốn rời vòng tay anh. Anh ôm cô thật sát, cô thấy thoải mái và ấm áp, ước gì thế này mãi mãi.

- Em nghĩ là có - Cô thử cựa quậy - Đầu em vẫn còn hơi đau, nhưng em vẫn cảm thấy ổn cả.- Chắc chắn là em bị cảm lạnh - Anh dịu dàng gạt món tóc lòa xòa trên trán cô và đặt một bàn tay lên đó - Hừm, em ấm áp nhưng không có sốt. Anh nghĩ là dù sao anh vẫn nên giữ em trên giường. Anh không thể để em ốm được vì đám cưới của chúng ta đến nơi rồi.

Lập tức cô giật lên. Sao anh lại cứ làm hỏng mọi thứ chứ?

- Luke - Cô ngập ngừng - Em chưa bao giờ đồng ý lấy anh, nhất là sau đêm qua. Anh có nhớ không - Cô hỏi về chán chường - Em là loại con gái lái xe của người khác xuống sông!

- Một hành động hơi điên cuồng - Anh bình luận về hòa nhã, với nụ cười nhăn nhó - Điều đó không có nghĩa là em đã hoàn toàn hết hy vọng. Anh tin là chúng ta hợp nhau, điều đó quan trọng hơn.

- Em không nghĩ là chúng ta hợp nhau - Cô phủ nhận.

- Đó là một trong những lý do khiến anh quyết cưới em - Anh lơ đãng.

- Luke, chúng ta luôn tranh cãi.

- Cái đó thêm gia vị cho đời - Anh nhún vai.

- Thật là không tiêu hóa nổi - Cô tuyên bố đầy vẻ chống đối, cảm thấy hoảng sợ vì thấy mình hơi quá đà. Đôi tay Luke vẫn quàng quanh cô khiến cô không thể suy nghĩ cho rõ ràng.

Anh phản đòn đầy châm chọc:

- Cái đó tùy thuộc vào chuyện em cho điều gì là quan trọng nhất. Anh có một hai cô bạn rất thân nhưng anh chưa bao giờ có chút mong muốn mong manh nhất được tình tự cùng họ. Tuy nhiên anh cũng không hiểu tại sao bọn mình không thể vừa là bạn bè vừa là tình nhân. Chúng ta có nhiều điểm tương đồng hỗ trợ. Còn hôn nhân hẳn là một thử thách, và còn nhiều điều khác nữa. Đó cũng là những chuyện phải để tâm. Và cả em nữa, kẻ chống đối bé bỏng của anh, cũng phải thừa nhận rằng những điều làm ta mất thời gian, tâm lực, thì đến lúc gạt hái thành quả sẽ mãn nguyện hơn rất nhiều.

- Em không yêu cầu một bài thuyết giáo - Gay lắm bầm, nói thêm với vẻ cay đắng - Anh chỉ lấy em vì anh thấy rằng đây là lúc cần lấy vợ. Và anh được ăn được nói!

Anh nhăn nhó nhướn lông mày:

- Anh có nhiều việc khác đáng làm hơn. Có lẽ vì thế mà anh nói quá nhiều, để đầu óc thoát khỏi những chuyện đó.

Đỏ bừng mặt, cô giật lên, cảm thấy sự căm dỗ mà anh ám chỉ cũng lan tỏa trong cô nhưng cô không muốn thừa nhận điều đó:

- Anh định ở đây cả ngày à? - Cô hỏi.

- Anh sẽ dậy làm bữa sáng - Anh nói gọn lỏn, cảm nhận được sự kiềm nén đột ngột của cô - Em cứ nằm yên đây nhé.

- Không - Cô bắt đầu phản kháng, nhưng rồi dừng lại ngay vì anh đã nhanh chóng ra khỏi giường. Ngủ trong vòng tay anh đã làm khổ cô đủ rồi, nhưng nhìn anh đứng cạnh cô, mặc có mỗi cái quần pijama thì cô mới nhận ra họ đã gần gũi nhau đến thế nào. Từ sâu thẳm cô lại bắt đầu run rẩy và cổ họng cô trở nên khô khốc. Dù điều gì đã xảy ra thì cô cũng phải tránh đi thôi, cô không biết còn chịu đựng được bao lâu nữa.

Gật đầu tuân phục, cô lại vùi đầu vào gối, nhưng sau khi anh đi khỏi thì cô bắt mình phải đứng lên. Cô không đếm xỉa gì đến sự mềm yếu đến kỳ lạ của đôi chân mình. Nhờ Luke chú tâm trông nom, cái vòi nước tắm vẫn đang nóng, và sau khi ăn vận tử tế, cô cảm thấy khá hơn. Thậm chí cô gắng gượng đi được nửa cầu thang xuống nhà cho đến khi gặp Luke đang đi lên tay mang cái khay có hai tách trà.

Môi mím chặt, anh dừng lại, nhanh chóng đánh giá bộ mặt tái mét của cô:

- Có phải anh đã bảo là em cứ nằm yên trên giường không?

Luke mặc chiếc quần sẫm và một chiếc áo mỏng, tay áo xắn cầu thả để lộ bắp tay nở nang. Thậm chí lúc này anh đang đứng dưới cô một bậc thang thì trông anh cũng đã như một tòa tháp lưng lửng cạnh cô, khiến cô cảm thấy chông chênh:

- Em ở trên giường thế đủ rồi - Cô lẩm bẩm - Ý của anh là ý tốt - Cô nhanh chóng tiếp lời, bắt gặp vẻ hoài nghi không dấu diếm trong mắt anh - Nhưng em đủ khỏe để xuống uống trà trong bếp.

- Thế thì xuống thôi - Có vẻ như anh chịu thua, không tranh cãi gì thêm dù cho anh vẫn chăm chú theo dõi cô bằng con mắt chuyên môn: - Chúng ta sẽ nhanh chóng thấy vụ nhắng nhít này có cần thiết hay không.

Trong bếp có hai điều đồng thời hạ gục Gay. Điều thứ nhất là cô lấy bầy quá mức cô tưởng tượng. Điều thứ hai là cô không thể đi mà lại không có xe hơi, thậm chí nếu có phương tiện đi lại khác sẵn sàng thì cô cũng không thể nào đi được cho đến khi chiếc xe của mẹ cô được mang từ dưới sông lên một cách an toàn.

- Anh nghĩ phải mất bao nhiêu lâu thì mới lôi được nó lên? - Cô nhăn nhó dường như đang nói với chính mình.

- Lại chuyện gì nữa đây? - Luke ngồi xuống đối diện cô với một tiếng thở dài chịu đựng - Một cái răng đau hả?

- Đừng có nực cười như thế! - Cô gay gắt quát anh vì tội chậm hiểu - Em đang nói về chiếc xe của mẹ em, cái xe đang ở dưới sông ấy. Đó chính là điều em đang băn khoăn - Cô gào lên hung hãn, cố gắng che dấu nỗi đau khổ của mình - Khi nào thì anh có thể làm được điều gì đó cho chuyện cái xe? Anh nghĩ sẽ mất bao lâu?

- Cô bé thân yêu của tôi - Anh lấy chân nghiêng chiếc ghế anh đang ngồi, nhìn sang cô vẻ diên tiết - Anh không phải là con ngựa, em biết không, lại cũng không tình cờ sở hữu một loại thiết bị nâng chuyển hạng nặng nào mà anh cho là cần phải dùng trong những vụ kiểu này - Anh từ tốn uống một ngụm trà, nhìn cô qua mép tách theo cái lối khiến cô gai người - Em sẽ cần đến cái gì đó kiểu như máy nâng thủy lực để lấy cái xe lên, nếu như - Anh nhấn giọng - Có thể làm được.

- Thủy...y lực, anh nói cái gì cơ - Cô phát hoảng.

- Em nghe thấy rồi đấy.

- Th...ế thì tốn bao nhiêu tiền?- Cô nhìn anh chằm chằm, quá choáng váng không dấu nổi vẻ khốn quẫn của cô.

- Ừm - Anh nghiêm nghị cân nhắc - Em phải gọi được ai đó đến đây trước đã, khá xa đấy. Rồi em sẽ phải thuyết phục vài thằng cha tội nghiệp lặn xuống dưới đó để móc thiết bị nâng vào cái xe. Thế rồi nếu họ nâng nổi cái xe lên, không có gì phải nghi ngờ là cái xe đã bị hư hại đáng kể. Nếu tính toàn bộ, kể cả tiền sửa chữa, anh cho là sẽ vào khoảng vài trăm Pound.

- Vài... vài trăm Pound!

Anh mĩa mai gật đầu, ngẩng nhìn đôi mắt mở to đầy hoang mang lo sợ của cô:

- Anh không biết vấn đề bảo hiểm của em thế nào, tất nhiên sẽ còn có những khoản tổn kém vào đó nữa.

Gay nhìn anh trừng trừng mỗi lúc một thêm hoảng hốt, kinh hoàng nghe những lời pha chút mỉa mai kia:

- Em chưa bao giờ có đến một trăm Pound thì lấy đâu vài trăm Pound!

- Anh không nói đến một khoảng chính xác nào - Anh nhún vai, thêm vào một câu châm chọc chua cay khiến cô bật người lên - Có khi nếu em hứa sẽ lên giường với gã đó, hẳn sẽ đồng ý làm việc không công cho em chẳng?

CHƯƠNG 9

Đến lượt Gay cay đắng. Làm sao Luke lại có thể nói năng với cô như thế chứ? Cái quái quỷ gì trong đầu anh thế? Có thể anh tuyệt vọng mà lấy một cô vợ xuất thân từ một gia đình chỉ có đôi chút thế lực nhưng hiển nhiên không phải vì thế mà anh có thể tính đến chuyện lấy một cô gái mà anh không tôn trọng. Tất nhiên có nhiều đàn ông lấy những cô gái không hề có ý định che giấu rằng họ đã đã có những mối tình trước đó, nhưng cô không bao giờ nghĩ rằng Luke thuộc loại đó. Có lẽ vì anh tưởng tượng rằng cô đã có một cuộc sống buông thả chứ chẳng ngây thơ trong trắng gì cho cam, nên điều đó làm anh bực mình chẳng?

Sắc đỏ do những lời cay độc của anh gây ra dần nhạt đi, trả lại sắc trắng cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

- Luke, đó thật những lời lẽ kinh tởm. Cả những gì liên quan đến tôi cũng như ai đó sẽ đến giúp chúng ta.

Luke nhìn cô chăm chăm, gương mặt anh thật khắc nghiệt:

- Phải đúng thế - Thật ngạc nhiên anh lại chấp thuận, với một tiếng thở dài - Có lẽ anh không nên nói thế.

- Chỉ có lẽ thôi sao? - Cô cắt ngang, đôi mắt xanh của cô bất chợt rực lên.

- Ô, quên chuyện đó đi Gay - Anh nói, cau có bất nhẫn - Anh không định kết tội em về chuyện buông thả. Không hiểu sao anh không nghĩ em như thế. Nếu em quá thân mật với những người đàn ông kiểu như David Douglas và vợ anh ta khẳng định điều đó thì anh cũng sẽ quên đi với thời gian thôi.

Thất vọng và tổn thương, Gay thì thào:

- Có vẻ như em đã tự kết tội mình từ đầu và việc em để anh trên giường em đêm qua cũng chẳng có nghĩa gì - Anh không nghe thấy và cô vội cho rằng sự im lặng của anh đồng nghĩa một thỏa thuận - Em đã nói với anh đi ngủ chỗ khác đi, có phải thế không? Anh cứ sẵn vào em, và bây giờ thì anh nói là điều đó chứng tỏ rằng em đã từng ngủ với những người đàn ông khác

- Em biết tại sao anh nhất định ngủ cùng em đêm qua mà - Anh đáp, mặt không biểu lộ điều gì - Và anh cho là em không nên giả bộ không thích việc anh ở đó. Gần như em lúc nào cũng bám lấy anh như là em cần anh, Và anh có cảm tưởng là trước đây em đã từng làm điều đó rồi.

Và đây là lần đầu tiên cô ngủ với một người đàn ông, không đếm xỉa gì tới điều đó nữa! Cô biết cô đã cuốn lấy anh, dính vào anh, nhưng đó là vì cô yêu anh và cô rất lạnh. Con giận dữ trước sự phán xét sai lầm của anh trào lên trong cô, và cô để mặc nó vì đó là điều duy nhất bênh vực cho phẩm giá của cô.

- Có thể anh nên đem các nhận xét của anh ra so sánh với Nigel! - Cô cay đắng nói.

- Không! - Anh xẵng giọng, rít lên qua kẽ răng, mặt anh tím lại - Gay, im đi!

- Chính anh khơi ra đấy chứ - Cô phản kháng dữ dội.

- Anh ư? - Anh lẩm bẩm hung tợn, thở phì phì và quay phắt đi. Đi ra cửa sổ, anh nhìn ra ngoài, và khi anh quay đầu đi, Gay tưởng như thân thể anh tạc bằng đá.

- Trời vẫn mưa - Anh nói với lại - Nên anh nghĩ không có khả năng làm gì được cho chiếc xe của em trong hôm nay.

Mở đôi mắt thẩm lại vì đau đớn, cô chờ đợi nhìn anh khi anh quay lại với cô. Làm sao nỗi đau đớn lại không trở nên trong sức chịu đựng khi ta đã quen hứng chịu nhỉ?

- Thế thì chúng ta làm gì để qua ngày đây?- Cô hỏi, tạo ra một vẻ dửng dưng - Ngồi trong phòng sách tranh cãi hay là chơi sắp chữ đây?

- Trò sắp chữ thì cũng an toàn như các trò chơi khác thôi - Anh nói cộc lốc, đôi mắt anh ánh lên như bạc khi anh quan sát cô - Em có thể nấu nướng cho bữa sáng trong khi anh coi lửa ở phòng khách không?

- Em sẽ làm thịt lợn muối xông khói, trứng và cà phê - Cô gật đầu, nghi ngờ liệu cô có nuốt nổi thứ gì.

- Hai trứng và bánh mì nướng, rồi mút cam - Luke nhả nhử cười - Ồ, nhân tiện - anh dừng lại chỗ cửa ra vào - Đêm qua anh mua nhiều đồ ăn nhanh lắm, anh dỡ ra để trong chạn trong lúc chờ ấm nước sôi. Anh cho là mình lấy những gì có ra dùng thôi, nhưng nếu em không ngoan thì đừng có hòng lấy gì của anh nếu em hết đồ ăn trước.

Làm sao anh có thể quay ngoắt một cách dễ dàng đến thế từ giận dữ sang hài hước chứ? Sự hài hước này tuy có hơi gượng một chút, nhưng vượt quá khả năng của cô! Hoang mang, Gay nhìn theo anh cho đến khi anh khuất, lại muốn trào nước mắt. Thậm chí anh không thèm hỏi cô thấy thế nào. Đúng rồi, từ lúc họ dậy đến giờ, đến vài tiếng đồng hồ rồi. Chả lẽ điều đó lại không chứng tỏ là anh không quan tâm? Nếu anh có quan tâm, thậm chí chỉ chút xíu thôi, cô tự nhủ, thì anh sẽ phải - Cô tìm từ - Chu đáo hơn nhiều.

Nhăn trán, Gay thở dài náo nê, cảm giác như những hơi giá buốt của buổi tối hôm trước lại tràn trong cô. Rồi, cố gắng hết sức, cô nấu bữa sáng. Cô chưa đủ chuyện hay sao? Cảm thấy thương thân liệu có giúp giải quyết được việc gì chứ! Có lẽ cô nên nhớ rằng đương đầu với một gã đàn ông bụng rỗng thường là khá dễ dàng.

Buổi sáng đó qua đi với trận đại hồng thủy bên ngoài không ngớt dâng lên mặc dù qua chiếc đài chạy pin của Luke, họ thấy nha khí tượng đã hứa hẹn nước sẽ rút vào cuối buổi chiều. Họ cũng có chơi sắp chữ trong phòng khách, nhưng Gay lại cảm thấy gai gai lạnh nên bị buồn ngủ vào hiệp ba của trò chơi. Cô ngủ vài giờ, lúc tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm chình tề trên sofa, trên người phủ một tấm chăn rộng ấm áp. Cô lơ lơ mở mắt nhìn thấy Luke đang duỗi dài trên một chiếc ghế bành trước lò sưởi lửa cháy rùng rục, đọc một cuốn sách của cha cô.

Chắc hẳn anh đã ra ngoài chẻ củi vì giỏ củi đầy mà tóc anh hơi ẩm còn mặt thì ửng đỏ.

Mắt cô thèm thường nhìn tách trà đang bốc khói bên cạnh anh. Đúng lúc ấy anh ngược mắt lên và bắt gặp ánh mắt cô.

- Vừa đúng lúc - Anh nói - Anh vừa pha xong, nhưng anh không muốn đánh thức em dậy. Em cứ ở yên đấy, anh sẽ rót cho em một tách.

- Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay anh bảo em phải ở yên một chỗ.

Mặt cô bừng đỏ khi nhớ lại lần thứ nhất, cô vội vàng nói:

- Mấy giờ rồi nhỉ? Đáng lẽ anh không nên để em ngủ.

- Sao không? - Anh liếc nhìn cô vẻ hăng hái - Anh cho rằng em bị cảm lạnh, sau khi em ngụp lặn dưới sông và nghĩ ngơi cũng là một cách chữa trị tốt như những cách khác.

- Em cũng nghĩ thế - Cô đành nản chí tán thành, không còn hơi sức đâu mà tranh cãi về chuyên đó. Tình trạng của cô mới hỗn độn làm sao chứ! Tuy thế sau khi uống xong tách trà nóng thì tâm trạng cô có khá lên tí chút:

- Giá như trời tạnh mưa nhỉ! - Cô thở dài, nghe thấy tiếng mưa rỉ rích bên ngoài.

- Cuối cùng thì cũng phải tạnh chứ - Luke nói vu vơ, dường như anh không thực sự quan tâm gì đến mưa với nắng.

- Thế chúng ta có thể làm gì cho đến khi mưa tạnh? Em hỏi nghiêm chỉnh đấy. Chúng ta không thể chơi sấp chữ suốt ngày được.

- Em sẽ không làm gì cả - Bỗng dưng anh quyết liệt - Anh đã đủ lo lắng lắm rồi.

Gay chớp mắt trước giọng nói gay gắt của anh và quyết định không ngã theo anh:

- Chí ít thì cũng để em chuẩn bị bữa tối chứ - Cô van vãn.

Cuối cùng thì anh cũng chịu thua:

- Anh e là anh đã ăn hết phần còn lại của con gà lúc trưa rồi, nhưng anh có mang đến đây một ít thịt nướng, dùng món ấy nhé?

- Anh sẽ bị béo ra đấy - Gay bức bối cảnh cáo, không muốn bị gợi lại những chuyện của buổi chiều hôm trước và cũng không muốn bị lôi cuốn vào một tâm trạng vui vẻ hơn.

- Để khi nào tạnh mưa anh sẽ đem vứt bỏ nó đi ngay - Anh nhả nhỏ, không quan trọng hóa những nhận xét của cô.

- Luke ơ - Trong bữa tối cô hỏi anh với vẻ ủ dột - Lúc ra ngoài anh có thử xem cái xe không?

Anh nhả nhỏ:

- Có, ngoài những chuyện khác thì anh còn vì tò mò nữa - Anh thừa nhận - Anh đi sau khi em ngủ thiếp đi lúc sáng nay trong khi anh đang chẻ củi.

- Và...,

- Anh e rằng nó sẽ vẫn phải ở đấy thôi nhưng vì nước sông quá cao nên không thể nhìn thấy được.

Gay hít hơi thở thật sâu để giữ bình tĩnh. Nếu cố gắng thì cô vẫn có thể hành động minh mẫn chứ.

- Không tính những chuyện khác thì có một chiếc xe hơi ở đây có lẽ sẽ có ích.

- Hơn bất cứ cái gì, em vẫn toan tính chuyện bỏ đi hả?

Cô lặng lẽ gật đầu, ngạc nhiên vì thấy Luke đã động đến chuyện đó. Bộ mặt anh nhả nhỏ và anh tránh không nói đến chuyện xe cộ nữa, dường như đó là bệnh dịch hạch không bằng. Dù sao cũng chính cô là người khơi mào, nhưng bây giờ cô cũng không muốn nói tiếp chuyện ấy nữa. Việc chuẩn bị bữa tối làm cô mất khá nhiều hơi sức, không còn dồi dào sinh lực như mọi khi.

- Anh không phiền nếu em đi ngủ chứ - Cô hỏi, khi thấy anh không bàn luận gì thêm trong khi họ uống nốt cà phê.

Anh không tranh cãi, nhưng mắt anh nheo lại:

- Em chắc là em đang khá lên đấy chứ?

- Chắc - Cô ngẩng mái đầu mượt mà lên mỉm cười hờ hững - Em chỉ mệt thôi.

- Thế thì đi đi - Miệng anh nặn ra một nụ cười cũng tương xứng với nụ cười của cô - Khi nào cần uống sữa thì anh sẽ mang sữa nóng lên, nhưng anh chắc chắn đó là tất cả những gì em sẽ cần từ anh trong đêm nay.

Gay nhẹ người vì Luke không gợi ý chuyện lại ngủ với cô đêm nay, tuy thế cô vẫn cảm nhận được một nỗi thất vọng kỳ lạ. Cô tự nhủ điều đó thật vừa nực cười vừa ngớ ngẩn. Cả ngày hôm nay anh giữ một vẻ xa cách dường như để trả thù. Anh hầu như không chạm vào cô, mà có chăng cũng chỉ là mấy ngón tay băng quơ đặt vào trán cô xem nó có nóng không. Rõ ràng là anh quyết tâm giữ khoảng cách và cô cảm thấy hổ thẹn vì cô không cảm thấy dễ chịu như cô đáng

phải thấy.

Thở dài với đôi chút bối rối, cô lừ đừ đi về phòng ngủ và đầu Luke có mang sữa nóng lên như đã hứa, anh cũng chỉ ở lại không quá hai ba phút gì đó.

Ngày hôm sau, cô mất hết can đảm vì thấy cô chẳng những không khỏe lên mà còn yếu đi rất nhiều, rét run và buộc phải nằm trên giường. Thế là cô sẽ phải chờ lâu hơn thời gian cô dự tính để ra được khỏi nhà và tìm kiếm chiếc xe. Trong thời gian cô ốm. Luke chăm sóc cô rất cẩn thận, chu đáo nhưng với một vẻ xa cách, chỉ đôi khi đôi mắt anh đã phản chủ, để lộ ra sự lo lắng quan tâm của chủ nó. Quyết tâm tránh đụng chạm với cô của anh vẫn cứ tiếp tục và nếu lúc đầu cô cảm thấy yên tâm thì dần dà trong cô lại nảy nở một sự oán hận mà cô không hiểu nổi.

Sáng hôm sau đó, một tình trạng tinh thần hỗn loạn đẩy cô ra khỏi giường:

- Em đã ở trên giường đủ lâu rồi - Cô nói với Luke khi anh giận dữ tóm được cô lần nữa đang ở lưng chừng cầu thang đi xuống nhà - Lần này thực sự em đã thấy khỏe hơn và em phải đi xem liệu có thấy cái xe ấy không.

Dù hiển nhiên là anh không bằng lòng nhưng anh cũng không thực sự làm gì để ngăn cô, anh chỉ khẳng khẳng là cô phải ăn sáng trước khi làm việc gì.

- Em vừa mới ốm dậy - Anh nói ngắn gọn - Đáng lẽ ra anh phải gói em lại mang lên gác nhưng vì anh nhát gan nên đành chịu thua. Anh sẽ để em dưới này, thậm chí anh sẽ đi cùng em và giúp tìm chiếc xe nếu em hứa là sẽ chịu ăn sáng.

- Em muốn được cảm ơn anh vì anh đã chăm sóc em thật chu đáo - Gay nói cứng ngắc trong khi trệu trạo nhai lát bánh mì mỏng. Cô thấy ổn nhưng vẫn yếu. Sự yếu ớt này khiến cô rất hoang mang, và cô càng hoang mang hơn khi thấy Luke nhìn cô.

Anh nhún vai, nhìn cô và bậm môi lại:

- Đó là điều tối thiểu anh có thể làm được, nhất là khi anh gián tiếp phải chịu trách nhiệm về trận ốm của em.

- Thế là sự ăn năn tạo nên một y tá tốt? - Cô cố tỏ ra chót nhả nhưng vẻ mặt Luke cho thấy anh không có tâm trạng cho những câu đùa bừa bãi.

Một giờ sau họ rời ngôi nhà, anh tiết lộ một thông tin khiến cô ngạc nhiên:

- Đáng lẽ hôm qua anh có thể tìm thấy chiếc xe của em nhưng anh không thể rời em mà đi xa xuống dưới kia.

Gay loạng choạng, liếc nhanh sang anh. Làm sao anh không thể rời cô? Cô đã bị sốt, đôi khi suy sụp, mê sảng nhưng anh có vẻ như không thực sự nhiệt tình quan tâm. Không phải đến bây giờ cô mới nhận thấy rằng trong khi có vẻ như Luke không thực sự yêu thì trong thực tế, anh hầu như luôn bên cô.

Và rồi khi cô cân nhắc những lời lẽ của anh kỹ càng hơn thì sự sợ hãi thế chỗ cho sự ngạc nhiên. Sao anh lại nói như là cái xe đã đi khỏi khúc suối cạn chứ?

- Luke - Cô thì thào, mặt bột đi vì sốc - Anh không nghĩ là cái xe đã bị cuốn trôi đi chứ?

Thật không may là lại đúng thế. Cách con suối cạn chừng nửa dặm họ tìm thấy cái xe nằm trên một bãi đá phía dưới thác nước. Gay choáng váng, Nắm chặt tay Luke cho khỏi ngã khi cô nhìn xuống đồng đồ nát, vì đó là cách duy nhất lúc này có thể dùng để tả cái xe đó, trong vòng một phút rồi tuyệt vọng quay đi. Nó là xe của mẹ cô và bây giờ thì không thể nào còn sử dụng được nữa. Điều đó quá rõ ràng, không còn gì phải băn khoăn.

- Gay ơi?

Cô ngược cặp mắt ngây dại đầy nước mắt và sự thất bại, không thể cất nên lời nhưng thấy dễ chịu hơn vì giọng nói chắc nịch của anh. Nếu giọng nói đó mà thật dịu dàng thương cảm thì có lẽ cô sẽ hoàn toàn suy sụp mất.

- Nếu em chịu đứng đây - Anh điềm tĩnh nói - Thì anh sẽ xuống đó xem cho gần hơn.

Anh nhanh nhẹn đi xuống, cô cảm thấy anh làm thế để cho cô thời gian tự bình tĩnh lại và kiểm tra cái xe hỏng dưới kia. Thậm chí với cặp mắt nhòa lệ thì cô cũng thấy rằng nó giờ chỉ còn mà một đồng sắt vụn.

Khi Luke quay lên thì cô đã tỉnh tâm lại đôi chút nhưng khi thấy anh chỉ đơn thuần lắc đầu thì môi cô lại run lên.

- Có lẽ chúng ta nên thông báo với cảnh sát nếu không họ lại tưởng là có ai đó bị tai nạn, bị thương hay chết rồi. Ngoài ra anh e là chúng ta chả còn làm được gì nhiều. Mấy mớ đá chỗ này rắc lăm, sẽ mất cả đồng tiền cho việc cứu hộ mà lại không đáng. Cái xe méo mó như một cái vỏ hộp cá mòi.

- Đừng bỏ em một mình! - Gay nức nở cay đắng, bịt tai lại.

- Gay anh xin lỗi. Anh sẽ làm nếu anh làm được, nhưng tự em phải nhận thức được vấn đề và liệu em có cảm thấy khá hơn chút nào nếu anh giả bộ là thiệt hại không lớn như ta tưởng chứ?

Cô chán chường lắc đầu:

- Không, tha lỗi cho em...

Anh cầm tay cô, cái nắm tay thật chặt ấy khiến cô cảm thấy dễ chịu kỳ lạ.

- Chỉ thêm vài trận lụt như trận vừa rồi thì sẽ chả còn lại gì nhiều đâu. Đến cuối mùa hè thì chắc là ít ai có thể nói được nó là cái gì. Nhưng nếu nó làm em lo lắng, Gay à, thì anh sẽ tìm người và thiết bị đến mang nó đi.

- Chả ai đến đây đâu - Gay thần thờ đáp - Hơi khó đi và những điểm du lịch thì xa mãi dưới Cown Col cơ.

Luke gật đầu, rồi đưa cô trở lại khu nhà. Vào nhà rồi, anh đóng cửa và sau khi đặt cô vào chiếc ghế bành cạnh lò sưởi, anh rót nước uống cho cô.

- Buồn phiền chẳng ích gì đâu - Anh đặt vào tay cô một ly nước, mắt nhìn gương mặt hoen nước mắt của cô.

- Anh không tìm ra điều gì để nói nữa hay sao? - Cô lăm bắm hung hãn, sự mệt mỏi rã rời bỗng tan đi trong cơn giận dữ bất thành tình trước thái độ chậm hiểu của anh về tình thế nan giải mà cô đã lâm vào - Nếu đó mà là xe của em thì chắc hẳn em đã đồng ý với anh rồi, nhưng đằng này lại không phải. Làm thế quái nào mà em giải thích được với mẹ em đây? Em có thể nói là - Cô quắc mắt nhìn anh - Anh Luke thân yêu và con đã cãi vã và con chạy trốn khỏi anh ấy, chạy thẳng xuống sông không?

- Sao không? - Anh theo dõi gương mặt phần chí của cô một cách cẩn trọng - Nếu anh mà là em thì anh sẽ bám theo sự thật, thế rồi anh sẽ hứng cả mọi lời ca thán và sẽ mua cho mẹ em một cái xe mới. Em có thể nói là em lo lắng về thanh danh của chúng ta và rời đi vào lúc nửa đêm nếu không thì bị vị hôn phu tận tụy sẽ ngăn em lại. Chỉ cần cha mẹ em biết vị thế của em thì mọi cái đơn giản thôi mà.

Gay lại bắt đầu sục sục. Những gì Luke nói có thể có lý, nhưng nghe giọng anh mỉa mai quá.

- Mẹ sẽ không chấp nhận chiếc xe mới đâu.

- Nếu là tại anh thì anh chắc là bà sẽ chấp nhận đấy.

Về buồn bã cô chăm chăm nhìn khuôn mặt khắc nghiệt và tự tin của anh. Hiển nhiên là anh quen với việc giải quyết các vấn đề khẩn cấp. Rõ ràng là anh không định thất bại trong vụ này. Một khi cái xe mới được mang đến thì anh sẽ có thể quên hết những chuyện này đi.

- Anh chỉ muốn dùng nó để vây em chặt hơn - Cô thì thầm bắn khoản tại sao anh luôn có thể hơn cô.

- Chúng ta sẽ thấy - Anh đáp căng thẳng - Anh vẫn muốn em làm vợ anh, Gay à.

- Chỉ vì em là em thôi - Cô tắc nghẹn, điên cuồng đứng dậy - Anh quá chắc chắn về bản thân anh, về những gì anh muốn, liệu anh có sẵn sàng lấy một cô gái ghét anh không?

- Em nói gì cơ? Anh đập lại, mắt anh ánh lên thật đáng sợ - Đừng có quăng ra quá nhiều lời tuyên bố bạt mạng nếu không thì anh sẽ cho em thấy em sai đến thế nào đấy.

Căng thẳng một cách lộ liễu, cô nhìn anh, mắt trợn trừng trừng. Cô choáng váng quay cuồng giữa đau khổ và giận dữ. Đau khổ dành chiến thắng, cô đưa một tay lên đặt trên tim mình để dấu đi những nhịp đập thần thờ của nó, còn tay kia cô vô tình đặt vào người đàn ông bên cạnh cô

- Luke! - Cô bật khóc, dường như ngã vào vòng tay anh.

Để bắt đầu, tất cả những gì anh làm là ôm cô thật chặt đến khi cơn thốn thức của cô dịu dần. Có vẻ như anh không còn bận lòng chuyện cô khóc trên vai anh. Thậm chí anh còn vuốt tóc cho cô, khẽ hôn lên trán và má cô. Chỉ đến khi cô trở nên bình tĩnh hơn thì những nụ hôn của anh mới thay đổi. Tay anh nâng cằm cô lên để anh có thể nhìn thấy đôi môi run rẩy của cô. Lúc đầu anh thật nhẹ nhàng, nhưng không lâu. Nhanh chóng sự đáp ứng run rẩy của cô khiến anh siết chặt thêm vòng tay, miệng anh khám phá với một sự háo hức mỗi lúc một tăng, tay anh chuyển từ ngực và eo xuống vùng đùi thon thả.

Anh không nói gì, và Gay cảm thấy thật biết ơn về điều đó vì cô e là anh sẽ hỏi mai mữa rằng liệu vòng tay ôm riết kia có phải là cách biểu hiện sự căm ghét không. Vì anh không yêu cô nên cô cũng không cần những lời dịu dàng của anh. Nước mắt cô đã ngừng chảy nhưng sự kiềm chế của cô còn rất mong manh. Nếu anh quá dịu dàng thì có lẽ cô sẽ không giữ được.

Luke thì thảo khàn đọc một điều gì đó và cứ tiếp tục hôn cô. Cô cố đẩy anh ra, nhưng tinh thần cô, cũng như mọi lần, không chịu cộng tác với thể xác. Chắc hẳn anh biết rằng cô đang chìm sâu trong dòng thác đắm say giữa họ vì cô cảm nhận được nhịp đập điên cuồng của trái tim anh, anh thở mỗi lúc một khó khăn. Anh phải nhận thức được sự nguy hiểm đang tăng dần của ham muốn, gắn họ lại với nhau, nhanh chóng trở nên không kiềm chế nổi.

Gay hoàn toàn đúng khi cô lơ mơ giảm bớt khi Luke rắn lại đột ngột, miệng anh dứt khỏi miệng cô ấm áp đầy đáp ứng. Nhưng dường như không thể rời cô, anh rên lên và vùi mặt vào vùng giữa vai và cổ cô và cô cảm nhận được hơi nóng hùng hực của miệng anh phả vào da cô. Rồi tay anh lần dưới lớp vải của chiếc áo len mỏng cổ chữ V của cô, những động tác tìm kiếm, khám phá không vội vàng của đôi tay cũng gợi cảm như môi anh, ném cô vào một xoáy nước của khoái cảm. Rồi tay cô vòng ôm lấy cổ anh, những ngón tay cô lùa trong mớ tóc dày thẫm màu của anh, cô bám chặt lấy anh trong cơn ham muốn mãnh liệt.

- Trời ơi! - Cô nghe thấy anh kêu lên, giọng anh nghẹt lại. Anh vẫn ôm ghì cô cho đến khi áp lực từ đôi tay và môi anh khiến cô đau. Đó là một cảm giác đau đớn pha với sự khát khao, nhưng sự khát khao mà những nụ hôn đơn thuần không còn thỏa mãn được, và cả hai cùng biết điều đó.

Mặt Luke nhuộm một sắc xám khi anh bất chợt ngẩng đầu lên. Vòng tay anh lỏng ra, dù vẫn ôm cô, dường như việc nhìn thấy mặt cô rất quan trọng:

- Anh là gì với em hả Gay? - Anh hỏi sít sao.

Ngược hàng mi dày lên cô nhìn anh mù mẫm. Cô nghe thấy anh nói, nhưng bị cảm xúc tràn ngập nên không thể lập tức hiểu được anh đang nói gì. Luke nhìn cô, đôi mắt ánh bạc của anh thắm lại bắn khoăn không giúp cô suy nghĩ rõ ràng. Khi cô đã cố bình tĩnh lại, cô thất vọng vì nhận ra rằng cô không thể trả lời anh hoàn toàn chân thực như anh yêu cầu. Thế thì quá nhiều. Cô không đủ dũng cảm để nhìn nụ cười mong đợi của anh.

- Em không phải trả lời điều đó - Cô thoái thác, mắt nhìn đi chỗ khác.

- Anh không đợi mãi đâu - Anh trả miếng hung dữ - Em phải biết điều đó, tất cả cảm xúc của chính em. Anh không chịu đựng đau khổ lâu hơn được nữa đâu.

- Anh là người đang đau khổ ư? - Cô thì thầm, thoáng nhận thức được điều có thể cô sắp phản bội. Cô muốn rời bỏ anh nhưng không thể bắt mình quả quyết hành động.

Đôi tay anh đặt trên vai cô, nắm chặt đến phát đau lên, dường như không nhận thức được anh đang làm gì nữa. Thân thể cao lớn của anh căng thẳng.

- Những gì chúng ta đang có bây giờ là không đủ, và em biết điều đó.

Cô lấy làm xấu hổ là cô có biết. Máu dồn cả lên má, cô thì thầm:

- Luke, em không phải là đứa trẻ con!

- Điều đó phải hiểu thế nào đây? - Anh ngắt lời vẻ cay nghiệt - Anh biết là em không phải trẻ con và ngược lại, em cũng biết anh như thế, nhưng điều đó không bao giờ khiến em dừng lợi dụng lợi thế tuổi tác.

Cô lại liếc nhìn anh mắt cô ngơ ngác:

- Khó hiểu - Cô lẩm bẩm - Anh nói thật khó hiểu!

- Không - Anh tấn công một cách sắc bén khiến cô hoảng hốt - Em hiểu rõ mà. Khi bị hối thúc, em làm ra vẻ em quá trẻ để đưa ra quyết định.

- Chẳng hạn như...?

Cái nhìn giận dữ của anh khinh thường sự lảng tránh yếu ớt của cô

- Chẳng hạn như có được yêu cầu anh làm tình với em cho ra trò trước khi chúng ta cưới nhau. Em mời mọc anh, và anh chọn đường nào cũng là sai. Nếu anh cứ để trôi theo dòng thì rồi em sẽ biến cuộc sống của anh thành địa ngục, hoặc là bỏ anh, thì cũng thế thôi.

Gay cảm thấy khó mà theo được sự biện luận của anh. Chỉ rõ ràng là anh vẫn đang tiếp tục phán xét cô một cách sai lầm. Có lẽ đó không hoàn toàn chỉ là lỗi của anh, nhưng lúc này cô không muốn động chạm đến điều đó.

Cẩn môi cô hỏi ngập ngừng: - Làm sao mà em có thể ảnh hưởng đến cuộc đời anh chứ?

- Câu trả lời này em cũng biết rồi - Làu bàu, rồi nói thêm với một vẻ dữ dội hoang dại ánh lên trong mắt, thiêu đốt cô - Trời cứu anh, nhưng anh không làm gì được ngoài việc theo em! Anh không biết em sử dụng cái sức mạnh gì, nhưng anh mong là em không nghĩ anh thích nó chứ?

- Sức mạnh ư? - Cô hỏi, bắn khoăn không biết có phải chính là Luke đang nói không - Như thế nào cơ?

- Như thế này này! - Anh kêu lên, giọng anh trở nên thô bạo. Anh điên cuồng lôi cô lại gần, môi anh chiếm đoạt môi cô. Anh khiến cô ngạc nhiên, mất thăng bằng và sự khấn khoản của môi anh bắt môi cô cũng mở ra trong một cuộc tấn công của những cảm xúc nhiệt thành.

Với một nhát giật dứt khoát, cô thoát ra khỏi anh và giận dữ giáng cho anh một cái tát vào gò

má rần rỏ. Cái kiểu anh hôn cô không khác gì một lời lăng mạ.

- Sao anh không thử nghĩ về em như như một kẻ vô danh đơn giản như lúc đầu anh đánh giá? Cách đó có thể giúp anh lấy lại được tâm trạng bình tĩnh đấy!

- Gay! - Anh cắt ngang ừ ê, giờ tay lên đặt vào má rồi lại buông thõng xuống.

- Anh còn nhớ cô Dalmonte chứ? - Gay vội vả tiếp lời một cách hờ hênh, cơn giận dữ của cô bị nổi đau đẩy cao lên - Anh mê cô ta, nhưng cô ta không chọn anh, và anh bị mất thể diện. Thực ra so với cô ta em chỉ là con muỗi. Nhưng nếu anh chịu chờ, em chắc chắn là với những gì anh có, anh sẽ sớm có một lô các cô gái danh giá xếp hàng xin đám cưới.

Gay chưa từng bao giờ trông thấy anh góm guốc đến thế, trong cả một thời gian dài. Trong giây lát cô sợ rằng anh sẽ đánh cô như kiểu cô vừa choảng anh, nhưng thực tế anh đã kiềm chế bản thân nhưng vẫn biểu lộ những dấu hiệu của cơn điên tiết, chúng khiến anh run lên.

- Đôi khi - Anh cắt ngang - anh thấy em như đũa đầu đường xó chợ. Cái kiểu đôi khi em dùng để diễn đạt ý kiến của em cần phải thay đổi. Và sẽ phải thay đổi nhiều - Anh bình tĩnh đoán chắc với cô - Một khi em lấy anh.

Mắt cô dán vào bộ mặt căng thẳng của anh. Nếu cô có hy vọng che dấu được tình yêu của cô dành cho anh thì có vẻ như cô đã thành công ngoài mức mong đợi. Anh đã thực sự tin rằng cô có tính chua ngoa bẩm sinh và mặc dù con người cô là như thế thì hình như anh vẫn quyết cưới cô.

Nhặt nhanh mọi nỗ lực, cô dồn chúng vào để tạo ra một cái nhìn thờ ơ, cô cầu nhàu một cách bất tri:

- Em không thể tin vào điều đó. Chó đen giữ mực mà.

Luke lùi lại, mặt anh rần rần khi anh hít vào một hơi thở sâu:

- Chúng ta đi khỏi đây thôi, Gay, em gói ghém quần áo nhanh lên rồi đi luôn.

- Gì cơ? Bây giờ à?

- Phải, trở lại London - Giọng anh căng thẳng đầy đe dọa - Có phải đó là điều em muốn không?

- Tất nhiên.

Có phải cô đã liều mạng để thoát khỏi đây đêm hôm kia không? Tại sao sau đó, khi cô được trao một cơ hội khác, cô lại cảm thấy bất đắc dĩ khi phải chấp nhận nó chứ? Không có gì thay đổi cả. Nếu có thì đó là Luke và cô thậm chí còn trở nên thêm xa cách.

Anh nói thẳng thừng, lơ đi thoáng ngập ngừng cùng cái liếc mắt bắn khoắn của cô:

- Em đã phạm sai lầm khi một mình đến đây, nhưng anh còn phạm sai lầm lớn hơn khi đi theo em. Dù sao đi nữa thì cũng không có cái gì ngăn cản chúng ta trở về nhà, nơi anh có thể chấn chỉnh lại mọi việc càng nhanh càng tốt. Để bắt đầu anh sẽ mua cho mẹ em một chiếc xe mới. Việc em có lấy anh hay không bây giờ chưa bàn đến, nhưng vì cha mẹ em, chúng ta nên quyết định tạm thời đính hôn. Ai mà biết được - Anh kết luận, với chút châm biếm cay đắng - Có thể em dần dần xét cho anh đóng vai trò lâu dài.

- Không, cảm ơn - Cô nói không nhân nhượng - Cảm thấy rất lạnh - Em từ chối trở thành trụ cột cho danh giá của anh, hoặc là cái anh tưởng tượng ra.

- Em thật sự cho là anh cần à? - Anh phản bác thô bạo.

- Không - Cô đáp cụt ngắn - Nhưng cũng có việc để làm với những tham vọng, có phải thế không, chứ không phải là thực sự biết yêu.

Anh nói cộc lốc:

- Khi anh có được em thì có lẽ anh sẽ thấy hài lòng

- Có lẽ sao? - Cô bị nổi đầu làm cho nhức nhối và có một ao ước điên cuồng muốn cười phá lên - Đó là một trò chơi mà em không được chuẩn bị để nhập cuộc. Cô Dalmonte không thuận theo anh và anh quay sang em, nhưng một khi anh qua cơn sốc về chuyện bị cô ấy khước từ thì anh có thể trở nên tham vọng hơn nữa. Một người đàn ông như anh không biết đâu là điểm dừng!

- Em cũng thế đấy! -Anh phản công, đôi mắt anh thăm lại một cơn giận dữ khiến cô hốt hoảng lùi lại. Cô gì nữa ngoài sự dữ tợn và nụ cười mỉa mai của anh. Bỗng dưng cô không dám nói thêm lời nào nữa dường như có cái gì đó cảnh báo cô rằng nếu cô làm thế thì anh sẽ không chịu trách nhiệm về hành động của anh.

- Gay - Anh cau có nói, điệu bộ bất nhẫn cau kính - Đi mà thu xếp nhanh lên, trước khi em nói thêm điều gì nữa. Anh nghe em nói phát mệt lên rồi.

Cô miễn cưỡng đi, rầu rĩ vì tháo độ băng giá của anh. Cô cảm nhận được cơn tức tối của anh, và ngấm ngấm bị hành hạ về điều đó trong khi cô hiểu rằng dù sao cô cũng phải tìm ra sức lực để theo cái kế hoạch của anh ta, cho dù chỉ trong vài ngày.

Họ nhanh chóng gói ghém hành lý, dập lửa trong bếp và dọn dẹp lại mọi thứ cho ngăn nắp. Đến lúc họ chuẩn bị khởi hành thì lửa trong bếp đã tắt hẳn, dù cảm thấy nhẹ nhàn, Gay vẫn liếc nhìn tất cả với đôi chút băng khuâng. Cô đã định nấu cho Luke món gì đó ngon lành cho bữa tối nay, nhưng bây giờ họ không còn ở đây nữa.

Họ đi bộ ra đường chính, Luke vẫy được một chiếc xe tải để đi nhờ. Họ nhanh chóng đến được gara nơi Luke gửi xe và lên đường về London.

Ngồi cạnh Luke, trong sự tiện nghi đầy xa hoa. Gay bắt đầu cảm thấy ồm. Cô chắc là cô sẽ không thực sự ồm lại, nhưng cô thấy mệt mỏi và kiệt sức.

- Lại thêm một sai lầm nữa - Luke liếc xéo sang bộ mặt trắng bệch của cô - Em chưa thích hợp để ra đường, chịu đựng cả một hành trình dài về London.

- Tại anh cứ khăng khăng - Cô nói rầu rầu.

- Anh ước gì chúng ta có thể ở lại đó.

- Chúng ta không việc gì phải vội vàng cuốn gói như thế này!

Anh đã bắt được âm hưởng oán giận một cách vô thức trong giọng nói của cô và cái nhìn của anh tò mò ánh lên trước khi anh tập trung chú ý vào con đường phía trước.

- Đáng lẽ lúc đó em nên giải thích rõ em cảm thấy thế nào. Nhưng không sao, anh sẽ tìm một khách sạn. Chúng ta không phải về London trong đêm nay mà.

- Em cho là nên - Cô vội nói, sợ rằng cô đã để lộ ra cảm xúc của mình.

- Xin em hãy nghe lời anh đi - Anh điềm tĩnh đáp - Cái xe của mẹ em giờ là đồng sắt vụn rồi. Tốt hơn cả là anh nên đưa em trả về nhà trong một tình trạng chấp nhận được.

Bất chấp những cố gắng của anh để làm bầu không khí giữa hai người dễ thở hơn, Gay vẫn cảm thấy trong anh có một sự thay đổi nào đó dường như thiên về sự thù địch:

- Anh không phải lo về điều đó - Cô nhún vai - Mẹ đã cảnh báo với em rằng nếu em cứ khăng khăng muốn rời khỏi nhà thì em phải học được cách đứng bằng chính đôi chân của mình. Em cho là tính đến cả kinh nghiệm trong cư xử với đàn ông cũng như mọi thứ khác.

- Cái điều được em làm một cách đáng thán phục, đạt trình độ đấy - Anh mỉa mai - Thế rồi em hốt hoảng và bỏ chạy.

Gay cau mặt. Hắn anh đang ám chỉ đến cách cư xử của cô ở trang viên. Má cô nóng lên phùng phùng khi cô nhớ lại cô đã dính chặt với anh như thế nào khi anh hôn cô. Thật là xấu hổ cho cô, đã thế lại còn bỏ chạy. Ít nhất là hai lần Luke là người dứt ra trước.

Theo cái mạch suy nghĩ lơ mờ đó, cô chậm rãi nói:

- Anh bóng gió là việc ở trang viên với anh không dễ dàng gì. Em cho là tại công việc của anh phải không?

- Không phải - Anh đáp gọn lỏn.

- Thế thì anh phàn nàn về cái gì vậy? - Cô bối rối.

- Anh không phàn nàn - Anh cướp lời, tăng tốc một cánh bắt nhẩn để chiếc xe vượt qua những tay mô tô đang tha thẩn - Anh thấy tình trạng càng ngày càng khó kiểm soát hơn mức anh tưởng, nhưng anh không nhận thức được rằng anh đã phàn nàn.

- Có phải anh đang lịch thiệp ám chỉ rằng chính em là kẻ khó kiểm soát? - Cô cau có.

- Không, không phải là em - Anh trả lời dứt khoát - Ít nhất thì cũng không trực tiếp. Bây giờ thì hãy làm một cô bé ngoan nhé - Anh nói từ tốn hơn - Và để anh tập trung vào việc lái xe, để anh có thể đến được cái khách sạn mà anh chọn trước khi em sập xuống

Đã đi được hơn một trăm dặm và còn bốn mươi dặm nữa thì tới London, nhưng khá lâu trước khi họ đi được nửa đường thì Gay đã thấy mệt. Sau khi dừng lại ăn trưa họ đi thêm chút nữa đến gần Swindon thì Luke quyết định rằng họ sẽ dừng lại nghỉ đêm.

Anh chọn một khách sạn ở một khu vực yên tĩnh, xung quanh là một khu đất rộng và có rất nhiều cây to bao phủ. Chắc chắn anh đã từng đến đây, nếu không anh không bao giờ có thể tìm ra nó. Khi anh đăng ký khách sạn cô đứng bên cạnh quan sát anh. Trông anh mệt mỏi và khá căng thẳng. Cũng một phần vì điều đó mà cô không khăng khăng đòi đi tiếp. Bỗng dưng trong cô cuộn lên một niềm mong ước lạ lùng muốn được chăm sóc Luke. Không phải cô là người vô tâm nhưng vì Luke thường rất tháo vát, hiệu quả và dường như anh không bao giờ cần đến sự thông cảm của bất kỳ ai.

Bây giờ cô cảm thấy ân hận. Anh chẳng mấy lúc được nghỉ ngơi, nếu đó là lý do khiến anh đến Wales. Dù lý do đó là gì đi nữa, anh cũng không được vui vẻ thoải mái cho riêng anh. Điều đó quá rõ ràng.

Cô để ý thấy ánh mắt của các nhân viên khách sạn. Suốt buổi chiều cô đã chứng kiến những ánh mắt của phụ nữ nhìn ngấm anh đầy ngưỡng mộ. Một vài người nhìn anh không cần dấu diếm và cho Gay là ánh mắt ghen tị. Cũng không phải là lần đầu Gay ước gì anh không quá hấp dẫn như vậy, ánh mắt đẹp thẩm màu cùng dáng vẻ tự tin vững vàng của anh thu hút mọi người bất kỳ nơi nào anh đến.

- Anh sẽ đưa em lên phòng - Anh nói bình thản.

Khi cô ngược lên cô thấy ánh mắt anh như dính vào cô và có điều gì trong đó khiến cô run lên. Lần này cô không tranh cãi. Quá biết rõ về anh, cô đứng lên tuân phục. Đầy sở hữu, anh đặt một cánh tay dưới cánh tay cô, đưa cô ra khỏi phòng lớn nơi họ vừa ngồi ăn tối. Luke uống rượu liên tục, nhưng cô cũng không đủ dũng cảm để khiển trách anh mặc dù bản thân cô thì kiên nhẫn ngồi nhắm nháp ly nước cam. Cô không dám mở miệng vì cô tự thú nhận một cách buồn bã rằng vụ rượu chè này có liên quan đến bản thân cô.

Thẳng hoặc, họ ngồi nói chuyện, và cũng chỉ về Wales thôi. Gay rất ngạc nhiên khi biết được rằng anh hiểu vùng này rất rõ, dù từ trước anh cũng nói rằng anh đã đến đó rồi. Anh biết vùng này còn rõ hơn cô. anh có thể kể tên hàng loạt danh lam thắng cảnh của vùng này thậm chí

không cần phải dừng lại nghỉ. Dù sao, cô cũng không còn ngạc nhiên khi nghe anh thú nhận rằng các cuộc thăm viếng của anh đến vùng này trong vòng vài năm trở lại đây chủ yếu là các khu công nghiệp. Mà chủ yếu anh đi bằng máy bay chứ không phải xe hơi.

- Có vẻ như công việc làm ăn đưa anh đi khắp thế giới, gần như tất cả mọi nơi - Cô nói. Ngày mai anh lại trở lại với thư ký của anh, cô Carson siêu hiệu quả. Gay như nhìn thấy cánh cửa văn phòng anh đóng lại trước mặt cô và cảm thấy một nỗi sợ hãi phi lý: - Vợ anh có lẽ sẽ ít khi được gặp anh - Cô lẩm bẩm - Đây là nếu anh có vợ.

- Vợ anh có thể đến cùng anh - Anh trả lời tử mỉ, mắt nhìn vào mái tóc đỏ sống động của cô - Dù sao thì anh cũng không định đi lại quá nhiều khi chúng ta đã cưới nhau.

Gay suy nghĩ về điều đó khi họ cùng nhau lên gác, Gay có thể cảm thấy sức ép của cánh tay anh lên cánh tay cô truyền một thông điệp bốc lửa đến tất cả mọi miền trên cơ thể cô, và tất cả những gì cô có thể làm là cấm bản thân mình quay lại lao vào vòng tay anh.

Anh mở cửa phòng ngủ của cô giúp cô và phải sau đó cô mới được nghĩ đến những gì về anh. Vài phút sau, chúng vẫn khiến khuôn mặt bạc phếch vì kiệt sức của cô đỏ bừng bừng.

Ánh mắt anh dường như đầy tò mò tập trung vào gò má bừng bừng của cô, tìm kiếm nguyên nhân của sự tăng trưởng về màu sắc. Anh đi vào trong phòng cô nhưng không đóng cửa lại:

- Em có thể tự bỏ quần áo ra được không? - Anh cau mặt hỏi.

- Tất nhiên - Cô lấp bắp, mặt đỏ hơn lúc nào hết.

- Anh sẽ bảo hầu phòng lên giúp em - Anh nói ngắn gọn - Anh biết là em không muốn anh giúp. Hay em có muốn?

Cô cho là anh đã uống quá nhiều, dù trông anh vẫn có vẻ tỉnh táo, điềm tĩnh sắt đá. Luke không như những người đàn ông bình thường khác, cô cay đắng nghĩ, anh ta luôn luôn hoàn toàn kiểm chế được bản thân. Chính âm hưởng mai mĩ trong câu hỏi cuối cùng của anh khiến cô băn khoăn.

- Em có thể cố được - Cô nhắc lại gượng gạo.

- Thế thì chúc em nghỉ ngơi thoải mái nhé - Anh nhìn cô mà không biểu lộ thái độ gì - Trông em vẫn ốm lắm. Đáng lẽ anh không nên lôi em đi.

- Thực ra thì sao anh làm phải làm thế hả Luke? - Cô hấp tấp hỏi.

- Có lẽ vì anh không phải là kẻ bất khả chiến bại như anh đã nghĩ - Anh trả lời một cách bí ẩn, lặng lẽ đi ra và đóng cửa lại.

CHƯƠNG CUỐI

Sau bữa sáng ung dung họ rời khách sạn để hoàn thành cuộc hành trình về London. Luke khẳng định rằng họ phải ăn trưa trên đường và dành cả thời gian cho việc ăn nữa. Việc tính toán của anh có thể sẽ khiến cho Gay thoải mái nếu cô không cảm nhận được sự sốt ruột ẩn chứa trong đó. Vì nguyên nhân nào đó mà cô không dò ra được, Luke rất căng thẳng.

Bản thân cô cũng cảm thấy căng thẳng như vậy. London là hiện thân của vấn đề và dù thế nào thì cũng là sự kết thúc của một giai đoạn. Tại London Luke có thể thay đổi. Không nhiều, cô tự nhủ một cách mỉa mai. Ở đây thì anh là một kẻ xa lạ tận tâm Nhưng ở đó anh có thể trở thành một kẻ tàn nhẫn lạnh lùng, một doanh nhân. Nếu họ phải đính hôn thì chuyện đó cũng sẽ không lâu. Sau rốt anh sẽ biến khỏi cuộc đời cô. Điều đó có lẽ sẽ không xảy ra chỉ sau một đêm, Nhưng cô không thể trong tình trạng đính hôn với anh vô hạn định. Dần dần họ phải tách ra.

Gay nhăn mặt khi cô thấy những dấu hiệu đầu tiên báo rằng họ đang đến London. Đây không phải là điều cô muốn sao? Cô không thể hiểu được những băn khoăn của chính mình, Luke muốn cưới cô chỉ vì cô là người thích hợp. Anh không yêu cô. Vậy tại sao viễn cảnh không được gặp anh nữa lại khiến cô cảm thấy đau buồn?

Anh không đưa thẳng cô về nhà. Đầu tiên anh đến căn hộ của anh, cô hỏi anh sao lại thế?

- Anh muốn gọi điện thoại và gọi ở đây thì sẽ dễ dàng hơn - Anh đáp - Còn vấn đề về chiếc nhẫn đính hôn của em nữa. Em phải có một chiếc.

-Anh..anh muốn chúng ta đi mua luôn à? - Gay mất hết can đảm, miễn cưỡng ra khỏi chiếc xe.

- Không - Anh bình thản nói, và đẩy cô trở lại xe - Anh đã có rồi.

- Anh có vẻ chắc ăn nhỉ? - Cô la lên phấn uất.

- Chúng ta đã thảo luận xong tất cả rồi - Anh cắt ngang - Nên đừng bắt đầu trò giả vờ như em không biết gì. Mua nhẫn là một việc bình thường với những người đang yêu nhau, nhưng nếu họ không yêu thì việc đó có thể trở nên rất ngượng ngùng.

- Nghe anh nói cứ như anh đã từng làm việc đó rồi - Cô nói vẻ tọc mạch, bỗng dưng căng thẳng.

- Anh chưa hề - Anh đáp - Nhưng anh có thể sử dụng trí tưởng tượng của anh.

Sự mỉa mai trong giọng nói của anh không từ cô ra. Lúc anh quay lưng đi, cô hoang mang nhìn theo cái lưng chắc nịch của anh:

- Sao anh không mang cái nhẫn đến khu trang viên?

Đôi vai rộng của anh hơi nhướn lên:

- Anh nhận ra rằng em cần thời gian để quen với việc đó, vậy nên anh quyết định là dừng những thủ tục đó cho đến khi chúng ta trở lại đây.

- Anh muốn nói là cái xích quanh cổ em phải không? - Cô sùng sĩa lắm bầm, cố kiềm chế những cảm xúc mạnh mẽ hơn đang run lên.

- Anh chỉ nghĩ đến một chiếc nhẫn quanh ngón tay em thôi - Luke trả miếng điềm đậm - Chỉ là một cách để thiên hạ biết là em thuộc về anh.

Gay thấy nao núng, mặt cô tái đi:

- Anh phải đóng dấu vào tất cả những gì anh sở hữu à?

- Đôi khi cũng mất công - Anh đáp, gần như xác xược, mắt anh lóe sáng khi liếc sang cô lúc họ đi vào phòng làm việc của anh - Cũng có vài cách khác cái nhẫn, nhưng chúng ta có thể thực hiện

sau.

Trong giây lát có cái gì đó trong mắt anh làm cô hoảng sợ và cô thấy nhẹ người khi được thả mình xuống chiếc ghế bành gần nhất trong khi anh gọi trà. Lúc chờ người phục vụ rót trà, anh gọi cho gara và đặt hàng một chiếc xe mới để giao cho mẹ Gay vào ngày hôm sau.

- Chỉ thế thôi à? - Gay kinh ngạc khi anh đã làm xong.

- Không có vấn đề gì - Anh nói ngắn gọn - Bây giờ em có thể quên chuyện ấy đi được rồi.

- Chúng ta còn phải giải thích về việc đó! - Cô chống chế.

- Chuyện đó em cũng có thể để anh - Anh trả lời cộc lốc - Anh chịu trách nhiệm.

Tin rằng anh chịu trách nhiệm thì cũng dễ thở hơn và có vẻ như anh có thể cáng đáng được mọi gánh nặng trách nhiệm. Cô nghĩ có lẽ anh đã quen với chuyện đó rồi. Đôi mắt anh lấp lánh và cô cảm thấy rạo rực khi chúng lướt trên người cô, và những ngón tay của cô nắm chặt lại. Nếu cô có yêu anh thì liệu cô có cảm thấy thế này không? Chắc hẳn tình yêu phải là một cảm xúc bình yên êm đềm chứ không phải những ham muốn mãnh liệt rồi lại đến những cơn giận dữ hoặc tràn trề thất vọng. Một cảm giác mà lúc thì khiến cô muốn tranh đấu với anh, lúc lại muốn lao vào vòng tay anh.

Cô vẫn tiếp tục thấy cô tội lỗi về chuyện cái xe. Luke đã đến Wales để tìm vị hôn thê của mình. Có lẽ lúc đầu anh chỉ lo lắng rằng cô ở cái vùng xa xôi hẻo lánh đó có một mình. Anh cũng lại tin rằng cô thuộc loại con gái không băn khoăn gì khi qua vài đêm với một gã đàn ông. Gay thở dài. Sau chuyện David và Jim cùng cung cách sống mà cô thể hiện thì cô chỉ có thể trách mình khi anh có cái quan điểm như thế. Không, đó không phải là lỗi của Luke đã khiến cho cô hoảng sợ và chạy trốn. Bây giờ cô đã nhận ra rằng lẽ ra cô có thể an toàn hơn nhiều nếu bên anh chứ không phải trên dòng sông. Và thật rõ ràng, anh đã cứu sống cô nhưng chắc chắn anh không mong chờ cô trao cho anh phần còn lại của đời cô để trả công đó.

- Đừng có lại bắt đầu ủ ê như thế - anh nói và đưa cho cô tách trà - Nếu không em sẽ không bao giờ quên đi được đâu.

- Có lẽ, em sẽ không bao giờ quên được - Cô nói vẻ căng thẳng.

Không trả lời cô, Luke đột ngột quay sang mở khóa một trong những ngăn kéo bàn làm việc của anh và lôi ra một chiếc nhẫn. Gay nhận thấy rằng anh chưa hề đụng đến tách trà của anh.

- Đây, em thử cỡ này xem - Anh quay lại chỗ cô và nâng tay cô lên, đẩy chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

Thẳng thốt, Gay nhìn chằm chằm vào món đồ kim hoàn lộng lẫy, một viên đá tuyệt vời. Trong giây lát cô quên đi sự thù địch giữa hai người:

- Sao nó lại đẹp đến thế hả Luke - Cô ngập ngừng - Hẳn là phải tốn cả gia tài!

- Anh đủ khả năng mà - Anh dài giọng với một sự dứt khoát lạnh lùng - Anh có thể cung cấp sự hào nhoáng, nếu em thích, áo lông chồn và xe Rolls. Phần còn lại là tùy thuộc vào em.

Sự nhạo báng trong giọng nói của khiến sự thích thú về chiếc nhẫn của cô nhạt đi. Tại sao anh cứ phải làm hỏng mọi thứ bằng cái tính mỉa mai cay độc cố hữu của anh? Cô nhanh chóng cụp đôi mắt to của cô xuống trong đau đớn. Cô không muốn đá động đến giá tiền của chiếc nhẫn nhưng cô đã bị lúng túng để tìm ra một cách khác nhằm che phủ những đợt sóng cảm xúc đang trào dâng. Trong phút chốc cô đã quên đi vì sao anh muốn cưới cô. Khi cô đã nhớ ra thì nó đập một cú mạnh vào tất cả những ý niệm lãng mạn trong đầu óc cô.

Nếu vì vội vàng mà cô làm những điều ngớ ngẩn thì Luke sẽ không cho cô cơ hội để sửa chữa. Với một sự thay đổi tâm trạng nhanh chóng, anh bắt đầu ngồi gọi điện thoại, rõ ràng là về

chuyện làm ăn, để cô ngồi uống trà một mình.

Một lát sau anh đưa cô về nhà. Họ nói chuyện với Patricia Fenton trong phòng khách của ngôi nhà tiện nghi mà gia đình Fenton đã sống từ khi đến London cách đây vài năm. Lúc đầu, Patricia hoảng hốt lo lắng về những gì đã xảy ra ở khu trang viên, nhưng Luke nhanh chóng trấn an bà. Gay nhận ra rằng anh là một chuyên gia về lãnh vực ngoại giao, cô cup mắt xuống để dấu sự cay đắng. Chỉ có vài phụ nữ có thể miễn dịch được trước sự hấp dẫn của anh ta. Gay nghi ngờ nếu cô thử giải thích về cuộc thám hiểm ở Wales thì liệu Patricia có khoan dung như với Luke không?

Đến Luke phải nói, Patricia đã chấp nhận quà tặng của Luke, chiếc xe mới với một vẻ hài lòng thỏa mãn mà hiển nhiên là Luke hoàn toàn chấp nhận. Bà Fenton mời anh trở lại dùng bữa tối khi anh đứng lên xin phép ra về và khi anh chấp nhận thì bà rất đẹp lòng.

- Luke và mẹ sẽ hợp nhau - Bà hạnh phúc nói khi chỉ còn lại bà và Gay - Tất cả chúng ta đều thật là hạnh phúc, có phải thế không, con yêu? Con đang sắp có một đức ông chồng thật tuyệt vời và ta cùng cha con thì có một ông con rể tuyệt vời.

Gay cắt ngang dòng cảm xúc dạt dào bất thường của Patricia:

- Sao mẹ lại nói với anh ta con đang ở đâu? - Cô vặn vẹo.

- Ôi, điều đó sao? - Patricia trông hơi có vẻ không thoải mái - Ừm, mẹ, mẹ không biết là mẹ có thể làm điều gì hơn nữa. Gay à, con phải thừa nhận rằng khi vị hôn phu của con muốn biết một điều gì đó thì anh ta gần như không bao giờ chịu bỏ cuộc đâu. Nếu mẹ không bảo cho anh ta biết thì mẹ nghĩ anh ta cũng bám dai dẳng đến khi nào mẹ bảo mới thôi.

- Đáng lẽ mẹ nên thử không nói cho anh ta biết đã - Gay lúng túng gợi ý.

Patricia cau mặt:

- Anh ta là một người đàn ông rất cương quyết, con yêu. Thực ra thì lúc đầu mẹ cũng giả vờ là mẹ không biết con đi đâu, nhưng anh ta xử sự rất lạ nên mẹ e là mẹ phải lo.

Gay ngờ vực -:

- Mẹ muốn nói là anh ta đe dọa mẹ sao?

- Không, con yêu, tất nhiên là không rồi. Ôi, đó chỉ là... một điều gì đó trên gương mặt anh ta. Và khi anh ta nói rằng các con đã đính hôn, phải, thì mẹ phải làm gì đây? Con thật là bướng bỉnh vì đã không nói cho mẹ điều đó trước khi con đi. Điều đó khiến mẹ cảm thấy mẹ ngớ ngẩn khủng khiếp và rất tổn thương!

Gay im lặng lắng nghe trong vài phút, cảm thấy không thể tự vệ trong khi mẹ đang dụ dằng quở trách cô:

- Còn chuyện con sông - Patricia kết luận - Con thật là ngốc nghếch vì đã quên mất nước lũ dâng lên nhanh đến thế nào. Cha con sẽ nổi tam bành lên ấy chứ! Con cố gắng ra được xe đúng lúc thật là may mắn lắm đấy.

- Vâng, - Gay gật đầu, nhẹ cả người vì cả cô lẫn Luke không ai chính xác lại phỏng đoán của Patricia là không có ai trong cái xe khi nó bị cuốn đi. Cha Gay thì không dễ gì bỏ qua như thế, nhưng trong lúc này ông quá bận rộn để xăm xoi vào chuyện tình yêu của con gái.

Buổi tối đó Gay dành rất nhiều thời gian vào việc ăn vận. Cô biện minh rằng đó chỉ là vì cha mẹ muốn trông cô duyên dáng chứ chẳng có gì liên quan đến Luke! Cái nhẩn của anh ta dường như trĩu nặng trên tay cô, khiến cô đau đớn ý thức được sự tổn hại của nó. Cô càng thoát khỏi nó sớm chừng nào thì tốt chừng ấy, cô tự nhủ trong khi đôi tay cô vô tình siết thật chặt lại trước ý nghĩ đó.

Luke đến lúc bảy giờ ba mươi; Gay hấp tấp rút lui với con tim đập rộn ràng, cô cho rằng anh đã hôn cô theo nghĩa vụ thôi. Đôi môi và tay anh cứ lưu luyến đến khi cô rút lại; Không cần đến một cặp mắt tinh tường cũng đủ thấy là cha mẹ cô cực kỳ hài lòng với chuyện đính hôn này. Luke làm mọi việc rất khộp, có vẻ như đang thiết lập một mối quan hệ gần gũi. Cô chán chường nghĩ, trong khi tim dần lấy lại được nhịp đập bình thường, không biết họ sẽ thế nào khi cô và Luke chia tay?

Đây hẳn là một dịp cực kỳ thích hợp. Họ uống Whisky và Patricia nói rằng lẽ ra họ phải có một bữa tiệc cho ra trò và bà ước rằng Morris cùng cô vợ mới cưới của anh ta cũng có mặt ở đây.

- Ta đoán là con đã gặp con trai ta rồi? - Bà hỏi Luke trong bữa tối - Nó trông nom Gay trong khi chúng ta ở Paris cho đến khi Gay quay về nhà và trông nom ta. Chúng ta không muốn để nó lại London - Bà nói tiếp, có vẻ như không để ý thấy những cố gắng của Gay để thay đổi chủ đề câu chuyện - Nhưng nó đang thử làm vài quyết định cho tương lai của nó, thế là nó nhận cái việc làm nửa ngày tại cửa hàng đó.

Luke cau mặt nhưng không bình luận gì và Gay biết rằng mẹ cô chỉ đơn thuần cho rằng anh không coi trọng lắm về chuyện việc làm của cô.

- Ôi, nhân tiện, con thân mến - Dường như cuối cùng cũng nhận ra chủ đề khác có thể sẽ hay hơn, Patricia quay sang con gái mình - Mẹ quên không nói với con rằng ta có nhận được thư của Katrina đấy. Chị ấy và David ổn định cuộc sống tốt lắm rồi, chị ấy háo hức lắm. Cả chị ấy và David gửi lời hỏi thăm con. David Douglas là anh họ của Gay - Bà giải thích với Luke, không hề ý thức được rằng mình đang thả một quả BoM - Nó cưới con gái của một trong những người bạn thân nhất của chúng ta và Gay thường đến trông con cho chúng.

- Có phải cô ấy cũng đến nhà họ trước khi họ ra nước ngoài? - Luke hỏi, lộ vẻ quan tâm, trong khi Gay cảm thấy như đang độn thổ.

- Ta cho là đúng - Patricia tuyên bố - Con có ở đó, đúng không con? - Bà liếc sang Gay với một nụ cười - Con giúp chị ấy trong một bữa tiệc khá là quan trọng, con giả bộ làm người giúp việc hoặc cái gì đó - Patricia nói tiếp - Rồi sau đó con trông lũ trẻ trong khi bọn họ đi dự đám cưới.

- Sao em không nói với anh? - Luke hỏi cô với vẻ điên tiết khi sau đó cha mẹ cô để họ lại với nhau.

- Vì làm thế thì có thể phá hỏng tất cả mọi chuyện của David. Chúng em không biết được - Gay bình thản trả lời.

- Đó thật là những việc làm lố bịch! - Anh la lên.

- Em đồng ý - Cô trả miếng, tất cả mọi sợi dây thần kinh trong người cô căng lên, giờ phút khám phá mọi chuyện đã đến - Nhưng anh thực sự phải chịu trách nhiệm về chuyện này, anh đang đánh giá Katrina và chị ấy phải tạo ra được một ấn tượng tốt.

Luke nói cụt lủn:

- Điều quái quỷ gì khiến chị ta nghĩ là anh đến vì cái việc đó? Có phải chị ta tưởng tượng ra rằng anh dùng thời gian của anh để xăm xoi vợ con của nhân viên? Đó chỉ đơn thuần là vì bà dì của anh mà anh đồng ý đến ăn bữa tối đó.

- Nhưng anh David nói là... - Gay bắt đầu.

- Anh không quan tâm đến những gì Douglas nói, hoặc vợ anh ta nghĩ - Luke cắt ngang cụt cằn - Có thể họ vẫn tin rằng họ đã làm được những điều nên làm, mời anh ăn tối và làm mọi việc đúng theo kiểu cách, kể cả một cô giúp việc nữa. Em đã biến anh thành thằng ngốc về những cái chuyện đó - Anh hấp tấp thừa nhận - Thậm chí khi anh đã khám phá ra em là ai thì anh vẫn

còn tin là em đang làm gái bao.

- Thậm chí anh còn cho em tiền Boa mà - Gay liếc nhìn anh - Những mười Pound cơ đấy! Anh kẻ cả một cách đáng nguyên rủa khiến em muốn chui xuống đất cho rồi. Em vẫn giữ nó đấy.
- Anh đã thử tìm hiểu xem em có phải là cô gái anh đã gặp buổi sáng hôm đó không. Em trông khác quá, nhưng khi mắt em gặp mắt anh thì vẫn là những cảm xúc ấy. Em có nghĩ là anh thường đi lang thang ứ lạo nhân viên mỗi khi anh đi ra ngoài dùng cơm tối không?
- Em nghĩ là anh đã thử đặt em vào đúng chỗ và giữ em ở đó! - Gay la lên giận dữ.
- Hẳn là em đúng đấy - Anh khiến cô ngạc nhiên với sự thú nhận dứt khoát của anh.

Gay cau mặt, thoáng bối rối, rồi lại tấn công:

- Thay vì việc thăng chức cho David, anh lại cử anh ấy ra nước ngoài, sao lại thế?
- Anh nghĩ là anh ta quá thích em - Luke đáp - Chuyện quyến luyến giữa hai anh em họ là một đẳng, giữa ông chủ và cô giúp việc lại là đẳng khác.

Lờ đi vẻ trống trải lạnh lẽo trong đôi mắt xám tro của anh, Gay hỏi mĩa mai:

- Em không hiểu làm sao anh lại còn dành được thời gian để mắt đến đường đi lối lại của em, anh đã quá bận rộn theo đuổi cô Dalmonte rồi mà.

Anh thở dài vẻ sốt ruột:

- Anh muốn em biết rằng...
- Để giải trí - Gay cắt ngang - Lily là cô gái mà anh dự định cưới làm vợ. Anh không bao giờ có thể khiến em không tin vào điều đó. Nếu Lily mà chấp nhận anh thì sẽ chẳng bao giờ anh thêm để mắt đến em một cách nghiêm túc!
- Gay... - Anh ngần ngại, mặt tái nhợt như xác chết, ghìm lại những lời lẽ đã vô tình bật ra môi. Mồ hôi túa ra trên vầng trán rộng của anh khi anh nói những điều khác thế vào:
- Anh nhận ra rằng thế thật là không hay...
- Lời nói láo của năm nay! - Gay quá tổn thương và điên tiết không thể xem xét vấn đề một cách sâu xa - Anh đến đón em lên xe và hôn em...
- Anh muốn em! - Anh nói khàn khàn.
- Phải - Cô cảm thấy toàn thân như phát sốt chỉ với ý nghĩ đó - Thế thì sao?

Mặt Luke đanh lại trước sự mĩa mai không cần che đậy của cô:

- Anh vẫn muốn em.
- Rõ ràng là anh bị sốc khi anh khám phá ra rằng em chỉ là một cô giúp việc - Cô chuyển hướng thật phi lý.
- Anh bị ấn tượng là em có chuyện tình ái với Douglas - Anh nghiêng rằng - Có lẽ đó là điều khiến anh bị sốc.
- Anh dựa vào quyền gì mà chụp mũ cho em như thế - Gay la lên, đôi mắt cô rực lên phần nộ - Khi anh công khai thừa nhận rằng anh chỉ đơn thuần cưới xin để tô điểm cho hình ảnh của riêng anh?

Luke nhăn nhó hình như anh vừa bị cô đánh:

- Phải - Anh thản nhiên công nhận - Đó là dự định của anh.
- Điều đó không chỉ là dự định của anh - Gay trả miếng dữ dội - Anh đã quyết tâm cưới cô Dalmonte.

Luke im lặng căng thẳng, sự căng thẳng hiện lên trên khóe miệng anh, khẳng định một cách cay đắng khiến Gay thực sự rùng mình. Lúc này cô cũng tái nhợt đi như anh và cô ước gì cô có thể dừng run rẩy.

Nhận thấy điều đó, anh nắm lấy vai cô. Đôi tay anh ấm áp và nắn nỉ qua lần vải áo của cô:

- Gay, sao chúng ta lại phải tra tấn nhau như thế này? Em yêu anh, anh thực sự quan tâm đến em. Ôi, Trời ơi! - Anh kéo cô lại gần hơn, hướng cặp môi về gò má cô đang ngoảnh đi - Đừng có chối từ anh lúc này, anh không thể chịu được đâu.

Cảm giác về môi anh trên khuôn mặt cô chứng tỏ những mong muốn thầm kín của cô. Cơ thể tràn đầy nam tính, cứng rắn và mạnh mẽ của anh ép sát vào cô đầy khoái cảm khơi dậy và làm bùng cháy mọi cảm xúc sâu xa nhất trong cô. Tuy vậy thật là kỳ lạ là lần này sự đau đớn trong tâm hồn cô lại mạnh mẽ hơn những cảm xúc của thể xác, khiến cô có được đôi chút kiềm chế.

- Vâng - Cô thừa nhận - Em có yêu anh, Luke - Và để sau này anh phải tự tra tấn bản thân mình, cô nói tiếp. Nhưng bây giờ thì không còn yêu anh nữa. Em nghĩ đã có lúc em yêu anh đến chết đi được - Cô tiếp với một sự cay đắng không thể khoan dung - Biết rằng anh đang cùng với Lily em quá đau khổ và không thể nào nhắm mắt nổi

- Day! - Anh ngắt lời, giọng anh nghe quá khốn khổ khiến cô nao núng trong giây lát.

- Thế là anh nghĩ em cảm thất thế nào - Cô dần tới không khoan nhượng - Khi anh quyết định sau khi Lily bỏ rơi anh, rằng em cũng tạm được chứ? Và anh chỉ quyết định điều đó khi anh khám phá ra cha mẹ em là ai. Anh không hề mảy may có ý định tìm kiếm em sau khi cô ta chấm dứt với anh, đúng không? Nếu anh không đến dự buổi tiếp tân đó thì em cũng đã không bao giờ còn nghe về anh nữa

Luke hẳn là phải được làm bằng đá mới chịu được những lời trách móc nặng nề như thế.

- Đừng có nghĩ về chuyện đó nữa - Anh khàn khàn van nài - Em sẽ sớm quên đi thôi mà.

Việc anh không làm một cố gắng nào để tự vệ khiến anh càng tồi đi trong mắt cô:

- Kẻ vô địch đang gục ngã kìa - Cô khinh bỉ móc máy - Anh đã quá quyết tâm trong chuyện hôn nhân lợi lộc đến nỗi em nghĩ rằng anh sẵn sàng quỳ xuống cầu xin. Anh hẳn là một trong những tay đại bại mà em từng biết.

- Gay - Anh kêu lên điên cuồng - Xin hãy nghe anh, hãy vì Chúa!

- Em sẽ không, em...bỗng nhiên cô thật kinh hoàng vì thấy mình bật khóc - Ôi, anh đi đi - Cô gào lên vô vọng.

Anh thở một hơi dài, lờ đi cơn bộc phát của cô. Thay vì làm như cô yêu cầu, anh siết cô chặt hơn, dường như việc an ủi cô quan trọng hơn bất cứ việc gì:

- Gay, đừng hành hạ bản thân như thế. Chúng ta hãy làm lại từ đầu.

- Không bao giờ! - Cô nức nở.

- Em yêu, em đang tra tấn cả hai chúng ta - Anh vùi đầu vào trong mái tóc óng ả của cô và rên rỉ.

- Em không phải là em yêu của anh! - Cô cố gắng đẩy anh ra.

Vẫn tiếp tục thì thầm, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt nhòe lệ của cô khi cô ngẩng lên nhìn anh rồi dường như không thể kiềm chế thêm được nữa, anh cúi xuống hôn cô. Ngay lập tức sự đam mê lại bùng lên giữa họ, một ngọn lửa không dễ gì dập tắt.

- Gay! - Anh hỗn hển, khi môi cô tách ra và cô cảm thấy thân thể anh xoắn lại và giật lên dường như chính anh cũng cảm thấy ngọn lửa bùng lên.

- Không...! - Khi môi cô bắt đầu tìm kiếm đầy háo hức một sự gần gũi sâu hơn với anh và căn phòng bắt đầu quay cuồng choáng váng thì với những giọt lý trí cuối cùng cô đã cố gắng thoát ra - Điều, điều này sẽ không ích gì đâu, Luke - Cô nuốt nước mắt - Em ghét anh đừng chạm tới em!

Trong giây lát có vẻ như anh sẵn sàng chiếm lấy cô và ôm cô bằng vũ lực, rồi mặt anh đánh lại sắc hồng trên mặt anh vụt tan đi để lại gương mặt anh trắng bệch:

- Gay, em vẫn đang dính hôn với anh.

- Một sự mỉa mai - Giọng cô run run.

- Nếu phải thế - anh đồng tình dứt khoát.

Cô nhận thấy, cùng với một cảm giác lạnh toát trong bụng, anh không tranh cãi thêm chút gì nữa.

- Tối đa là vài tuần.

- Anh cũng không nấn ná - Đôi mắt anh lưu luyến khát khao vẻ đẹp thanh xuân của cô - Anh không nghĩ là bàn được nhiều chuyện, nhất là trong tâm trạng em lúc này. Nếu anh để thời gian cho em suy nghĩ thì em sẽ thấy cứ liên tục lùi quá khứ ra thì sẽ chẳng bao giờ đạt được cái gì.

- Anh luôn luôn làm thế - Cô trả miếng, có cái gì đó thúc đẩy cô - Anh luôn luôn bắt em phải nhớ rằng em quá thoải mái với đàn ông và không đủ tốt cho anh.

- Được rồi, Gay - Mặt anh hằn lên những nếp nhăn sâu, anh dừng lại khi đang đi ra cửa:

- Anh hiểu ý em rồi. Anh sẽ không làm phiền em thêm nữa. Tất cả những gì anh yêu cầu là chúng ta dính hôn với nhau một hai tuần gì đó. Nếu không thì mẹ em sẽ cảm thấy cực kỳ tội lỗi về chuyện nhận cái xe.

Đó là một lý do thật kỳ lạ nhưng hợp lý để kéo dài thời gian dính hôn của họ nên Gay đồng ý, nhưng vài tuần sắp tới sẽ là quãng thời gian dài nhất đời cô từng trải qua. Cô ít khi gặp Luke, và trong khi cô hiểu một cách tuyệt vọng rằng sự vắng mặt của anh gây cho cô nhiều đau đớn hơn là dễ chịu, cô vẫn không hề được chuẩn bị cho nỗi thống khổ do lời tuyên bố của anh rằng anh sẽ đi ra nước ngoài trong tháng tới.

- Điều này sẽ cho em thời gian cân nhắc - Anh bình thản nói trong điện thoại, anh gọi cho cô từ văn phòng.

- Em sẽ không thay đổi ý định của em đâu - Cô ngoan cố đáp, không đếm xỉa gì đến mọi sự phản kháng trong con người cô

- Tốt thôi, anh sẽ không thử và thay đổi nó cho em đâu - Anh trả miếng sát sạt.

- Anh sẽ không thể!

- Em có tin là anh sẽ không thể nếu anh thử không? - anh hỏi mỉa mai. Trong khi cô đang kinh ngạc, anh hỏi tiếp:

- Em có định ra sân bay tiễn anh không?

- Không, em không ra! - Cô lẩm bẩm, lòng mong điều ngược lại.

- Như ý em thôi - Anh đáp lạnh tanh - Sẽ có những người khác sốt sắng hơn. Dù sao thì việc em không ra tiễn anh lại hóa hay, vì điều đó có vẻ như là điểm tận cùng của con đường chúng ta cùng đi, anh e là thế.

Giọng anh có vẻ dứt khoát, khiến Gay run lên và thấy lạnh buốt cả người. Cô nghĩ mình không thể cảm thấy lạnh hơn được nữa cho đến khi cô nhìn thấy tấm ảnh của Luke và Lily Dalmonte ở

sân bay. Tấm ảnh ở trên một tờ báo buổi sáng. Bọn họ mỉm cười với nhau, và cô ta đặt bàn tay lên cánh tay anh. Dòng chú thích ghi: Đây có phải là một trường hợp nói mới tìm củ đối với nhà công nghiệp hàng đầu Luke Ashley không?

Điên tiết, Gay xé vụn tờ báo và vút đi trước khi cô kịp nhìn nó lại lần nữa. Bị thúc đẩy bởi một cơn giận dữ và đau đớn kỳ lạ, cô gần như không nhắc nổi ống nghe khi chuông điện thoại kêu. Thật ngạc nhiên tới cùng, đó chính là Lily Dalmonte.

- Tôi muốn được nói chuyện với cô - Lily Dalmonte êm ả yêu cầu sau khi đã trao đổi một vài câu xã giao bắt buộc - Điều này rất quan trọng.

Đã định từ chối thẳng thừng, Gay ngừng lại, cơn giận dữ nhường đường cho một sự tò mò đau đớn đòi hỏi phải được thỏa mãn. Lily muốn gặp cô vì việc gì nhỉ? Có phải cô ta định khẳng định với cô là cô ta sẵn sàng muốn nhận lại Luke? Bức ảnh của cô ta ở sân bay đã phơi bày rằng với cô ta, tình cảm với Luke sâu sắc hơn là tình bạn đơn thuần. Còn anh ta thì sao? Biết rằng cô không thể chịu đựng được sự chờ đợi cho đến khi anh trở về để biết được sự thật, Gay đầu hàng óc điều kiện. Bỗng nhiên cô không chú ý gì tới những sĩ diện mà đạo này thường thiêu đốt cô.

Lily Dalmonte tự ra mở cửa và nhanh chóng mời Gay vào. Trong phòng khách của căn hộ xa hoa mà cha Lily để lại cho cô, hai cô gái thận trọng đối mặt nhau.

Lily nói trước, và Gay không thể nào không thán phục sự thẳng thắn của người kia:

- Tôi đã nhìn thấy Luke ở sân bay ngày hôm qua. Tôi nhận ra rằng cô không có mặt ở đó và đến nói chuyện với anh ấy. Tôi không nghĩ là anh ấy đang hạnh phúc. Vì thế mà tôi cần phải gặp cô.

Gay thấy mình nao núng, cô không dự định một điều gì hoàn toàn bộc trực như thế. Cô trả lời sắc bén trong khi mặt tái đi:

- Tôi không hiểu sao chị lại tưởng tượng ra rằng bộ dạng của anh ấy ở sân bay lại có liên quan gì đến tôi. Hoặc việc đó tại có liên quan gì đến chị. Chị đã từ bỏ anh ta...

- Ai nói với cô như thế? - Lily cắt ngang, mặt cau lại -

- Vậy không phải thế sao? - Đến lượt Gay cau mặt và ngập ngừng.

Lily cười, một âm thanh cụt lủn:

- Cô có thực sự tin rằng tôi có thể làm điều đó, được quyền lựa chọn? Không, chính Luke đã bỏ tôi. Anh ta không nói với cô sao?

Sửng sốt, Gay chỉ có thể điếng người lắc đầu.

Lily tiếp tục, sự uể oải thần thờ trong giọng nói thể hiện rằng cô ta không còn quan tâm đến những gì cô nói nữa:

- Tôi đã nghĩ rằng chúng tôi có thể cưới nhau. Ô, anh ta chưa thực sự ngỏ lời cầu hôn, nhưng tôi biết rằng anh ta đang tiến tới điều đó. Anh ta đưa tôi đi đây đó và tôi không bao giờ định che giấu tình cảm của tôi với anh ta. Tôi không hiểu tại sao anh ta còn e dè. Thế rồi một hôm chúng tôi đi mua sắm ở cửa hàng của Alice Farr trên đường King. Có điều gì đó đã xảy ra ở đấy, chính xác là điều gì thì tôi không bao giờ biết chắc, nhưng khi tôi liếc nhìn anh ấy thì mặt anh ấy xám ngắt, điều này thật là bất thường với Luke. Cái gì đó, ai đó đã khiến anh ấy cực kỳ sốc. Như đã dự định, buổi chiều tối hôm đó chúng tôi đi ăn cùng nhau và anh ấy nói với tôi rằng anh ấy đã yêu một người khác rồi.

- Tôi rất tiếc - Gay thì thầm, gần như quá sững sờ. Cô thấy run rẩy và sắp phát ốm.

- Tôi nhận ra rằng đó là cô, tất nhiên - Lily thở dài - Khi việc thành hôn của cô được công bố,

nhưng ngày hôm qua thì có vẻ như Luke không phải là một người đàn ông đã đính hôn hạnh phúc. Cô không ở bên anh ấy, và một vài điều anh ấy nói cũng khiến tôi băn khoăn. Tôi không có gì để mất - Cô cay đắng kết luận - Vậy nên tôi quyết định phải dũng cảm, thiếu kiên nhẫn, nếu cô muốn gọi là thế và hỏi xem chuyện của hai người thế nào rồi?

- Chị, chị định nói là chị vẫn sẵn sàng để lấy anh ấy sao? - Gay nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ma lực của cô gái kia, biết rằng mình đã sai lầm về rất nhiều điều. Lily Dalmonte không hề là một kẻ tham lam keo cú như cô tưởng tượng. Cô ta thật khôn ngoan đỉnh đặc, hấp dẫn và xinh đẹp. Làm sao mà Luke lại từ bỏ cô ta được nhỉ?

- Phải - Lily chán chường trả lời Gay - Tôi vẫn còn yêu anh ấy. Tôi có thể lấy anh ấy ngay ngày mai nếu tôi biết cô không còn muốn anh ấy nữa, nếu điều đó có thể.

- Có thể anh ấy không còn muốn tôi nữa! - Gay bật khóc - Thực ra, tôi gần như chắc là anh ấy không - Cô quát quát quay ra và lập cập chạy khỏi căn hộ trước khi Lily sững sốt kịp ngăn cô lại.

Về đến nhà, trong căn phòng tách biệt của cô. Gay hoàn toàn suy sụp. Gieo mình xuống giường, cô vùi bộ mặt nóng rực của mình vào những chiếc gối. Làm sao Luke lại có thể để mặc cô tin rằng Lily đã bỏ anh? Trong thâm tâm Gay vẫn biết rằng cô gái kia yêu anh. Phải có một điều gì thật mạnh mẽ mới có thể thuyết phục được Luke rằng cô ta không phải dành cho anh. Gay cố dùng thần thức để có thể suy nghĩ cho rõ ràng hơn. Tại sao, nếu Luke đã phát hiện ra sau khi gặp cô ở cửa hàng rằng anh yêu cô anh lại không lập tức tìm đến cô, hoặc nếu không thể thế được thì tìm kiếm cô sau đó Chứ? Chả nghĩa lý gì cả. Việc họ tình cờ gặp lại có vẻ như mệnh trời chứ không phải là nỗ lực gì của anh. Cảm thấy kiệt sức và căng thẳng vì thất vọng, Gay run rẩy hít một hơi. Có một điều cực kỳ rõ ràng, đó là mọi chuyện giữa họ đã hết. Cô đã đánh mất tình yêu của anh vì sự ngu dốt và thiếu vị tha của cô, và nếu Lily dành lại được anh thì cô chả có thể trách ai khác ngoài chính bản thân mình.

Những ngày tiếp sau đó dường như quá dài, Gay không bao giờ biết làm sao cho hết ngày và khi cô cố gắng hình dung cuộc đời cô không có Luke thì cô không thể đối diện với điều đó. Cô không thể ăn uống gì được, cô trở nên tái nhợt và bơ phờ. Cô bị dày vò khủng khiếp, cô bắt đầu làm những việc ngớ ngẩn mà không hoàn toàn ý thức được mình đang làm gì. Gần cuối đến tuần thứ ba Luke vắng mặt, cô thẳng thốt thấy mình đang đứng trong thang máy, đi lên văn phòng của anh. Cha mẹ cô đang ở Paris, và niềm mong mỏi không thể chịu đựng được hơn nữa muốn được nghe ai đó nhắc tên Luke đã khiến cô vô thức tìm đến cô Carson.

Cô Carson đang bận rộn và cực kỳ ngạc nhiên khi thấy cô:

- Ông Ashley không có ở đây, thưa cô Fenton, nhưng chắc hẳn là cô biết chứ? Ông ấy sẽ về vào cuối tuần sau phải không ạ?

- Cô làm rồi - Một giọng nhỏ nhẹ phía sau lưng họ nói - Tôi đã về được hơn một giờ rồi.

Thẳng thốt, cả Gay lẫn cô Carson đều quay lại và thấy Luke đang đứng ở lối ra vào, cao lớn tào nhả trong bộ quần áo may đo khéo. Mặt anh không để lộ cảm xúc gì nhưng đôi mắt anh thăm lại khi nhìn sang Gay và môi anh giật lên trước khi anh kịp kìm nó lại. Rồi ánh mắt anh trượt từ Gay sang cô Carson và anh thoáng mỉm cười.

Gay cố mở miệng nhưng đầu óc cô chơi vơi và cổ họng cô tắt nghẹn khủng khiếp.

Luke quay lại với cô khi cô khẽ thốt ra một âm thanh gì đó không rõ ràng:

- Anh đang định đi điện thoại - Anh điềm tỉnh nói, cầm tay cô khi cô có vẻ định chạy đi - Có việc gì không ổn hả Gay? Có việc gì mà em phải tới đây?

Việc gì chứ! Vì cô vẫn không thể nói nên lời, cô nhìn anh chăm chăm với những cơn run rẩy vô vọng khiến mắt anh nheo lại để phòng:

- Vào trong này - Anh ra lệnh và khẽ lắc đầu khi cô Carson ngập ngừng hỏi xem họ có dùng cà phê - Để sau.

Đưa Gay vào phòng làm việc của anh, anh đóng chặt cánh cửa trước con mắt tò mò của cô Carson. Anh bảo cô ngồi xuống trong khi vẫn liên tục quan sát cô:

- Anh có định ăn thịt em đâu - Anh dài giọng chế diễu khi thấy cô vừa vâng lời vừa run lên mà rõ ràng anh hiểu nhầm đó là sự sợ hãi - Anh làm xong việc nhanh hơn là anh dự định và anh quyết định trở về nhà thế thôi.

- Tại sao? - Cuối cùng thì Gay cũng tìm thấy lại giọng nói của chính cô, cho dù nó vẫn căng thẳng và hơi trầm. Một người đàn ông như Luke không thể tính toán sai lầm đến một tuần. Phải có lý do khiến anh vội vàng trở về nhà. Cô cố gắng không nhìn anh nhưng không nổi. Đôi mắt cô dường như dán vào anh, cứ như là cô đã không được gặp anh hàng năm nay rồi.

- Tại sao ư? - Anh nhắc lại, dường như giận dữ - Để kết thúc vụ đính hôn của chúng ta, nếu em thích. Anh đã có thời gian để suy nghĩ và để nhận ra rằng thật là một sai lầm nếu trói buộc em.

Gay nắm chặt bàn tay, một cố gắng để gánh chịu nỗi đau mà từng lời của anh đã gây ra. Tất nhiên, đã đến lúc. Anh đã cố ga lăng, nhưng cuộc hội ngộ của anh với Lily ở sân bay rõ ràng là nằm ngoài những quyết định đó của anh

Cô ngồi đó chờ đợi, nhìn anh bằng đôi mắt mở to sợ hãi, cố gắng đến tuyệt vọng để suy nghĩ:

- Luke - Cô thở thất, cảm giác dường như cô đang dành giật cho cuộc sống của chính mình - Em, em đã gặp Lily Dalmonte. Cô ấy đã nói với em rằng chính anh đã từ bỏ cô ấy. Làm sao anh lại để cho em tin rằng câu chuyện xảy ra ngược lại...?

Một lúc lâu, sau khi giọng nói của cô lịm dần buồn thảm, anh cũng im lặng, rồi miệng anh mím chặt lại:

- Làm sao mà tự dưng em lại gặp cô ta? - Anh thận trọng hỏi mà không trả lời câu hỏi của Gay hoặc khẳng định những gì cô vừa nói.

- Cô ấy gọi cho em - Gay ngập ngừng, thầm mong giá như mình chưa nói gì cả - Em, em chỉ trông thấy tấm ảnh của anh trên báo buổi sáng, bức ảnh mà anh và cô ấy chụp chung ở sân bay Heathrow thì cô ấy gọi và mời em đến căn hộ của cô ấy.

- Rồi sao? - Luke thúc bách với cái giọng đều đều.

- Em cũng không muốn đi, nhưng rồi em lại đi, và cô ấy, cô ấy nói với em - Gay lúng búng giải thích.

- Sao nữa? - Đôi vai Luke so lại vẻ bất cần.

Thật là ngạc nhiên, Gay cảm thấy sự tức giận truyền sức mạnh cho tứ chi đang lấy bầy của cô:

- Đó là tất cả những gì anh có thể nói sao? - Giọng cô tắc lại - Trong suốt thời gian vừa rồi anh để em tin là chính Lily đã từ bỏ anh. Đáng lẽ anh phải cho em biết sự thật chứ!

- Đôi mắt anh long lên:

- Anh nghĩ cả hai chúng ta đều có lợi nếu tuân theo lời khuyên đó.

- Phải rồi - Gay hất đầu để dấu đi những giọt lệ đau đớn trong mắt cô khi bỗng dưng tất cả những sự hùng hổ lại rời bỏ cô - Ồ, Luke, dù sao thì em cũng đã tồi tệ hơn anh rất nhiều. Em đã nghĩ đến những chuyện tồi tệ ấy, trong khi lúc nào em cũng yêu anh đắm đuối. Điều đó bây giờ có vẻ chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi...

- Gay, hãy lại đây! - Anh dịu dàng cúi xuống nâng cô lên khỏi chiếc ghế bành. Để cô đứng lên, anh vòng tay quanh cô, kéo cô sát lại gần. Khi vòng tay anh siết lại và bàn tay anh chạm vào những đê xương mong manh của cô, anh rên lên:

- Ôi, Chúa ơi, em trở nên gầy gò quá!

- Em, em thậm chí không thể ăn uống gì được - Cô thều thào run rẩy, cố không bám dính lấy anh.

Anh cúi đầu, ghé sát vào má cô và nói chắc nịch:

- Xin cảm ơn em vì đã nói yêu anh. Anh nghĩ rằng anh đã yêu em ngay từ buổi đầu tiên. Anh đã bị hút hồn từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, một dáng hình thiếu nữ với mái tóc mây tuyệt vời, duyên dáng bước đi dọc con phố. Không chỉ có thế, anh cảm thấy như bị điện giật khi anh nói chuyện với em. Điều đó thật không thể tin nổi, anh tự nhủ mình điên mất rồi, nhưng anh không thể xua đuổi em ra khỏi đầu óc anh được.

- Em cũng thế - Gay lẩm bẩm không ra hơi.

Anh bắt đầu hôn cô dường như man dại, rồi bỗng dừng dừng lại:

- Cách cư xử của anh thật đáng trách, em yêu. Có lẽ tốt nhất là anh nên thử giải thích. Bị em ám ảnh trong đầu óc đã khổ lắm rồi, nhưng đến khi em chiếm đoạt nốt trái tim anh thì anh nghĩ rằng đó là lúc cần cương tỏa. Anh tìm đủ mọi cách để căm ghét em. Anh dường như bắt buộc mình phải tin những điều tồi tệ nhất về em. Anh hăm dọa với tất cả những biểu hiện xấu xa mà anh cho rằng anh đã tìm thấy ở tính cách của em, như một kẻ đi cóp nhặt những bằng chứng để làm mạnh lên những lý lẽ biện hộ cho mình.

Gay lo lắng lắc đầu, dù sao đi nữa cô cũng không thể chịu đựng việc nhìn anh sầu muộn đến thế:

- Luke, chúng ta có thể quên quá khứ đi không? Những điều đó còn ý nghĩa gì nữa đâu.

- Có đấy.

Cô thấy mặt anh nhăn lại, những thớ thịt chỗ quai hàm căng lên.

- Em thấy đấy, anh đã vạch định toàn bộ kế hoạch cho cuộc đời anh. Anh dự định sẽ có một cuộc hôn nhân béo bở, nguyên nhân chính là vì xuất thân thấp kém của anh và ý tưởng đó đã ăn vào trong óc và dường như là không lay chuyển được. Anh đã cố gắng gạt bỏ em hoàn toàn và tập trung vào Lily. Anh đã tự thuyết phục mình rằng anh có thể quên em, nhưng anh không thể. Vào cái ngày anh nhìn thấy em cửa hiệu đó, anh cảm giác như anh bị một nhát búa tạ táng vào đầu.

- Em cũng thế - Gay ấp úng.

Luke lại hôn cô, kéo cô thấp xuống cùng anh, ngã vào chiếc bành mà lúc nãy anh để cô ngồi. Nâng niu cô trong tay, anh chiếm đoạt môi cô, tách chúng ra bằng những nụ hôn của anh. Khi tay cô ôm vòng quanh cổ anh, những ngón tay anh dịu dàng trượt trên khuôn mặt cô rồi xuống những đường cong mềm mại của bộ ngực cô:

- Anh muốn em - Anh rên lên, môi tì sát vào môi cô nóng ấm - Anh đã muốn có em từ bao lâu rồi, em không thể biết anh mong muốn đến nhường nào đâu. Anh vẫn còn nhớ sự tra tấn lúc đó tại cái cửa hiệu đáng nguyên rủa ấy. Em hạ anh đo ván chỉ bằng một cái liếc mắt đơn giản. Lúc đó anh đã hiểu rằng anh sẽ chẳng có tác dụng gì với Lily, và cả về phía cô ấy cũng thế.

- Nhưng anh đã không đi theo em - Gay nhắc anh.

- Không - Anh tán thành một cách nặng nề, đôi mắt anh trống trải và ảm đạm khi chúng gặp đôi

mắt cô hoang mang ngơ ngác - Anh cũng muốn thế, nhưng anh phải nói với Lily trước đã. Anh biết anh nợ cô ấy điều này. Bọn anh hẹn nhau ăn tối và có vẻ như đó là điều tối thiểu anh có thể làm được để không làm cô ấy quá thất vọng. Anh e rằng anh đã khiến cô ấy tin rằng anh có ý định nghiêm túc với cô ấy dù cho anh chưa thực sự ngỏ lời. Điều này thật không dễ, nhưng bọn anh chia tay trong tình bạn và anh không gặp lại cô ấy nữa cho đến khi anh chạm trán cô ấy ở sân bay. Dù sao đi nữa, anh cảm thấy đó là những gì tối thiểu anh có thể làm để mọi người nghĩ rằng chính cô ấy đã từ bỏ anh.

- Giá như anh cho em biết từ trước - Gay thì thảo - Em đã đau khổ vô cùng.

- Đáng ra anh nên làm thế - Anh nặng nề thừa nhận - Anh cho rằng đó là sỉ diện của anh, cũng như mọi cái khác, phải có được thu về. Có vẻ như em đánh giá anh rất thấp, đôi mắt xám của anh bóng ánh lên những tia đau đớn - Nếu như em đã phải chịu đựng thì cũng không là gì so với những gì anh đã trải qua. Những tuần vừa qua, thiếu vắng em thật như sống trong địa ngục. Anh muốn giải thoát cho em khỏi chuyện đính hôn vì anh nghĩ em muốn được tự do, chứ không phải vì anh muốn cưới ai khác.

- Luke, em xin lỗi - Cô tránh đôi mắt anh - Có vẻ như em đã phán xét anh hoàn toàn sai lầm. Em không dám mong là bây giờ anh lại muốn cưới em...

- Em thử ngăn anh xem!

- Anh lại cúi xuống môi cô, nhưng anh khựng lại dường như bỗng nhiên quan tâm đến việc anh đang ở đâu và không dám tin hoàn toàn ở bản thân anh.

- Trời ơi! - Anh lăm băm - Anh khốn khổ tìm kiếm em ở London trong suốt thời gian em ở Paris. Anh đã không suy diễn được là cái cửa hiệu trên đường King ấy lại là cửa hiệu mà em đang làm việc, nếu không anh đã tìm ra em sớm hơn. Có vẻ như là mệnh trời khiến cuối cùng anh lại tìm được em như thế.

Gay thở dài, vẫn còn run lên khi cô nghĩ về cuộc hội ngộ kỳ lạ của họ:

- Em bị một cú sốc, em nghĩ là em đang phát điên lên.

- Anh không có cảm giác đó - Anh nhăn nhó - Trông em thật là lạnh lùng khiến anh nghĩ rằng em không còn muốn dính dáng gì đến anh nữa. Nhưng anh biết là anh vẫn muốn em - Anh nói thêm vẻ u ám - Anh yêu em và làm mọi điều để có em, bất chấp phải làm thế nào. Và - Anh kết luận, với dáng điệu chỉ trích mà cô cảm thấy yêu mến lạ lùng - Cho đến lúc này, anh luôn luôn tìm kiếm em để cầu xin em làm vợ anh, anh không màng đến chuyện cha mẹ em là ai.

- Thế nghĩa là anh chuẩn bị để tiếp nhận một kẻ phiền nhiễu vô danh tiểu tốt? - Cô châm chọc.

- Anh chỉ cầu để cô ấy sẵn lòng tiếp nhận anh.

- Vậy mà anh lại giận dữ như thế khi anh đến trang viên.

- Anh lúc ấy gần như mất trí rồi - Anh trả lời đầy tự trọng - Đáng lẽ anh đã giết em rồi vì những gì em gây ra cho anh, nhưng lúc anh suýt mất em bởi con sông ấy anh cảm thấy mình gần như chết rồi. Em không thể cảm nhận được anh đã cảm thấy thế nào lúc đó khi anh nhìn thấy em biến đi dưới những con nước đầu. Anh không bao giờ còn muốn có lại cảm giác đó.

Dường như cố xoa dịu những nỗi đau mà cô đã gây ra cho anh, Gay vòng tay ôm choàng lấy anh và xích lại gần. Tựa đầu vào ngực anh, cô do dự hỏi:

- Luke ơi, khi chúng ta ở trang viên, anh đã hôn em. Chắc chắn anh biết chúng có ảnh hưởng đến em như thế nào, vậy mà anh không bao giờ thử thực sự làm tình với em - Má cô nóng rực lên, cô buộc mình phải nói tiếp - Em chả có kinh nghiệm gì, em chưa bao giờ để người đàn ông nào đi quá vài chiếc hôn, nhưng nếu anh quả quyết thì em không nghĩ là em có thể từ chối anh.

Anh lẩm bẩm điều gì đó, vòng tay anh siết chặt lại, gương mặt anh tràn ngập nỗi hân hoan. Thế rồi anh dịu dàng nâng cằm cô lên để anh có thể đọc được sự ngây thơ trong đôi mắt cô mở to xanh biếc. Giọng anh, khàn đi vì cảm xúc, anh đáp:

- Bây giờ anh đã hiểu, nhưng lúc đó anh không nhận ra rằng em chưa bao giờ chẵn gối với đàn ông. Anh nghĩ là em có chuyện tình ái với họ và đã mất hứng thú. Anh tin là nếu anh làm tình với em thì em sẽ không bao giờ thêm cưới anh. Đó là lý do vì sao anh không làm, nhưng em không bao giờ biết được anh đã khao khát đến nhường nào - Anh thú nhận với một tiếng thở dài khàn đục.

- Em chả bao giờ cảm dỗ được anh, anh yêu - Gay mỉm cười e dè, tim cô đập nước kiệu, yếu mềm khát khao khi cô áp sát vào anh.

- Không - Lấy lại được đôi chút chủ quyền, đôi lông mày thẩm màu của Luke nhướng lên khi tay anh tóm được bàn tay miên man của cô - Em nghĩ em đang làm gì đấy? Đừng nói với anh là em không biết nhé. Anh không chịu tin đâu - anh liếc nhìn gương mặt đỏ bừng của cô và mai mỉa - Em ngây thơ như thế đấy.

Không dám phủ nhận điều đó và cũng ý thức được một nửa về những gì đang làm, Gay lôi tay mình ra và quàng quanh cổ anh, kéo môi anh lại với môi cô:

- Em yêu anh - Cô thì thảo khi anh bắt đầu hôn cô say đắm.

- Điều này thì có thể biện hộ cho em đấy - anh thì thảo vào môi cô, môi anh như rắc bùa mê trong khi đôi tay anh vuốt ve mơn trớn những đường cong trên thân thể cô - Anh ngưỡng mộ em - Anh nói.

Một lúc sau anh phải miễn cưỡng buông cô ra khi có ai đó khẽ gõ cửa. Anh nhìn xuống đôi mắt xanh thờ thẩn của Gay, giọng anh chắc lại:

- Tốt nhất chúng ta đi khỏi đây thôi, em yêu, trước khi chúng ta hoàn toàn xúc phạm đến tính đa cảm của cô Carson.

- Chúng ta sẽ đi đâu? - Nửa như mất trí vì những làn sóng khoái cảm đang dâng trào trong mình, mê mẩn trước những điều tuyệt diệu đang đến, Gay không còn quan tâm nhiều lắm đến mọi sự.

- Đi ư? - Đôi mắt của Luke thẩm lại - Anh muốn đưa em về chỗ anh, nhưng có thể sẽ an toàn hơn nếu chúng ta chờ đến khi cưới.

- Thế khi nào sẽ cưới? - Mặt cô tái đi khi cô hỏi câu đó, nhưng cô háo hức muốn biết.

- Sớm thôi.

Anh đứng lên, vẫn ôm chặt cô và cô có thể cảm thấy trái tim anh đang đập thình thình:

- Anh đã sắp đặt tất cả vài tuần trước đây và chúng ta đã hủy bỏ gì đâu. Tất cả những gì em còn phải làm là quyết định về tuần trăng mật.

- Sao...! Cô ra bộ cáu kỉnh và rồi nghệt thở trong nụ hôn đòi hỏi của anh. Vài phút sau, khi họ đang đi xuống thang máy, cô nhớ lại cảm giác của cô mới vài giờ trước đây, thật quá khác biệt. Lúc đó cô thật buồn khổ đến nỗi không thiết sống nữa. Giờ đây tất cả mọi thứ đã thay đổi. Luke yêu cô và họ sẽ sớm thành hôn.

- Ôi, Luke - Cô mỉm cười bẽn lén - Em đến đây vì em muốn đến tuyệt vọng được nghe ai đó nói tên anh. Em đến gặp cô Carson với mong muốn đó trong lòng nhưng em không biết sẽ phải nói gì với cô ấy. Em thấy thiếu vắng anh ghê gớm...

Giọng Luke thoáng chút trêu chọc khi anh trả lời, nhưng đôi mắt anh thì nồng ấm tình yêu:

- Không sao đâu, em yêu của anh. Anh có thể đảm bảo với em là em sẽ không bao giờ phải thiếu anh nữa, không bao giờ

Những lời nói của anh đầy hứa hẹn khiến Gay mãi nguyện và cô trao cho anh một nụ cười ngưỡng mộ trong khi anh nắm tay cô và cùng nhau, họ bước vào ánh mặt trời mùa hạ.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>